

GÜNÜMÜZDE

TKP

TÜSTAV

S. Üstüngel

GÜNÜMÜZDE

TKP

TÜSTAV

S. Üstüngel

Mart 1975

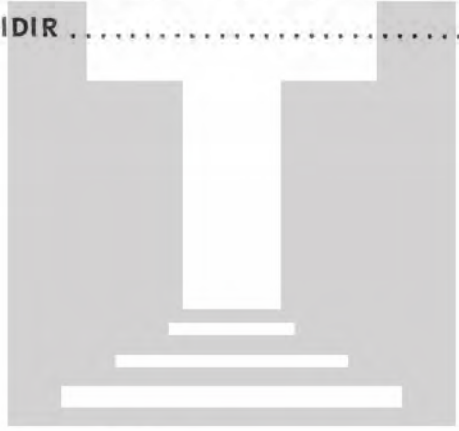
TÜSTAV

TKP Yayınları

İçindekiler

ÖNSÖZ	5
I. BAŞ DÜŞMAN, BAŞ TEHLİKE VE GÜÇBİRLİĞİ ...	11
-Anayurdumuzun Durumu, Ana Sorunları	11
-AP ve Soygunculuk Politikası	13
-Tekellerin Çıkışları ve Direnişleri	17
-AP'nin, Tekelleri ve Yabancı Sermayeyi Koruma Politikası	18
-Ekonomik ve İdeolojik Bunalım	23
-Türkiye Komünist Partisi ve Milli Demokratik Cephe	26
II. TKP'NİN TARİHSEL ROLÜ VE ÖDEVİ	33
-50 Milyon Komünist	34
-Çekoslovakya Olayları ve Gerçek	35
-Kördüğümü Çözecek Güçler	37
-TKP ve Köylüler	39
-"Türk Solu", "Türk Sosyalizmi"	41
-Ulusal Demokratik Cephe	41
-Türkiye Komünist Partisi Serbest Çalışmalı ...	43
III. BAŞİÇKEN DEVRİMCİ GÜÇ	47
-Durum	47
-En Canlı Sorun	49
-Ulusal Birlik	51
-Sömürgecilige Karşı	52
-Başıçeken Devrimci Güç	55

IV. LİKİDATÖR BOZGUNCU AKIMLARLA SAVAŞ	61
–Politik Çalkantı	61
–Likidatör– Bozguncular	64
–Likidatörlük– Maoculuk	66
–Sovyetlere “Emperyalist” Diyecek Kadar	68
–TİP’e Neden Sadırıyorlar ?	69
V. “1 MAYIS” ÜSTÜNE KONUŞMA	77
VI. KALICIDIR	89

TÜSTAV

ÖNSÖZ

TÜSTAV

Türkiye Komünist Partisi yurt çapında yükseliyor. Her gün yeni yeni Parti Komiteleri, taban örgütleri(hücreler) kuruluyor. Militanların savaşı, işçi sınıfına, fabrikaların içine yöneliyor. Parti safları, TKP'nin devrimci canlılık ve savaşkan geleneğine yaraşık genç komünistlerle doluyor. Partimizin yeni eylem programı, devrim mücadelesinde yolumuzu aydınlatıyor. TKP, dar boğazdan sıyrılıyor.

Bu gelişme, Üstüngel yoldaşın, bu kitaba aldığımız dört yazısı ile yakından ve sımsıkı bağlıdır. Parti-içi ve

parti-dışı tartışmalarda, Leninci ilkelerin, kitaplardan yaşama geçmesi yolunda, Üstünel yoldaşın bu dört yazısının büyük bir yeri ve anlamı vardır.

Bu dört yazı bizlere neler gösteriyor? Üstünel yoldaşın,

1. Türkiye’de tekelleşme süreçlerini ve buna bağlı olarak, emperyalizm-burjuvazi ilişkilerini, ülkemizin egemen güçlerini, burjuvazinin içinde derinleşen çelişkileri nasıl tanıladığını,

2. Bununla bağlı olarak, ulusal burjuvaziye ve CHP’ye karşı nasıl tutum aldığını,

3. Memlekette 1971 öncesi yükselen yığınsal direnişlere karşı, bu arada yurtsever gençliğe, fabrika, okul, toprak işgallerine karşı tutumunu,

4. TİP’i nasıl doğru değerlendirdiğini,

5. Kuvılcımlısı, Bellisi, Perinçeği ile her boydan oportünistın, aslında nasıl aynı çamurdan yoğurulduklarını doğru bir şekilde değerlendirdiğini gösteriyor.

Doğru. Fakat bu dört yazıyı, nereden ve kimden gelirse gelsin, her çeşit yanlış karşı bir savaş bayrağı yapan şey nedir? Bu yazılar, üç temel sorun üzerinde, partimizin alması gereken tutumu göstermek için yazıldı. Neydi bu üç temel sorun ?

1. Ulusal demokratik devrimi nasıl anlamak gerekir?

2. Ulusal demokratik cephe nedir, nasıl kurulur?

3. Bunlarla bağlı olarak, günümüzün baş meselesi nedir?

Üstünel yoldaş bu soruları şöyle yanıtladı :

1. Önümüzdeki devrimci aşama olan ulusal demokratik devrimde, işçi sınıfı temel ve öncü güçtür. “Anayurdun, halkımızın önünde duran sorunların çözümlemesinde, devrimci temel güç proletaryadır.” Bundan, sosyalist devrimde olduğu gibi, demokratik devrimde de işçi sınıfı hegemonyasının gerekli olduğu sonucu çıkar. Komünistler, demokratik devrimde, işçi sınıfı hegemonyasını sağlamak için savaşmalıdır.

2. “Komünist Partisi, memlekette bütün ilerici,

halkçı, anti-emperyalist, anti-feodal güçleri işçi sınıfının savaşıyla bağlamak, onun çevresinde toplulaştırmak, onun hegemonyasını, savaşta öncülüğünü sağlamak işini başa" almalıdır. Ulusal demokratik cephe günün sorunudur. Ama TKP, sen ben bizim oğlardan uydurma cephe kurma eğilimine kesinlikle karşıdır. Cepheler, ilerici, anti-emperyalist sınıf ve tabakalar arasında, onların politik temsilcileri arasında kurulur. "Bu da ancak savaşla, örgütlenmekle, yığınları savaşlarda örgütlemekle olur." İşçi sınıfının öncü savaşkan müfrezesi olan Türkiye Komünist Partisi'nin örgütlenmesine ve güçlenmesine ağırlık vermeden kapıya konacak cephe oldu-bittisi, sağ bir eğilimdir. İşçi sınıfının, ulusal demokratik cephe içindeki öncülük ve yöneticilik rolünü ve görevini hasıraltı etmektir. Kalıcı zaferler için, demokratik devrimin sosyalist devrime dönüşebilmesi için, ulusal demokratik cephede proletaryanın hegemonyası gereklidir. Bu, demokratik devrimde proleter hegemonyası fikrinin mantıklı ve doğal uzantısıdır. Komünistler, ulusal demokratik cephede işçi sınıfının hegemonyasını sağlamak için savaşmalıdır.

3. Demokratik devrimde işçi sınıfının hegemonyasını sağlayabilmek, ulusal demokratik cephede işçi sınıfının öncü ve yönetici rolünü, hegemonyasını sağlayabilmek, hatta bu cephenin kurulabilmesi bile, işçi sınıfının, partisi içinde örgütlenmesine bağlıdır. Öyleyse, günümüzün baş meselesi, Türkiye Komünist Partisi'nin, her yerde örgütlerini kurması, genişletmesi, ülke çapında yükselmesi, bütün ömrünü komünizm davasına vermiş kadrolaryetiştirmesi için savaşmaktır. Bunlar olmadan, şuradan şuraya gidemeyiz.

"TKP, hem yığınların savaşlarını yönetir, hem bu savaşlardan, yığınlardan ders alır. Hem öğretir, hem öğrenir. TKP, işçi sınıfının: köylünün, genel halk hareketinin, Amerikan köleliğine karşı direnişin, azılı gericiliğe karşı yürütülen savaşın öncülüğünü

başka türlü yapamaz. Bu da örgütle, yığınları canlı istekler çevresinde toplayabilen, bu istekleri çözümleyebilen savaştan örgütle yapılır... TKP, eylemlerini, ideolojik ve eğitime işlerini, örgütlenme işlerinden ayıramaz. Parti, hem propaganda etmesini, hem örgütlenmesini bilmek zorundadır... Yığınları örgütlerse, bu ideolojinin, bu politikanın değeri olur." Partimizin, ağır terör altında, gizlilik koşulları içinde çalışıyor olması dahil, her ne gerekçeyle olursa olsun, Türkiye Komünist Partisi'nin yurt çapında örgütlenmesini tavsatmak likidasyondur. Komünistler, TKP'yi her yerde örgütlemek, güçlendirmek, yığınsallaştırmak için savaşmalıdır.

Üstüngel yoldaş, bu üç temel sorunu böyle yanıtladı.

Üç temel sorun, bugün de önümüzdedir. Verilen yanıtlar bugün de hedeflerimizdir.

Bu yazıları dikkatle okuyup değerlendirmek, bütün parti üyelerinin, devrimcilerin, ilerici yurtseverlerin bir görevidir.

BASIN-YAYIN KURULU
TÜSTAV

Baş Düşman, Baş Tehlike ve Güçbirliği

TÜSTAV

Baş Düşman, Baş Tehlike ve Güçbirliği

Anayurdumuzun durumu, ana sorunları

Anayurdumuz, halkımız bugün iki başlı bir düşmanla, kapımıza dayanan bir faşist diktatora tehlikesiyle yüzyüzedir. Baş düşman, yayılcı, saldırgan üsleriyle, silâhli birlikleriyle, atom başlıkları yığınaklarıyla, devleti, hükümeti, ordumuzu çeşitli kollardan kontrolü altında tutan militer ve sivil misyonlarıyla ülkemize oturan Amerikan emperyalistleridir. Kodaman burjuvazi, büyük ağalar takımı, en gerici güçler, memlekette Amerikan sömürgecileriyle işbirliği kurmuşlardır: Her ikisi de birbirine dayanıyor. AP hükümeti bu bağlaşıklığı daha da kuvvetlendirmek, egemenliklerini ayakta tutmak amacıyla faşist bir diktatoraya özeniyor. Kapıları zorlayan bu faşist eğilim yalnız halkımızın çetin savaşlarla elde ettiği demokratik hakları geri almak, Anayasayı kökünden yıkmak değil, yurdumuzu, 32 milyon insanı, bir Amerikan kışkırtmasında, bir atom harmanında kül etmek gibi korkunç bir tehlikeyi de içinde taşımaktadır. Düşman da, tehlike de iki başlıdır.

AP hükümeti iş başına geldikten bu yana, memlekette baştan aşağı alt ve üst yapıyı kemiregelen uzlaşmaz zıtlar, ekonomik, politik sosyal ve ideolojik alanlardaki süregen bunalım hızlanmıştır. Bu süregen bunalımla içiçe giren zıtlar: Emekle sermaye arasındaki, işçi sınıfı ve geniş köylü yığınlarıyla, sömürge sınıflar arasındaki, ilerici ve gerici güçler arasındaki, özellikle Amerikan emperyalistleriyle halkımız arasındaki uzlaşmaz zıtlar, kökleri ara tabakalardan gelen, derebeylik kalıntılarına, yeni sömürgecilik sistemine karşı olan milli burjuvaziyle işbirlikçi kodaman burjuvazi arasındaki çelişmeler olanca keskinliğiyle gelişmektedir.

Gene bu keskinleşen çelişmelerle bağlı olarak köyde, kentte ayrışma, sosyal ve politik güçler arasında uçlaşma süreci hızlanmaktadır. Burjuvazinin değişik kolları, tabakaları arasındaki ayrışma büyümektedir. Bütün bu çelişmeler, ayrışmalar, özellikle bütün Türkiye halkıyla Amerikan sömürgecileri arasındaki çatışma bir ölüm, kalım savaşı niteliği almaktadır. Bu uzlaşmaz zıtlık, bugün memleketin politik yaşantısında baş köşeye oturmaktadır.

Doğrudan doğruya Amerikan ve işbirlikçi, gerici çevreler bütün bu uzlaşmaz zıtları, çelişmeleri sert bir baskı, faşist biçimi bir diktatörle çözmek, süregelen bunalımın içinden bu yolla çıkmak davranışındadır. Bu hükümet, Anayasayı kökünden yıkmak niteliğini taşıyan o sözüm yabana «temel hakları koruma» tasarısını, hem faşist diktatörü yürütmek, hem bu diktatöre çabasını maskelemek taktiğiyle ileri sürmektedir. Bu faşist diktatöre eğilimi, Anayasayı rafa kaldırmak, halkımızın çetin savaşlarla elde ettiği demokratik hakları yoketmek çabası, Türkiye'deki durumlarını gittikçe tehlikede gören, halkımızın giriştiği bağımsızlık direnişinden, kurtuluş hareketinden, bu hareketin büyümesinden korkan Amerikan emperyalistlerinin her türlü desteğine dayanmaktadır. Faşist diktatöre davranışının arkasında Amerikan tekelleri, sömürgecileri duruyor.

27 Mayıs hükümet devirmesi, anti-emperyalist, anti-feodal, ilerici, demokratik güçlerin, DP hükümetinin faşist diktatöre çabasına karşı direnen güçlerin kendilerini toparlamalarına, örgütlenmelerine yol açtı. Millet düşmanı hükümetin alaşağı edilmesi, yabancı sermayelerle, özellikle Amerikan emperyalistleriyle işbirliği kuranların durumlarını sarstı. Bu vuruş tepeden gelmeydi. Hükümet devirmesini yapan Cunta, yığınları kucaklıyan direnişin yalnız bir yönüyle kaldı. Onlar, köklü dönüşümler bekleyen halk yığınlarını aktif savaşa, eylemlere çekmek yolundan yürümediler. DP kapatıldı, Anayasa dışına çıkmış olan Meclis dağıtıldı, Yassıada yargılaması kuruldu. Millete hiyenet edenlerin ancak bir kaçı ipe çekildi. Devlet hazinesini soyanların, memleketin varını yoğunu yabancı tekellere satanların, milyonlar, milyarlar vuranların, cumhuriyete hiyenet edenlerin, işbirlikçilerin, büyük ağaların mallarına, mülklerine, hiç bir şeylerine dokunulmadı. Yeni Anayasa yapıldı, II. Cumhuriyet kuruldu. Yeni Meclis seçildi. Ama süngüyle düşürülen iktidarın dayandığı, alaşağı edilen hükümetin temsil ettiği, çıkarlarını savunduğu kodaman burjuvazi ve ağalar oldukları yerde bırakıldı. Köklü toprak reformuna köklü demokratik oluşuma gidilmedi. Köylü yığınlarının politik örgüt kurmalarını önleyen yasaklar çıkarıldı. Bu yasak, geniş köylü yığınlarını zorbalığı altında tutan ağaların, gericilerin, en gerici güçlerin kanatları altına alan AP'nin işine yaradı. Anayasaya aykırı faşist kanunlar kaldırılmadı. Üstelik, yeni Anayasanın halka bir elden tanıdığı özgürlükleri öteki elden geri alan kanunlar çıkarıldı. En kötüsü, memlekette Amerikan emperyalistlerinin durumuna, yabancı tekellere sağlanan üstünlüklere, imtiyazlara dokunulmadı, NATO-CENTO bağlaşıkları, Amerikan savaş üsleri yerliyerinde kaldı. Bütün bunlar, üstelik gericilere, düşüklere, AP'ye, Amerikan sömürgecilerine biteviye verilen ödünler, halkın, yurdun zararına onlarla yapılan kompromiler bugün faşist diktatöre yürüyenlere, Anayasayı rafa kaldırmaya gidenlere yolu temizledi.

Doğrudan doğruya Amerikan ve işbirlikçi, gerici çevreler bütün bu uzlaşmaz zıtları, çelişmeleri sert bir baskı, faşist biçimi bir diktatörle çözmek, süregelen bunalımın içinden bu yolla çıkmak davranışındadır. Bu hükümet, Anayasayı kökünden yıkmak niteliğini taşıyan o sözüm yabana «temel hakları koruma» tasarısını, hem faşist diktatörü yürütmek, hem bu diktatöre çabasını maskelemek taktiğiyle ileri sürmektedir. Bu faşist diktatöre eğilimi, Anayasayı rafa kaldırmak, halkımızın çetin savaşlarla elde ettiği demokratik hakları yoketmek çabası, Türkiye'deki durumlarını gittikçe tehlikede gören, halkımızın giriştiği bağımsızlık direnişinden, kurtuluş hareketinden, bu hareketin büyümesinden korkan Amerikan emperyalistlerinin her türlü desteğine dayanmaktadır. Faşist diktatöre davranışının arkasında Amerikan tekelleri, sömürgecileri duruyor.

27 Mayıs hükümet devirmesi, anti-emperyalist, anti-feodal, ilerici, demokratik güçlerin, DP hükümetinin faşist diktatöre çabasına karşı direnen güçlerin kendilerini toparlamalarına, örgütlenmelerine yol açtı. Millet düşmanı hükümetin alaşağı edilmesi, yabancı sermayelerle, özellikle Amerikan emperyalistleriyle işbirliği kuranların durumlarını sarstı. Bu vuruş tepeden gelmeydi. Hükümet devirmesini yapan Cunta, yığınları kucaklayan direnişin yalnız bir yönüyle kaldı. Onlar, köklü dönüşümler bekleyen halk yığınlarını aktif savaşa, eylemlere çekmek yolundan yürümediler. DP kapatıldı, Anayasa dışına çıkmış olan Meclis dağıtıldı. Yassıada yargılaması kuruldu. Millete hiyenet edenlerin ancak bir kaçı ipe çekildi. Devlet hazinesini soyanların, memleketin varını yoğunu yabancı tekellere satanların, milyonlar, milyarlar vuranların, cumhuriyete hiyenet edenlerin, işbirlikçilerin, büyük ağaların mallarına, mülklerine, hiç bir şeylerine dokunulmadı. Yeni Anayasa yapıldı, II. Cumhuriyet kuruldu. Yeni Meclis seçildi. Ama süngüyle düşürülen iktidarın dayandığı, alaşağı edilen hükümetin temsil ettiği, çıkarlarını savunduğu kodaman burjuvazi ve ağalar oldukları yerde bırakıldı. Köklü toprak reformuna köklü demokratik oluşuma gidilmedi. Köylü yığınlarının politik örgüt kurmalarını önleyen yasaklar çıkarıldı. Bu yasak, geniş köylü yığınlarını zorbalığı altında tutan ağaların, gericilerin, en gerici güçlerin kanatları altına alan AP'nin işine yaradı. Anayasaya aykırı faşist kanunlar kaldırılmadı. Üstelik, yeni Anayasanın halka bir elden tanıdığı özgürlükleri öteki elden geri alan kanunlar çıkarıldı. En kötüsü, memlekette Amerikan emperyalistlerinin durumuna, yabancı tekellere sağlanan üstünlüklere, imtiyazlara dokunulmadı. NATO-CENTO bağlaşıkları, Amerikan savaş üsleri yerliyerinde kaldı. Bütün bunlar, üstelik gericiilere, düşüklere, AP'ye, Amerikan sömürgecilerine biteviye verilen ödünler, halkın, yurdun zararına onlarla yapılan kompromisler bugün faşist diktatöre yürütenlere, Anayasayı rafa kaldırmaya gidenlere yolu temizledi.

AP ve soygunculuk politikası

AP'nin başını çeken grup, bugünkü uydu hükümet, yabancı sermaye-lerle, özellikle Amerikan tekelleriyle bağlaşıp, tekelliliğe yükselen, devlet hazinesini, devlet araçlarını kendi çıkarlarına kullanan, devlet mekaniz-masını ortaksız ele geçirmek amacını güden kodaman burjuvazinin, ağa-larla sarmaşan onun en gerici, tutucu kanadının politikasını uyguluyor. Sömürgecilerle, özellikle Amerikan bankaları, tekelleri, kumpanyala-ryla bağlaşıp olarak kodaman burjuvazinin memlekette kendisinin tekellci durumunu genişlettiğini göz önünde tutmadan, bu süreci ele almadan, AP hükümetinin faşist diktatora zorlamalarını gereğince değerlendirmek, bu diktatoraya karşı güçlerin, örgütlerin strateji ve taktiğini doğru çizmek zordur.

Memlekette sermaye birikimi ve konsantrasyonu, sermayelerin daha az ellerde toplanması süreci, bankaların, anonim ortaklıkların diktacı, tekellci durumu, bunların yabancı tekellci sermayelerle bağlaşması, bu süreç kuvvetlenmiştir.

Türkiyede bugün 49 banka vardır. Bunlardan 5'i yabancıdır. Ama yerli bankalar, bir çok yabancı bankalarla, kumpanyalarla, büyük tekellerle bağlıdır. 49 bankanın 2 bine yakın şubesi vardır. Bankalardaki mevduat, son 16 yıl içinde 16 misli artmış ve bugün 17 milyara yaklaşmıştır. Bu, milli gelirin $\frac{1}{10}$ 'i tutar. Gelişmiş kapitalist ülkelere oranla bu toplam yüksek değildir. Ama Türkiyenin az gelişmişliği, bağımlı durumu, özellikle milli gelirin yabancı ortaklıklar, kumpanyalar kanalıyla, en başta NATO harcamalarıyla dışarıya aktığını göz önünde tutmak gerek. Türkiye bu NATO politikası yüzünden, dış ticaretinde de olumsuz bir duruma düşmüştür. Türkiyenin iç ve dış borçları 42 milyar liraya yükselmiştir. Dış ticaret açığı sürekli. Geçen yılki açığı 350 milyon dolar, yani 3,5 milyar liradır. «Yüksek Planlama Kurumunun» açıkladığı verilere göre, ikinci «Beş Yıllık Plan» süresinde dış ticaret açıkları 17 milyar lirayı bulacaktır. Gene bu süre içinde sağlanacak dış borçlar 12 milyar lira hesap ediliyor. Ödenecek borçlar ve faizleri 7,5 milyardır. Topyekün, 1972 yılında, Türkiyenin iç ve dış borçları: 100 milyar liraya ulaşacaktır. Bu, Beş Yıllık Planda ön görülen yatırıma yaklaşıktır. Sonra, yabancı sermayelerin, kumpanyaların dışarıya aktardıkları, transfer ettikleri paralar, her yıl, yüz milyonları buluyor. Türk milyonlarının, zenginlerinin İsviçre, Amerikan bankalarına yatırdıkları paralar da başka. Türkiye böylesine içten ve dıştan amansızca sömürülen bir ülkedir. Bu korkunç sömürme düzenini ayakta tutabilmek için gerici egemen çevreler, Amerikan emperyalistlerinin desteğiyle faşist diktatoraya gidiyorlar.

Sermaye birikimi ve konsantrasyonu özellikle bankalarda daha açık görülmektedir. Son dört yıl içinde büyük bankalar, 5 bankayı aralarında erittiler, yuttular. Bu süreç, gene bankaların eli altında, değişik işletme

kollarında, anonim ortaklıklarda, kumpanyalarda da hızlanmıştır. Piyasada iflâslar süregelen olmuştur. Bu yılın yalnız Şubat ayında, piyasada 670 firma batmıştır. Büyük balıklar, yerli-yabancı azmanı kapkaççı «kasirga kumpanyalar», önlere geleni amansızca silip süpürüyorlar.

Yabancı tekellerle, kumpanya ve bankalarla ortaklık kuranların başında İş Bankası gelir. İş Bankası «krallığı», 24 yerli ve yabancı bankayla, bir o kadar Amerikan ve Batı Alman kumpanyasıyla bağlıdır. Bu bankanın 42 bin personeli, işçisi vardır. Bu banka işçi sınıfının, sendika ve işçi hareketinin, memlekette bağımsızlık direnişinin can düşmanıdır. Bugün faşist diktatoraya yürüyen hükümetin, AP'nin arkasında duranlardan biri de bu bankadır. Bu banka, yabancı tekellerin, özellikle Amerikan sömürgecilerinin Türkiye'deki «Truva Atı»dır. Bu banka, daha bundan 30 yıl önce yabancı sermayelerle, o zaman en başta Alman tekelleriyle, iş birliğine girişmiştir. 1947'den sonra, Truman «doktrini» ve Marşal «plânı» ile Amerikan sömürgecileri Türkiye'ye yerleştiklerinden bu yana İş Bankasının yabancılarla ortaklığı daha geniş ölçüler almıştır.

İş Bankasının 1954 yılı «çalışma» raporunda bir açıklama vardır. Bu raporda: «Amerika ve Kanadanın finans ve ekonomik yaşantısında her biri seçkin bir yer tutan delegasyon üyeleriyle bankamızın yöneticileri arasında bir buluşma olmuştur. Yabancı sermayeleri teşvik kanununun ışığı altında, iş adamlarımızla bu delegasyon arasında yararlı konuşmalar, fikir değiş-tokuşu yapılmıştır», deniliyor. Bu banka: Amerikan Uluslararası Kalkınma Bankasıyla, Amerikan Export-Import Bank, Hollanda Bankası, Banka Di Roma, General Elektrik, Westinghouse, Koppers ve daha bir sürü tekellerle, ayrıca Batı Alman bankaları ve kumpanyalarıyla sarmışmıştır.

İş Bankası, Cumhuriyet Merkez, Ziraat, Sümer ve Etibanklar kanalıyla ellerini devlet hazinesine, kredilerine daldırmıştır. Özel sektör, yerlisi, yabancı, hele bugünkü hükümetin eliyle, büyük vurgunlarını bu devlet kredileriyle sağlıyorlar. Örneğin, Mecliste yapılan bir açıklamada büyük bir vurgun olayı gözler önüne serildi. 120 aracı tüccar, bu yıl, piyasadan 611 milyon liralık tütün satın almıştır. Bu paranın 600 milyonu devlet kredileridir. Bu 120 vurguncu, kapkaççı, bu alış verişlerden 308 milyon kâr etmiştir. Oysa, 500 bin tütün ekicisinin eline 53 milyon lira geçmiştir. Bu vurgunda Amerikan Tabako kumpanyası ve İş Bankası ayrı bir pay çıkarmışlardır. 1965 yılında bütün bankaların açtıkları krediler: 24,5 milyar liradır. Bu toplamdan: 12,7 milyar ticaret bölümüne, ithalat ve ihracat birliklerine, 3,2 milyar köylüye (bunun % 80'i büyük çiftlikçilere, tefecilere, ağalara), 6 milyar apartıman, iş hanları, oteller kuran yapı kumpanyalarına, 1,5 milyar Türkiye'deki yabancı ortaklıklara, kumpanyalara vermiştir. İş Bankasının 1966 yılındaki kârı 136 milyon liradır.

İş Bankasında mevduat, 5 milyar liraya yaklaşmıştır. Bu banka, aferist, kapkaççı mültimilyonerler yetiştiren bir kurumdur. Bu bankanın başında

bugün, Amerikan Koppers firmasının eski aracılardan, mültimilyoner Bülent Yazıcı vardır, Kardeşi Bedii Yazıcı, gene bu bankayla bağlı «TAM»ın (Türk-Amerikan Sigorta Ortaklığının) Genel Direktrdr. Amerikan kumpanyalarının, Morison ve Koppers firmalarının has adamlarından olan S. Demirel ve Danış Koper de İş Bankasının yetiştirmelerindendir. Her ikisi de, Ereğli Demir-Çelik kombinasının yapı işlerinde hem İş Bankasının, hem Amerikan kumpanyalarının aracılardıdır. Demirel, yalnız bu içten 30 milyon, Koper 20 milyon lira vurmuştur. İş Bankası, Westinghouse, Blaw kno, Koppers gibi Amerikan tekelleriyle beraber. Ereğli kombinasına ortaktır. Devlet hazinesinden sağlanan bol kredilerle 2,5 milyara kurulan bu kmbina, yerli-yabancı karması anonim bir ortaklık, bir tekeldir. İş Bankası: şeker, ğimento, dokuma, tekstil, lstik, besin maddeleri, cam-şişe endüstirisi kollarında, tekel niteliğinde anonim ortaklıklar kurmuştur. Bu endstiri kollarına 270 milyon lira yatırmıştır. şeker, demir, ğimento, lstik fiyatlarına hükümetin yaptığı artırımların kimlerin yararına ve nerden geldiğini anlamak zor değildir.

Piyasada, politik alanda ot oynatan bankaların arasında Yapı-Kredi Bankası, Sanayi Kalkınma Bankası, Garanti Bankası, Akbank vardır. Yapı-Kredi'nin başında, DP'nin kurulmasını prayla destekliyen, şimdi AP'ye arka olan Tařkent vardır. Bu banka, «Hürriyet Holding» gibi kodaman basın ortaklıklarını destekliyor, bu alanda tekel kurmuştur. Büyük sigortakumpanyalarıyla: «Doęan Sigorta», «Devlet Hava Yolları Sigorta Kurumu» gibi anonim ortaklıklarla bağlıdır. Garanti Bankası, İngiliz - Amerikan sermayeleriyle ićli dışlıdır. Bu bankanın başında, mteahhitlikten milyner olmuş Cabir Selek vardır. Selek, aynızamanda, Sanayi Kalkınma Bankası Yönetim Kurulu yesidir. Bu bankanın Yönetim Kurulu yelerinden birisi de H. Kuyucaktır. Bu milyner bankerlerin arasında Akbankın başını tutan Dallı vardır. Pamukbankı kuran Yeřileller, Sporeller bu vurguncu finans kodamanlardandır.

Bankaların arasında, hızla gçlenenlerden biri de Sanayi Kalkınma Bankasıdır. 18 yıl önce, Amerikan Uluslararası Kalkınma Bankasının ortaklığıyla kurulmuştur. 25 milyonluk sermayesini 50 milyona ćıkardı. Kredi ve ortaklıkları bugün 1 milyarı bulmuştur. Bu bankayı AİD (Amerikan Yardım Kurumu) desteklemektedir. AİD, bu bankaya özellikle Merkez Bankasında tuttuğu karşılık paralardan kredi aćıyor. AİD, Türkiye'ye aćtıęı kredileri de, ćoęu zaman bu banka kanalıyla veriyor. Bilindięi gibi, AİD aćtıęı kredileri, verdiği borć parayı dolar olarak değil mal olarak verir. Borć verirken, Amerikan mallarının satın alınmasını řart koşuyor. Verdięi makineleri, gereć ve araćları, malları, dünya piyasalarının ćok üstünde bir fiyatla satıyor. Eęer 200 milyonluk kredi aćarsa, bunun karşılığında 50 milyonluk mal satar. Bunu da belli firmaların, Türk-Amerikan karması ortaklıkların eliyle yapar. Aradaki büyük vurgunun arslan payı Amerikan tekellerine, gerisi de Türkiyedeki aracılara kalır. İř Bankası da, Sanayi

Kalkınma Bankası da, öteki bankalar da bu yağmadan paylarını alıyor. Sanayi Kalkınma Bankası, özellikle küçük ve orta işletmelere, fabrika ve atelyelere çullanmıştır. Yüzlerce işletmeyi kontrolü altına almıştır. Bu işletmeleri kapatır, birleştirir. Yönetimini istediği gibi kullanır, Borçlu düşen mal sahibini atar, yahut işçi yerine kullanır. Elini attığı yerde patron olur. Bu banka: Besin, tekstil, kimya, löstik endüstrisi kollarında iyice yerleşmiştir. İzmir «Kula», Bakırköy «Bozkurt» gibi kombinalarla ortaktır.

Osmanlı Bankası, ötedenberi, komprador çevrelerle, ithalât-ihracat birlikleriyle iş görür. Bu banka, yalnız tüccarlara değil, büyük çiftlikçilere, kodaman ağalara kredi, borç sağlar. İlâç iş kolunda önemli durumu vardır. Bir Anglo-sakson ortaklığı olan Boraks kumpanyası bu bankayla bağlıdır. Petrol kumpanyalarından Birleşik Petroleum bu bankayla sıkı bağlıdır. Bu bankanın Genel Direktörü R. Aksan, Türkiye'deki 110 mültimilyonardan biridir.

Bankacılığın gelişmesi, sermaye birikimi ve konsantrasyonu süreciyle, yerli yabancı karması, kırması bir finans oligarşi, parababaları kumkuması meydana gelmiştir. Milyonerlerin arasında milyarderliğe merdiven dayayanlar vardır. V. Koç bunlardan biridir. Koç Holding grubu, Türkiye'de kodaman burjuvazinin tekelliliğe nasıl yükselmekte olduğunu gösterir. Özel sektörün bu kodamanı, yerli ve yabancı bankalarla bağlıdır, 44 işletmenin patronu, ya da ortağıdır. Bankalardaki durumu, işler hesapları öyleki, istediği dakkada yarım milyar çekebilir. Koç, daha 1928'den Ford acentalığıyla işi genişletmiştir. Bugün de Türkiye'de Ford'un en güvendiği aracıdır. Koç Holding, «Otosan» montaj fabrikasını, Ford'un İngiltere'de bir dalı olan Reliant Engineering firmasıyla kurdu. Ampul, kablo, metal fabrikalarını Düpon'un General Elektrik Kumpanyası ve İş Bankasıyla ortaklaşa işletir. Bugün ampul, elektrik lambası piyasasının % 60'ı bu holdingin tekelindedir. Koç, 1966 Şubatında yaptığı bir basın toplantısında, «Amerikan sermayelerine ihtiyaç olduğunu» söyledi. Amerikan tekellerinin basını Koçu göklere çıkarıyor.

Yabancı sermayelerle karmaşan ve özellikle ilâç endüstrisi ve piyasasının önemli bölümünü eline alan tekelliler doğmuştur. N. Eczacıbaşı ve Ulagay firmaları bunların başında gelir. Bugün Türkiye'de, Eczacılar Odasının raporuna göre, 66 ilâç kumpanyası vardır. Bunlar, «İlâç Endüstrisi İşverenler Sendikası»nda, yani tröstünde birleşiyor. Bu firmaların, kumpanyaların içinde en büyükleri, en güçlüleri 5 tanedir. Bunlardan da ikisi «yerli», üçü yabancıdır. Yerliler de, yabancılar da karışiktir. Ulagay, 7 yabancı firmayla, Eczacıbaşı 23 firma ve kumpanya ile ortaktır. Eczacıbaşı firmasının piyasadaki durumunu yıllık satışları daha açık gösteriyor. Bu tröst, son 10 yıl içinde, yıllık satışlarını 7 milyondan 106 milyon liraya çıkarmıştır. Sonra, Eczacıbaşı, bundan başka kimya endüstrisine yerleşmektedir. Büyük ithalât – ihracat birlikleriyle ortaktır, değişik bankalarla, özellikle İş ve Kalkınma Bankalarıyla, Amerikan Expres Bank'la bağlıdır.

İlaç piyasasında alabildiğine bir vurgun vardır. İlaçların ilkel maddeleri dışardan getiriliyor, işleniyor, ambalaj ediliyor ve 15 misli, 20 misli pahalıya satılıyor. Amerikan Squibb firması, DP hükümeti zamanında, 1951'de, Türkiye'de 1 milyon sermaye ile işe başlamıştır. Bugün 30 milyonluk satış yapıyor. Yıllık kârı: 8-9 milyon liradır. Bu Amerikan firmasını AİD desteklemektedir. 10 yılda bu firma dışarıya 30 milyon aktarmış, transfer etmiş ve bir o kadar da kârlarını Türkiye'de faize vermiştir. Bu ilaç vurgunculuğunda Batı Alman firmaları ötekilerden geri kalmamaktadır. Bu soygunu, bugünkü yabancı tekellerin uydusu hükümetin halk düşmanı «sağlık politikası» desteklemektedir. Bu politika özel sektörde gelişen ve yerli yabancı karması tröstleşmeyi, tekelliliği hızlandırmaktadır. «İlaç Endüstrisi İşverenler Sendikası», memlekette yabancı tekelleri, özellikle Amerikan sömürgecilerini savunan, onlara dayanan ve açık faşist diktatoraya yürüyen AP hükümetini desteklemektedir.

Tekellerin çıkışları ve direnişleri

Türkiye'de gelişen ulusal bağımsızlık direnişini, ileri, demokratik hareketleri, yurtsever güçleri ve örgütleri ezmek amacıyla, kodaman burjuvazinin ele başları: V. Koç, N. Eczacıbaşı, K. Taşkent, Adana Sanayi Odası başkanı Sabancı, Ömer Ağalar, Selekler, Yazıcılar, 10 kadar mültimilyoner, daha 1962'de, «Sosyal İncelemeler Fonu» maskesi altında faşist bir örgütün temellerini attılar. «Komünizmle mücadele derneği», açık kafa-taşçı, faşist örgütler, vurucu komandolar bu fonla besleniyor. Bu fona, 1962'de V. Koç, milyonerler grubu: 6 milyon verdiler. 1965'te, bu ödeneklerini 15 milyona çıkardılar. AİD, Merkez Bankasında tuttuğu karşılık paralardan, bu fona 6 milyon ayırıyor. Bu fon, Türkiye'deki Rockefeller ve Ford fonlarıyla bağlıdır. Gerici gazeteler, bağnaz, yobaz grupları, faşist eğilimli, ilericilik düşmanı yazarlar, Atatürk'ün ulusal bağımsızlık ilkelerine saldıranlar bu kazandan çöpleniyor.

Yeri gelmişken tipik bir olayı belirtmek gerek. Bilindiği gibi, V. Koç, yüzbinlerce lira harcadı, otobüslerle, yurdun bir çok yerlerinden binlerce kişiyi topladı, Ankara'ya getirdi. Adamlar, çığırtkanlar kiraladı, kiraladığı ajanlar arasında Türk-İş'in başını tutan Demirsoy ve omuzdaşları, AP'nin azılı faşistleri vardı. V. Koç, kendisi, Tandoğanda tertiplenen anti-komünizm curcunasına katıldı. Bu curcuna fiyaskoyla sonuçlandı. Ama, Türkiye'de ulusal bağımsızlık direnişinin, komünist ve Sovyet düşmanlığının başını kimlerin çektiğini, faşist diktatora çabalarının arkasında kimler bulunduğunu bütün kamu oyuna, dünyaya gösterdi. V. Koç, işçi sınıfının, emekçilerin en azılı can düşmanı olduğunu Kavel grevinde açığa vurmuştur. Yabancı tekellerle iş birliği kuran kodaman burjuvazinin Anayasa

düzenine karşı, demokratik gelişmeye karşı faşist diktatora ile yürümek plânını, eğilimini V. Koçun çıkışları gözler önüne seriyor. O zaman Koçlar kendileri doğrudan doğruya faşizmi uygulamak eylemindeydiler. O sırada, onların tam istedikleri hükümet henüz yoktu. Ama bugün, bu çevreler, işlerine yarıyan bir hükümeti, Amerikan casusluk servisi CIA'nın yardımıyla, işbaşına getirmiş bulunuyorlar. Şimdi, perde arkasından, bu hükümetin dizginlerini, Hartla, Grantla, Amerikalılarla beraber kullanıyorlar.

AP-nin tekelleri ve yabancı sermayeyi koruma politikası

AP hükümeti iş başına geldikten bu yana, yabancı tekellerin Türkiye'de yayılma, durumlarını kuvvetlendirme süreci hızlanmıştır. Bu hükümet, yabancı sermayelere, özellikle Amerikalılara memleketin kapılarını ardına açtı. Bu sermayelerle gittikçe daha fazla bağlaşılan, onlarla beraber büyük vurgunlar yapan kodaman burjuvazinin, bu başıboş soygunu sürdürmek için, faşist tipi bir diktatoraya yönelmesinin nedenlerinden biri de buradan gelir. Amerikan tekellerinin adamları, Newyorkta Sunaya: «Türkiye ancak şimdi, AP hükümeti iş başına geldikten sonra güvenilir bir ülke olmuştur», dediler. Ve, Fordlar, Türkiye'ye daha geniş ölçüde el atmaya hazır olduklarını bildirdiler. Sunay geri döner dönmez, Amerikan «kasırga» iş adamları, Amerikan Dış Ticaret Bakanlığının yetkilileri, özel bir grup Ankara'ya uçtu. Bunlar, Türkiye'nin ormanlarına, madenlerine, turistik yerlerine bayıldıklarını bildirdiler.

«Newyork Times», bu yakınlarda, Türkiye'nin: Bakır, volfram, petrol, krom, demir, çeşitli maden yataklarının bir haritasını bastı. Amerikan Sıprus Mining ve Metal Chimax kumpanyaları, Türkiye'nin Karadeniz bakır madenlerine «yatırım yapmaya hazır olduklarını» bildirdiler. Etibankın elinden bu yatakları koparmak için, Demirel hükümetinin de yardımıyla, türlü oyunlar oynanıyor. AİD'in başkanı Grant'ın ve işbirlikçi Tahsin Yalabıkın aracılığıyla, hükümet, Uludağın volfram yataklarını Amerikan Union Carbide kumpanyasına peşkeş çekti.

Yabancı sermayelerin Türkiye'ye yayılış hızı, istatistiklere göre, 1964'ten bu yana, % 3,5'ten % 19,5'e yükselmiştir. 1966'da hükümet, 100 kadar yabancı kumpanyaya, değişik yatırım serbestliği, imtiyazı vermiştir. Geliyorlar! Yatırım mı yapıyorlar? Vurguna geliyorlar! Sömürge yağmasına geliyorlar. Yerli işbirlikçilerle kapkaççılığa geliyorlar! «Devlet Plânlama Kurumunun» 1967'de, bu yıl açıklanan raporuna göre: Türkiye'de yabancı sermayelerin kâr oranı % 50'dir. İlâç sanayiinde bu oran % 57'dir. Gene bu rapora göre, 1951–66 yılları arasında yabancı sermayelere, kumpanyalara: 1 milyar 230 milyon lira ölçüsünde yatırım izni verilmiştir. Oysa bunların

getirdikleri sermayelerin tutarı (makine, patenta): 513 milyondur. Geri kalan 700 milyon hükümetin açtığı kredilerle, AİD'in karşılık fondan ödediği paralarla sağlanmıştır. Devlet hazinesi böyle yağma ediliyor. İşbirlikçiler, Koperler, Demireller, Yazıcılar, Selekler, hükümet edenler bu yağmada ortaktır.

Bu yerli yabancı birlikler 104 firmada toplanmıştır. Bu anonim ve limited ortaklıklarda hisselerin, genellikle % 70'i, bazılarında % 81'i yabancılarındır. Bu çeşit ortaklık yabancı tekellere, aşırı kârlardan başka, iki avantaj sağlamaktadır. Tabelâsına: «Türk Anonim Ortaklığı» yazmakla, halkın ulusal onurunu sömürüyor, milletin gözünü boyuyor. Yerli ortak almakla da Türkiye'de kendisine savunucu, destek buluyor. Örneğin: «Gübre fabrikaları Türk A. O.» hisse senetlerinin % 51'i Amerikan «Fortilyaj» firmasıdır. Daha doğrusu azot endüstrisine kancayı atan Rokfellerlerdir. İzmit «Boru Fabrikası A.O.» Batı Alman «Manesman» kumpanyasıdır. 23 işletmeyi, çimento piyasasını tekelinde tutan «Genel Çimento T.A.O.» İtalyan, Fransız, Batı Alman sermayeleriyle iş birliği kurmuştur.

Yabancı sermayelerin % 35'i Amerikan, % 17,5 İsviçre, % 17'i Hollanda, % 14'ü Batı Alman, % 6 Fransız, % 3 İngilizdir. Batı Almanya, Türkiye'nin dış ticaretinde, Amerikadan sonra, ikinci geliyor. Alman tekelleri, ötedenberi, bir gelenek olarak, Türkiye'nin dış ticaretinde egemen durum sağlamışlardır. Türkiye'yi, kendi endüstrilerine bir ham madde kaynağı yapmışlar, tarımını sömürmüşlerdir. Hiç bir zaman Türkiye'nin endüstrileşmesine yanaşmamışlardır. Onu bir sömürge, geri kalmış bir ülke durumunda tutmak yolundan yürümüşlerdir. Bu politikayı, yeni sömürgecilik sistemiyle, Truman «doktrini» ve Marşal «plânıyla» Amerikan emperyalistleri daha geniş ölçülerde uygulamaktadırlar. Marşal «plânı» özellikle kodaman ağaları, büyük çiftlikçileri kredilerle, makine ve traktör sağlamakla destekliyor. Toprak ağalığını, derebeylik kalıntılarının sürüp gitmesini sömürgeciler böyle tutuyor. Toprak reformuna karşı çıkan AP ve hükümetinin arkasında ağalar ve Amerikalılar vardır.

Türkiye'ye dalan yabancı tekeller: Kauçuk, kimya, ilaç, besin maddeleri, tekstil, montaj, genellikle hafif endüstri kollarını kontrolleri altına alıyordur. Bu tekelci kumpanyalar yalnız 1 koyup 5 almak değil, koyduklarını, aldıklarını tez elden dışarıya aktarmaya, transfer etmeye bakıyorlar. Sonra bunlar yalnız para değil, hisse senetleri, mücevherler, yükte hafif pahoda ağır taşınır değerleri de dışarıya aktarıyorlar.

Bir «Vita» – Univeler firması vardır. Bitkisel yağ piyasasında tekel kurmuştur. Bu firma, 15 yıl önce, 5 milyon sermaye ile, onun da yarısını Menderes hükümetinden kredi almak yoluyla, kurulmuştur. Bu süre içinde bu tröst 156 milyon lira kâr etmiştir. Lâstik, kauçuk piyasasında tekel kuran: Pirelli, Good Year, Chrysler, Royal gibi firmalar «karma» işletmeler kurmuşlardır. Ortaklıkların % 65'i yabancıların, % 35'i yerli. Yerli ortaklardan İş Bankası var, V. Koç Holding var, Taşkent var. Bu lastik tekel,

ordu siparişlerini eline almıştır. Bu firmaların kârları: 250 milyon, transferleri: 130 milyon liradır içerde tefeci faizle işlettikleri kârlar: 120 milyondur. Yağma Hasanın böreği, yeni sömürgecilik, kapkaççı vurgunculuk buna derler.

Türkiyede egemenliklerini yürüten yabancı tekellerin başında petrol kumpanyaları gelir. Bu kumpanyalar hükümetin politikasına doğrudan doğruya etki yapmaktadır. Bunlar hem petrol yataklarının üstüne oturuyor, hem petrol piyasasına hükmediyor. Petrol arama, çıkarma, işleme izni alan yabancı kumpanyalar bir çoktur. Bunların başında: Mobil, Şel, Kal-tex, Birleşik Petroleum, Essö, Sokoni gelir. Yabancı kumpanyalara petrol arama ve çıkarma izni verilen toprakların yüz ölçüsü: 118 bin kilometrekaredir. Bu, Türkiye'nin yedide biridir. Gerici hükümetler köylüye toprak vermezler. AP hükümeti ve Mecliste AP'liler, Anayasanın ön gördüğü toprak reformuna karşı olduklarını kesinlikle bildirdiler. Ama yabancı petrol krallarna: «Buyurun, bu toprakları istediğiniz gibi kullanabilirsiniz» diyorlar. Maden, enerji, petrol kaynaklarını AP hükümeti yabancı kumpanyalara dağıtıyor. Ely tasarısını geçirmek için, Enerji ve Doğal Kaynaklar Bakanlığında, Demirelin başkanlığında özel bir komite kurulmuştur. Çalışmaları tamamiyle gizlidir.

Yabancı petrol kumpanyaları, arama izni, işletme imtiyazı alıyor. Sonra, bir iki yerde sondaj yapıyor: «Petrol çıkmadı», deyip bu yatakların üstüne yatıyorlar. Bu yatakları kendisine, ilerisi için yedek tutuyorlar. Ve, Arabistandan, Küveytten getirdikleri petrolü Türkiye'de, dünya piyasasından % 35 fazlasına satıyorlar. Türk ordusunun yakıtını bunlar sağlıyor. Devlet hazinesi bunların arpalığı olmuştur. Hükümet bunlara sürekli borçludur. Ordunun bunlardan satın aldığı akar yakıt tutarı, yıldan yıla artıyor ve bugün 200 milyon Doları, yani 2 milyar lirayı bulmuştur. Bu petrol vurgunculuğunda da, öteki alanlarda olduğu gibi, İş Bankasının, Taşkentlerin, borsalar, odalar birliklerinin ortaklığını görüyoruz. Bursa Odalar Birliği başkanı Batur: «Yabancı sermayeleri kaçıramayız, Petrolü millileştiremeyiz!» diye ortaya atıldı. Odalar-borsalar birlikleri, genellikle tekelciliğe vazeden, yabancı sermayelerle gittikçe daha sıkı sarmaşan kodaman burjuvazinin, kompradorların, büyük aracılarn çıkarlarını savunuyor.

Yabancı petrol tekelleri, özellikle Amerikan kumpanyaları, destekledikleri, hükümete gelmesini sağladıkları AP hükümetinin eliyle TPAO'yu, bu yerli petrol işletmeciliğini yıkmak istiyorlar. Demirel hükümetinin ilk yaptığı işlerden biri, yabancı sermayelere karşı ulusal petrol işletmeciliğini savunan TPAO genel müdürünü yerinden atmak olmuştur. Orduda Akar-yakıt İkmal Kolu başkanı general Gökben, yabancı kumpanyaların bu açık soygununa karşı çıktığı için şimdiki hükümet, Savunma Bakanı Topaloğlu onu yerinden attı.

Çok ilginç, üzerinde ibretle durulacak belgeler vardır, 1965 seçim öncesi, 24 Eylül'de, Mobil Genel Direktörü Fricker'in bir raporu vardır. Gene

o sırada Demirelle Kaltex'in direktörü Kirchoferle yaptığı bir konuşma ve gene bu kumpanyanın temsilcisi Harrigerin Viyanadaki Güney-Dağı direktörlüğüne gönderdiği bir mektup vardır. Bu raporlarda, mektuplarda, görüşmelerde Amerikan petrol kralları bir şart dayatıyorlar: «Türkiyedeki politik hava değişmelidir.» Kendilerine «karşı olan politik yöneticiler ve hükümet düşürülmelidir». Mobil, bu iş için, seçimlerde 50 milyon harcamıştır.

Mobil kumpanyası Türkiyede ayrı bir krallık kurmuştur. 60 yıldan beri Türkiyededir. Ama asıl egemenliğini DP hükümeti zamanında kurmuş, AP zamanında çok daha güçlenmiştir. Elinde 49 petrol kuyusunun tapusu vardır. Ama bunlardan bir kaçını işletiyor. Adana, Antep, Şiir, Batman, Roman, Şelmo, Bulgardağı bölgelerindeki kuyularını işletmiyor, yedekte tutuyor. Bu kumpanya, yalnız arama karşılığı: 1 milyon 250 bin Dolar, yani 13 milyon Lira transfer yapmıştır. Türkiyenin bir çok yerlerinde benzin, akar yakıt istasyonları, depoları kurmuştur. 300 taşıt tankı, 160 sarnıçlı vagonu onundur. Mersin ATAŞ rafinerisinin baş ortağıdır. En azılı işçi düşmanıdır. Sovyetlerin kuracakları rafineri anlaşmasını bozdurmak için hükümete açıktan açığa baskıya geçmiştir. Bu petrol kumpanyaları, devlet parasıyla kurulan Batman-İskenderun petrol boru hattını ele geçirmişe uğraşıyorlar. Hükümet, bu hattın hisse senetlerini özel sektörün, bu kumpanyaların isteğiyle satışa çıkarmıştır.

Türkiyede yeni sömürgecilik sisteminin uygulanmasında önemli rol oynayan daha iki örgüt vardır. Bu ikisi birden devlet içinde bir devlettir. Bunlardan biri Konsorsiyom, ötekisi AİD'ir. Bunlar, eski Genel Borçlar Kurumunu – «Düyun'ı Umumiye İdaresini» yeni biçimde pek andırır. Konsorsiyomun da baş patronu Amerikadır. Bunlar Türkiyenin ekonomisini, malıyesini kontrol eder, bütçesinin bağlanmasına karşır. Nereye ne kadar yatırım yapılacağını gösterir.

AİD, Marşal «yardım planının» bugünkü adıdır. Ve, Türkiyedeki değişik Amerikan misyonlarından, servislerinden biridir. Etkisi, yetkisi de çok geniştir. Büyük Elçi Hart ve AİD Başkanı Grant, Bakanlar Kurulunu elinde tutan «gölge hükümetin» ileri gelenlerindendir. AP hükümeti, bunlara danışmadan hiç bir şey yapmaz ve yapamaz. En taze örnek. «Devlet Plânlama Kurumunun» hazırladığı «İl. Beş Yıllık Plânı» beğenmediler. Demirel, «Plânlama Kuruluya» üstüste, gizli toplantılar yaptı. Plâna AİD'in, Amerikan tekellerinin, istediği biçim veriliyor. Öyleki, Türkiye geri kalmış bir tarım ülkesi, yabancı tekellerin bir sürüm pazarı durumunda bırakılıyor. Millî endüstrinin gelişmesi baltalanıyor. Yatırımlar, özel sektörde yabancılarla işbirliği kuranların, yabancı tekellerin yararına göre ayarlanıyor.

AİD'in elinde çok kuvvetli manivelalar vardır. Amerikanın Türkiyeye açtığı krediler, verdiği borçlar onun kanalıyla uygulanıyor. Sonra, Amerikanın Türkiyeye sattığı «tarım fazlası malların» karşılıklarını Merkez Bankasında ve eli altında tutuyor. Basında çıkan eldeki verilere göre bu

karşılık paralar fonu: 2,5 milyar Liraya yükselmiştir. AID'in niteliğini, fonksiyonlarını, elindeki paraları nerelere, nasıl harcadığını bu yeni sömürgecilik mekanizmasını işletenler daha iyi anlatıyorlar.

AID'in eski başkanlarından D. Bell: «Amerikan yardımları, mal ve hizmet biçimindedir, şartlara bağlıdır. Bizden para çıkmıyor. Yardımların % 50'i Amerikaya dönüyor. Az gelişmiş ülkelerde başlıca amacımız, bu ülkeleri Amerikaya pazar yapmaktır, Amerikan sermayelerini korumaktır.» diyor. Türkiye'yi NATO'lara, Truman «doktrinlerine», Marşal «plânlarına» bağlayanlar, bu serüvenlik yolunda devlet hazinesinden, son 18 yıl içinde, 100 milyar harcadılar. Üstelik de milletin sırtına 42 milyar lira borç yüklediler.

AID'in Merkez Bankasında tuttuğu karşılık paraları hangi amaçlarla ve nerelerde kullandığını Ankaradaki Amerikan Ticaret Ateşesi Arthur Lilling, geçen yılki bir raporunda açık seçik gösteriyor. Bu raporda karşılık paralar: 1. Amerikan tarım mallarını sürmek, 2. Amerika için gerekli stratejik malları satın almak, 3. orduya İzmirdeki NATO karargâhı kanalıyla donatım, gereç sağlamak, 4. Amerikanın Türkiye'deki elçilik ve misyonlarının masraflarını karşılamak, 5. «bilimsel ve teknik bilgi toplamak», yani casusluk servislerini beslemek, 6. basın, eğitim alanlarındaki eylemleri, Amerikan kolejlerini paraca desteklemek, okul kitapları, dergiler çıkarmak, 7. «olağanüstü hallerde ivedilikle yardımlarda bulunmak». Bu «olağanüstü ve ivedilikle yapılan yardımın» ne olduğu, 1965'te yapılan genel seçimlerde belli oldu. AP'ye çoğunluk sağlamak için AID, karşılık paralardan, 600 milyon harcamıştır. Turalların, en bağınaz, gerici, faşist örgütlerin ordu birliklerinde, okullarda, köylerde, yurdun her tarafında yaydıkları genelgeleri, kitapları, dergileri, broşürleri en iyi kâatlara bastıran Amerikan Haberler Servisidir, CIA'dır, AID'tır. Türkiye'de köyleri, ilçe ve bucakları saran «Barış gönüllülerini», bu Amerikan casuslarını AID karşılık paralarla besliyor. AID 1966 yılında, Türkiye'deki Amerikan kumpanyalarına: 276 milyon Lira kredi açmıştır. Savunma Bakanlığına: 573 milyon Lira borç vermiştir.

AID'in «uzmanlarından» ve özel danışmanı Rihart Podol: AID kurumunun Türkiye'de her yere el attığını önemli mevkilere, bakanlıklara, genel müdürlüklere Amerikan eğitimi görmüş, özel hazırlanmış kimseler getirildiğini övüne üvüne bir raporunda belirtiyor. Amerikalı sömürgeci, Türkiye'de kaleyi içerden nasıl ele geçirdiklerini gizlemiyor. Amerikan sömürgecileri, kaleyi içerden almak, «beşinci kol» kurmak taktiğini Türkiye'de işçi sınıfına karşı, sendika hareketine karşı, sürekli, plânlı, sistemli yürütmektedirler. Türk-İş'in başını tutan Demirsoy takımını, sendika ve işçi hareketini yozlaştırma, onu körletme yolunda kullanıyorlar. Türk-İş'in 11 milyon Lira tutan bütçesinin 9 milyonunu AID sağlamaktadır. Sarı sendikacılığı yaymak için Amerikaya götürüp, kendilerine adam yetiştiriyorlar. Ulusal bağımsızlık, kurtuluş ve köklü reform direnişinde bütün ulu-

sal güçlerin birlik, dayanışma kurmalarını baltalamak için bütün olanaklarını,ellerindeki araçları kullanıyorlar. Karşıt partileri içinden vurmak taktiğini başa almış bulunuyorlar. CHP'de Feyzioğlu – Çelikbaş kolunun tutumu, Amerikan «beşinci kolunun» ne olduğunu pek iyi göstermektedir. Karşı güçleri parçalama, ulusal bağımsızlık direnişini yozlaştırma ve bunu kırma görevini Amerikan emperyalistleri, ellerinin altındaki AP hükümetine yüklemişlerdir.

Ekonomik ve ideolojik bunalım

Yabancı boyunduruk, kodaman burjuvazinin, ağaların, kapkaççı araçlarının çıkarlarını savunan uydu hükümetin millet düşmanı politikası, yerli yabancı ortaklığının halka dayattığı azgın sömürme sistemi genel bunalımı, ekonomik yıkımı, çöküşü hızlandırmıştır. Bu bunalımın nerelere doğru gittiği meydandadır. Ayık, öngörülü burjuva bilginleri, yazarları, gazetecileri bile: «NATO harcamaları ve hükümetin ters tutumu böyle giderse zamlar, fiyatlar, pahalılık artacaktır. İşler duracak, işsizlik yükselecektir. Para içerde ve dışarda değerini durmadan kaybedecektir. 1968 yılında durum iflâs olacaktır», diyorlar.

Bunalım böylesine alıp yürümüştür. Bunalımın etkilerini, yıkıcı sonuçlarını halk yığınları: işçiler, köylüler, dar gelirli, esnaf, ara tabakalar, memuru, aydını kendisi sırtlarında denemektedirler. Halk, «paranın bereketi kalmadı» diyor. Öyle. İşçi, ya da memur eline geçen parayla, pazardan bir ay öncesi kadar yiyecek, giyecek, yakacak alamıyor. Dolaşımdaki para, son bir yıl içinde, 1 milyar artmış, 8 milyar 250 milyona yükselmiştir. Bu gidişin duracağı da yoktur. Bu «para bolluğu» yalnız ve yalnız büyük zenginlerin, piyasalar da tekel kuranların, yabancılarla ortaklaşa milleti soyanların, kapkaççıların işine yarıyor. Bu süreç, milli gelir dağılışındaki korkunç aykırılığı, adaletsizliği daha da hızlandırıyor. Bundan 3 yıl önce milli gelir dağılışındaki aykırılık oranı 1'e karşı 22 bindi. Bugün, istatistik verilere göre, 28 bindir. Bir kapkaççı Amerikancı 28 bin Lira kazanıyor, bir işçi, ya da esnaf 1 Lira zor kazanabiliyor.

Çalışma bakanının son açıkladığı rakamlara göre, memlekette sürekli işsizlerin sayısı 1,5 milyondur. Gizli işsiz sayısı: 6 milyonu buluyor. Gene istatistik rakamlara göre, son yıllarda, kentlerdeki nüfus artışı köyü geçiyor. Bu da köyde, geniş köylü yığınları arasında ayrışma, bölünme sürecinin hızlanmış olmasından geliyor. Her yıl 300 bin köylü, evini, tarlasını, varını yoğunlu kaybediyor, yaşamak için ekmek parası için şehirlere akıyor. İstanbulun 2,5 milyon nüfusundan 1 milyonu köylerden gelmedir. Ve gene yalnız İstanbul'da, bu yerli göçmenler 250 bin gecekondu

«barınıyor». İzmir, Adananın, İstanbul, Ankaranın, büyük kentlerin bu gecekondu semtleri, buralarda yaşayanların korkunç durumu, bunalımın kimleri ezdiğini bütün çıplaklığıyla göstermektedir. Köyler, artık köylüyü yaşatamaz olmuştur. Kentler, köylerden gelen işsiz kollara iş verecek durumda değildir. Yabancı tekeller milli endüstrinin gelişmesini balta-lıyor. Köyde, yıkılan köylülerin toprakları daha az ellerde, ağaların, tefe-cilerin, eşrafın, kapkaççı çiftlikçilerin elinde toplanıyor. Memlekette, milli gelirin aslan payını sömürgeciler, işbirlikçiler yutuyor. Ve bunlarla, onlara dayanan, destekliyen yeni sömürgecilerle bütün Türkiye halkı karşıkar-şıya gelmiş bulunuyor. İki birbirine karşı güçlerin uçlanma süreci hızlanı-yor, memleket çapında ölçüler alıyor. İkisi arasındaki savaş keskinleşiyor. Memleketi yabancı köleliğinden kurtarma, topraklarımızı Amerikan üsle-rinden temizlemek, ordumuzu NATO'nun elinden geri almak, ikili anlaş-maları bozmak, saldırganlık paktlarından, NATO ve CENTO'lardan çekil-mek direnişi hükümetin faşist diktatora kurmak eylemine karşı savaşla, halkın ekmek ve özgürlük savaşıyla, köklü reformların gerçekleştirilmesi savaşıyla örülmekte, ulusal nitelik kazanmaktadır.

Bu uçaşmanın, bu savaşın sertleşmesiyle burjuvazinin içindeki ayrışma süreci de hızlanıyor. Yabancı egemenliğine ve Amerikan sömürgecileriyle işbirliği kuran kodaman burjuva ve ağa koluna karşı milli burjuvazinin direnişi yeni biçimler alıyor ve bu direniş, savaş kuvvetleniyor.

Memlekette burjuvazinin içindeki ayrılma ve ayrışmayı göremiyenler, yahut görmemezlikten gelenler: «Türkiyede bir milli burjuvazi koydunsa bul», diyorlar. Bazıları da: «Milli burjuvazi de, CHP de çoktan ununu elemiş, eleğini asmıştır», iddiasını tekrarlıyor. Bu «görüşler» temelsiz, çürük ve zararlıdır. Bu ters görüşler, Amerikan boyunduruğuna karşı, onunla bağlı faşist diktatora tehlikesine karşı, gericiliğe karşı, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve barış için savaşta bütün ulusal güçlerin, örgütlerin, akım-ların Milli Demokratik Cepheye birleşme direnişlerini baltalar.

CHP'nin içindeki ayrılma ve ayrışma, bugünkü aşamada burjuvazinin içindeki ayrışma ve ayrılma sürecinin hızlanmasıdır. «Ortanın solu» akımı bir «danışıklı döğüş» değildir. Feyzioğlu – Çelikbaş kolu, işbirlikçi, tekelci çevrelere yakındır. Bunlar kodaman kapitalist, kodaman ağa takımıdan-dır, onların çıkarlarını savunuyor.

Burjuvazinin hepsini bir kaba doldurmak, onun ayrıntı ve ayrışma süre-cini görmemek, milli burjuvazinin kendisine özgü iki birbirine aykırı yönünü görememek hatasını doğuruyor. Burjuvazinin bölümleri, tabaka-ları arasında «Çin duvarları» yoktur. Türkiye'nin bugünkü aşamasında milli burjuvazi, bu bölüm: Milli bağımsızlık için, yabancı tekellerin ve onlarla işbirliği kuranların egemenliliğine karşı, gericiliğe karşı, AP hükümetinin faşist diktatora eğilimine karşı, şu veya bu ölçüde ikili anlaşmalara karşı, NATO ya karşı çıkan, sınırlı da olsa toprak reformu için direnen bölümü-dür. Bu milli burjuvazi «ununu eleyip eleğini asmamıştır». Onun birbirine

karşı yönleri, bu niteliği de kalkmamıştır. Bu yönün, niteliğin, biri ilericidir. Öbürü gericidir. İlerici yönüyle emperyalizme, gericiliğe, işbirlikçilere karşıdır. Gericici yönüyle kendi egemenliğini, sömürücü sınıfın üstünlüğünü sağlamak istemesidir. Onun bu yanını yansıtanlar vardır. Bunlar: «Anayasa savunacak, Amerikan — komprador hegemonyasına karşı yürüyecek olan işçi ve köylü kitleleri değildir», diyorlar. Ulusal bağımsızlık, demokratik Türkiye için savaşta itici ana güçleri küçümsemek, hesaba katmamak eğilimi de kökünden çürüktür. Bu gibi iddialar gerçeğe, bugünkü reel duruma uymamaktadır. Türkiye bundan 45 yıl önceki Türkiye değildir. Bugün Türkiye'de varlığını tanıtmış, politik alanda etkisi boyuna artan, gittikçe daha bilinçli, örgütlü savaşan, politik partisizle Meclise girmiş bulunan 2,5 milyonluk bir işçi sınıfı vardır.

Bazı «solak görüş» ve tutumlar da varki, bütün ulusal güçlerin anti-emperyalist, Milli Demokratik Cephe birliği kurmaları ilkesine yanaşmıyor: «Anti-emperyalist cephe birleşmek sloganı doğru değildir», diyorlar. Bunlar, işçi sınıfından başkasını tanımıyorlar. Değil bütün ulusal güçlerin ve örgütlerin cephe birliğini, halkımızın ezici çoğunluğunu kapsayan, devrimci bağlaşıklıkları zorunluk olan işçi-köylü ittifakını bile kenara itiyorlar.

Gericici egemen çevreler, AP ve hükümeti, karşıt güçlerin, örgütlerin dağınıklığından yararlanmak taktiğini başa almıştır. Bu güçlerin ve örgütlerin tekcephe olmalarını engellemeye, onları birbirine düşürmeye, bu güçleri, karşıt partileri ve örgütleri parçalamaya, onları içerden yıkmaya hız vermiştir. Bu parçalama, ayır, buyur taktiğini anti-komünist, anti-sovyet propaganda ile karışık yürütüyor. Bu anti-komünist kampanyayı, AP yöneticileri, demokrasi, barış ve ulusal bağımsızlık düşmanları, Atatürk'e karşı, onun savunduğu ileri ilkelere karşı, onun anti-emperyalist, anti-feodol yönüne karşı saldırılarla yanyana yürütüyorlar. Atatürk'ün ilerici gençliğe öğütlerini yayanlara karşı Bornova savcılığının soruşturma, kovuşturma açması, aslında gericilerin Atatürk'ü yargılamak, onu mahkûm etmek çabalarından başka bir şey değildir.

AP yöneticileri, uydu hükümet, gericici, bağınaz ideolojileri, derebey burjuva karması felsefe ve görüşlerini yığınlara dayatmak yolunda büyük bir çaba gösteriyor, bu uğurda devlet hazinesinden yüz milyonlar harcıyor. Bu çaba onun faşist diktatora eğilimiyle bağlıdır. Bu davranış, onun, karşı güçleri parçalamak, dayanışmalarını önlemek, yığınların bilinçlenmesini engel olmak amacıyla bağlıdır. Ama bir olayı da gözden kaçırmamak gerek. Bugün genellikle çağımızda, özellikle Türkiye'de burjuva ideolojisi derin bir bunalım içindedir. Bu bunalım, memlekette yeni koşullar içinde, gericiliğe karşı, yabancı köleliğe karşı, Amerikan egemenliğine karşı ulusal bağımsızlık, ileri, demokratik bir düzen için yığınlar arasından gelen direnişin genişlemesi, derinleşmesi ve kuvvetlenmesiyle daha açık biçimler almaktadır. Bu gericici felsefenin, bu bağınaz görüşlerin açık saldırıya geçmesi kendisine karşı tepkiler uyandırmıştır. Sonra, sosyalizm

Marksizm-Leninizm ölküsü, bu devrimci dünya görüşü yeryüzünde, ilerici örgütlerin elinde çözümleyici bir güç olmuştur. Bu devrimci ölkü, yeryüzünde emekçi yığınların, ulusal bağımsızlıkları için savaşan halkların yüreklerinde, kafalarında, bilinçlerinde yer etmektedir. Sosyalizm ölküsü, savaşkan materyalist ideoloji, Marksist dünya görüşü Türkiye’imizde de, belirli ölçülerde gelişmekte, kafalarda, gönüllerde yer etmektedir. Bu gelişme, bu olay, memlekette işçi sınıfının politik alanda, politik yaşantımızda sürekli ve eylemli bir etken, bir güç olmasıyla, örgütlü savaşa geçme süreciyle bağlıdır. Bu olay, memlekette ulusal bağımsızlık ve demokratik devrimci hareketin kendisine yol açmak direnişisiyle bağlıdır. Bu gelişmede Türkiye Komünist Partisinin 47 yıl boyunca, en çetin koşullar altında yürüttüğü savaşın büyük payı vardır. TKP, savaşkan Marksçı-Leninci ideoloji ve teoriyle, elindeki bu savaş silâhiyle savaşmış ve savaşıyor.

Türkiye Komünist Partisi ve Milli Demokratik Cephe

Belirtilmesi gereken, önemli başka bir olay daha vardır. Azıli gerici çevrelerin, AP ve hükümetinin anti-komünist kışkırtmaları, komünist umucılığı fiyasko vermeye başlamıştır. Anti-emperyalist, yurtsever güçlerin temsilcileri, ulusal bağımsızlığı savunan, memlekette Amerikan boyunduruğuna karşı olan burjuva düşünürleri, yazarları, Atatürkçüler, uyanık gençliğin öncüleri, hükümetin körüklediği komünizm düşmanlığının, kışkırtmaların arkasında faşist diktatora özleminin yattığını, bu kampanyanın ilerici yurtsever güçleri ve örgütleri parçalamak, onların cephe birliği kurmalarını önlemek olduğunu açık seçik görüyorlar. Hükümet, «temel hak ve hürriyetleri koruma» maskesi altında Meclise, millete dayatmak istediği tasarı basında, Mecliste, Üniversitelerde, Barolarda, sendikalarda, öğretmen, öğrenci derneklerinde, gençlik federasyonlarında sert tepkiler uyardı. AP ve hükümetinin faşist diktatora çabasına karşı gelişen direniş, memlekette bütün yurtsever, anti-emperyalist güçlerin, Amerikan köleliğine karşı, gericiliğe karşı direnen örgütlerin birbirlerine yaklaşmalar, birbirlerine dayanışma göstermeleri için, Milli Demokratik Cephenin temellerini eylemlerle, konkre olarak atmak için olumlu bir hava yarattı.

Bu direniş, gittikçe bilinçli, yavaş yavaş daha örgütlü biçimler almaktadır. Ankarada, Tandoğanda onbinlerce halk, sendikacıların, gençlerin tertipledikleri anti-amerikan gösteri yürüyüşüne katıldılar. Bunlar Anayurdu, halkımızı Amerikan boyunduruğundan kurtarmak direnişini başarıya ulaştırıncaya kadar savaşacaklarına ant içtiler. Öğrenciler, işçiler İstanbul, İzmir sokaklarında kaldırım taşlarına: «Amerikalı defol!» paro-

lasını yazdılar. Adanada binlerce halk, Amerikalıların üzerine, Incirlikteki Amerikan kalesinin üstüne yürüdüler.

Halkımız, Sovyetler Birliğiyle iyi komşuluk ve dostluk ilişkilerinin yeni baştan kurulmasını, düzenlenmesini, geliştirilmesini istiyor. Bu ilişkilerin geliştiği yıllarda halkımız ulusal bağımsızlığını güvenlik altında görüyordu. Büyük bir arkası vardı. Oysa, bu ilişkiler baltalandıkça Türkiye bir izolasyon çemberi içine, emperyalistlerin avuçları içine düştü. Bu durumdan, bu izolasyondan en başta Amerikan sömürgecileri yararlandı. Bu yüzden memleket ulusal bağımsızlığını, egemenlik haklarını yitirdi. Bu yıkım yolundan ayrılmak direnişi ve bilinci halkın değişik çevrelerini sarmaktadır.

Amerikayla bağlanmış sözlü, yazılı ikili anlaşmaların Anayasayla, Türkiye'nin egemenlik haklarıyla, toprak bütünlüğü ve güvenliği ile bağdaşmadığı, topraklarımızdaki Amerikan-NATO saldırı üslerinin, atom yığınaklarının, Türk-Sovyet sınırları boyunca atom mayın kuşağı kurulmasının Türkiye'yi - 32 milyon halkı bir solukta yoketmek tehlikesini doğurduğu iyice ortaya çıkmıştır. İşçi Partisi, bu ulusal sorunları, bir ulusun, bir halkın var olma, ya yok olma konusunu Meclise getirdi. Gensoru ve Meclis soruşturması açılmasını istedi. Karşıt partiler: CHP, MP, YTP Mecliste bu teklifi desteklediler. Hükümetin, Meclise dayatmak istediği tasarıya karşı gensoru açılması önergesini, karşıt partiler belli ölçülerde desteklediler. Hükümetin, gene Meclise dayatmak istediği seçim kanununu değiştirme tasarısına karşı Mecliste ve Senatoda Milli Birlikçiler, Atatürkçüler, karşıt partilerin hepsi birleştiler, abstrüksiyona geçtiler. Hükümetin açıktan açığa faşizme yürümesi, sonra Amerikanın, Demirel hükümeti eliyle, Türkiye üzerindeki baskısını arttırması, Viyetnamda yarattığı kanlı bataklığa Türkiye'yi de sürüklemek istemesi, karşıt güçlere bu tehlikeyi el birliğiyle göğüslemeleri zorunluğunu duyurmuştur. Yunanistandaki faşist hükümet devirmesi, Balkanlarda, Akdenizin bu kesiminde barışın büyük tehlike karşısında bulunduğunu bir kere daha ortaya koymuştur. Bu faşist hükümet devirmesi doğrudan doğruya NATO'nun, onun baş patronu Amerikanın başı altından çıkmıştır. NATO sarsıntı, çöküntü geçiriyor. Bu saldırganlık örgütünün Güney Doğu komutanlığı karargâhı Izmirdedir. Atatürkün: «Yurtta barış, cihanda barış» ilke ve ülküsü doğrudan doğruya NATO'culuk politikasıyla kenara itilmiş bulunuyor, AP hükümeti yurtta faşizme gidiyor, kurduğunu faşist komandolarla kanlı bir teröre gidiyor. Bu hükümet, Türk-Sovyet sınırlarına atom mayın kuşakları çekmekle, Anadolu topraklarındaki Amerikan atom yığınaklarını, savaş alanlarını savunmakla cihanda barışı torpilliyor.

Bütün karşıt güçlerin, partilerin ulusal çapta ve önemli bazı sorunlar, istekler üzerinde, birbirlerine yakın görüşleri savundukları belli olmaktadır. En başta ulusal bağımsızlık, gerçek demokratik düzenin sağlanması, Anayasanın savunulması geliyor. Anayasaya aykırı kanunların kaldırılması

direnışı var. Madenlerin, dış ticaretin devletleştirilmesi akımı var. Anayasanın ön gördüğü temel reformların, köklü, demokratik toprak ve vergi reformlarının uygulanması isteğı var. Ulusal endüstrinin korunması, ekonomik bağımsızlığın geri alınması akımı var. Dış ilişkilerde onurlu, bağımsız bir ulusal politika yürütülmesi direnişı var. Bütün komşularımızla, özellikle Sovyetlerle dostluk, saldırmazlık paktı bağlanması, ekonomik ve kültürel ilişkilerin geliştirilmesi isteğı var. Bütün bunlar yurtsever güçlerin, politik parti ve örgütlerin, ilerici akımların Milli Demokratik Cephe, belli bir minimum program üzerinde anlaşmaları, birleşmeleri için gerekli ortamı, koşulları hazırlamış bulunuyor.

TİP'in, DISK'in, yurtsever gençlik ve öğrenci derneklerinin, bilginlerin, yazarların bildiri, çağrı ve çıkışlarında bir olay kesinlikle belirlemektedir: «Faşizm baş kaldırıyor. Bütün ilerici güçlerin bu büyük tehlike karşısında birleşmeleri bir zorunluktur. Faşist davranışın arkasında Amerika vardır. Anayasayı, halkımızın vazgeçilmez haklarını savunalım. Bu savaşta birleşmek yurtseverliğin birinci şartıdır». TİP'in çağırısında: «Kurtuluş yıllarında olduğu gibi, bütün namuslu, yürekli, gerçekten yurtsever kuvvetlerin bir *milli cephe*de işbirliği etmeleri, dayanışmaları kutsal bir ödevdir», deniliyor.

Bu silkinme ve davranışta yalnız tutarsız, sakat, sekte görüşlerin kenara itilmekte olduğunu değil, faşizm tehlikesine karşı savaşın ulusal bağımsızlık için olan direnişten ayrıldığını, bu savaş ve direnişin ancak Milli Demokratik Cephe kurmak yoluyla başarı kazanabileceğı inancını, bilincini görüyoruz. Artık sözden işe, eyleme, örgütlü savaşa geçmek zorunluğu vardır.

Türkiye Komünist Partisi, kurulduğu günden bu yana, her fırsatta, konkrete duruma uygun olarak, bütün ulusal güçlerin emperyalizme, gericiliğe karşı savaşta, milli bağımsızlık, demokratik, ilerici bir cumhuriyet için, gelişen, kalkınan bir Türkiye için savaşta *Tek cephe* kurmaları, elele vermeleri zorunluğunu savunmuş, bu savaştan geri durmamıştır. Partimizin kurucusu M. Suphi, 1920 yılında, Mustafa Kemal'e (Atatürke) yazdığı mektuplarda, Atatürkün mektuplarına verdiği cevaplarda: Milli güçlerin emperyalizme, gericiliğe karşı *tek cephe* olmaları zorunluğunu belirtmiştir. Kuva'i Milliye, o zamanki *tek cephe*ydi. TKP, bu cepheyi yalnız sözle değil, silâhla, binlerce komünistin Sakaryalarda, Dumlupınarlarda, Anadolu topraklarında döktükleri kanlarla savunmuştur. Binlerce komünist bu uğurda zindanlarda ömür çürütmüştür.

TKP Merkez Komitesi, memleketin bugünkü gerçek durumu ve hükümetin faşist diktatoraya yönelme davranışı üzerine yayınladığı Bildiri'de Milli Demokratik Cephe zorunluğunu bir kere daha belirtmektedir. Yayımlanan bu Bildiri: «Gerici çevreler, emperyalist tekellerle çıkarları birleşen sermaye ve toprak kodamanlarının faşist diktatörlüğünü memleketimizde kurmak istiyorlar, Türkiye halkı buna müsaade etmeyecektir. Bu

kuvvetlerin birliği, dayanışması ve aktif hareketi artık geciktirilemez bir zorunluk olmuştur », deniliyor.

Milli Demokratik Cephe zorunluğu geçici bir olay değildir. Ulusal tehlikeyi önlemek için güvенеbileceđi kuvvetler bağında bol bol vardır. Bütün halkçı güçleri, örgütleri kapsıyacak, içine alacak olan bu Milli Demokratik Cephe, ülkeyi emperyalizmin boyunduruğundan, emperyalistlerle işbirliği kuran azılı gericilerin elinden kurtarmak için olduğu kadar Türkiyemizi yepyeni bir yolda, yepyeni demokratik bir düzen üzerinde kurmak savaşının başarı kazanabilmesi için de zorunluktur.

Büyük tehlike zincirleme halkımızın, yurdumuzun karşısına dikilmiştir. Amerikan emperyalistleri, atom başlığı yığınaklarıyla, atom mayını kuşaklarıyla, hava alanları, radar, telekomünikasyon, radyo istasyonlarıyla, casusluk sevisleriyle, 30 bin yalnız silâhlı birlikleriyle, deniz üsleriyle, çeşitli misyonları ve örgütleriyle topraklarımıza oturmıştır. NATO İzmirde karargâh kurmuştur. Ordumuz onun komutanlığına, kontroluna verilmiştir. Amerikayla bağlanmış olan ikili anlaşmalarla Türkiye Cumhuriyetinin egemenlik hakları elinden alınmıştır. Türkiye, 32 milyon halk, Amerikan emperyalistlerinin bir kışkırtmasına her dakika uğrayabilir, bir solukta, bir atom cehenneminde kül olabilir. Bu büyük tehlikeyi göğüslemek, var olmak, ya da yok olmak gibi canlı bir savaşı başarıyla yürütmek ancak bütün halkın güç birliği direniş i ile, bütün örgütlerin Milli Demokratik Cephede birleşmeleriyle başarı kazanabilir.

Amerikalıları topraklarımızdan, saldırı üslerinden çıkarmak, egemenlik haklarımızı geri almak, bağımsız, başına buyruk yaşamak, emperyalistlerin tutuşturacakları bir harpte çıra gibi yanmamak, bugün Viyetnamda keş tenevi ateş ten Amerikan barbarları hesabına çıkarmak tehlikesini önlemek direniş i ancak örgütlü bir savaşla, plânlı, programlı bir güç birliği ile yürütülür.

Yabancı tekellerin ve onlarla ortaklık kuranların soygunundan, yağmasından, milleti bu ekonomik kölelikten, millet düşmanı politikanın, NATO'culuğun yarattığı korkunç yıkımdan, bunalımdan memleketi kurtarmak güç ve savaş birliği ile mümkündür.

Halkımızın önünde boylu boyunca ve dizi dizi politik, ekonomik sosyal, kültürel, ideolojik sorunlar duruyor. Köklü, devrimci toprak reformu, başarıyla ancak, geniş köylü yığınlarını örgütlemekle, onları bu savaşa aktif surette çekmekle, işçi — köylü bağlaşıklığı kurmakla, bu savaş i Milli Demokratik Cephe eylemine bağlamakla çözülebilir.

Devlet mekanizmasını, orduyu gericilerden, Amerikan ajanlarından temizlemek, ayıklamak, halkımızın ulusal isteklerini, bağımsızlığını, egemenlik haklarını savunacak, demokratik bir düzenin kurulmasını sağlayacak Milli Demokratik bir hükümeti iş başına getirmek savaş i Milli Demokratik Cephe kurmak yoluyla daha sağlam başarılabılır.

Anayasaya aykırı kanunları kaldırmak, Anayasanın öngördüğü bütün reformları gerçekleştirmek, kökünden adaletsiz vergi sistemini değiştirmek, demokratik hakları halka eksiksiz sağlamak direnişi güç birliği yoluyla daha garantili yürütülebilir.

Komünist Partisinin açık çalışmasına konan yasak Anayasaya, demokrasiye aykırıdır. Bu yasağın kaldırılması direnişi, isteği halkımızın ulusal isteği ve direnişidir. TKP, bundan böyle de halkımızın ulusal bağımsızlık, demokrasi, ve barış uğrundaki savaşında, Amerikan köleliğine, faşizme karşı savaşta, Tekcephede, ön sırada savaşacaktır.

1967

TÜSTAV

TKP'nin Tarihsel Rolü

ve Ödevi

TÜSTAV

TKP'nin Tarihsel Rolü ve Ödevi

Türkiyede politik ortam içten içe kaynıyor. Bunalım süregendir. Bütün sosyal, ekonomik, politik çelişkiler daha keskin biçimlerde ortaya çıkıyor. Sınıf savaşı üsteliyor, geniş ölçüler alıyor. Amerikan boyunduruğuna, gerici egemen çevrelerin halk düşmanı politikalarına, bu politikayı uygulayan hükümete karşı savaş, ulusal bağımsızlık direnişi, işçi sınıfının ve ilerici canlı güçlerin çıkışları yeni bir aşamaya yol açıyor. Bugünkü antidemokratik rejim, Amerikan köleliği, burjuva – ağa – emperyalist sömürü ve soygunu bu bunalımı biteviye derinleştiriyor. Gericici sınıfların egemenliği, bunların NATO'culuk politikası memleketin ekonomik, sosyal, kültürel gelişmesini köstekliyor.

Bu durumda işçi sınıfının, özellikle ve en başta, bu sınıfın en yüksek politik örgütü olan Komünist Partisi'nin tarihsel rolü ve ödevleri kesin bir önem kazanıyor. İşçi sınıfının savaşını, anti-emperyalist, yurtsever güçlerin direnişlerini, bunların örgütlerini, bu örgütlerin dayanışma kurma, elele verme, Ulusal Demokratik Cephe'de birleşme çabalarını baltalamak için AP ve hükümeti, gerici, tutucu çevreler her aracı kullanıyor. Gericici egemen sınıflar, bunların hükümetleri, ötedenberi, işçi sınıfına, onun örgütlerine, en başta Komünist Partisine saldırmış, onu yığınlardan, halktan koparmak, savaş dışı etmek istemiştir. Bu amaçla TKP'nin açık, legal çalışmasına yasak koymuştur. Ama ne bu yasak, ne de 48 yıldır Komünist Partisine karşı aralıksız yürütülen terör, yargılamalar, zindanlar, sürgünler, öldürmeler bu partiyi savaş yolundan, işçi sınıfından, halk hareketinden, yığınlardan koparamamıştır. Evet, işçi hareketine, Komünist Partisine karşı sert baskılar yüzünden, belli süreler içinde çalışmalar aksomış, parti çok çetin günler yaşamıştır. Bu 48 yıl içinde parti ağır kayıplar, kurbanlar vermiştir.

Burjuvazi, gerici egemen çevreler, ötedenberi, yabancı sermayelerle, emperyalistlerle bir pazarlığa oturdular mı, kamu oyunu şaşırtmak için Komünist Partisi'ne saldırmış, komünist ve Sovyet düşmanlığını politik piyasaya sürmüştür. Kodaman burjuvazi – ağa – militarist üçlüsü, Amerikalılarla, NATO'yla sürekli olarak ve açıktan açığa bağlandığından, onların anti-komünizm kampanyaları günlük politikalarının bir parçası olmuştur. Bu olay, öte yandan, işçi hareketinin, geniş halk direnişlerinin gelişmekte olduğunu gösterir. Bu direnişleri yozlaştırmak, Amerikan düşmanlığını, antifeodal hareketi körletmek, sosyalizm ide ve ülküsünün gelişmesini baltalamak kaygısıyla egemen çevreler ve hükümet, komünizm düşmanlığına biteviye hız vermektedir. Gericici çevreler, özellikle kodaman – işbirlikçi burjuvazi, durumunu, faşist biçimi nitelikte bir diktatorayla kuvvetlendirmek çabasını maskeleyerek istiyor.

İşte bu politik ortam ve hava içinde legal partiler, bunların sözcüleri, Meclis içinde ve dışında, basında ve toplantılarda birbirlerine «komünist» diye yükleniyorlar. Ve hepsi de kendilerini temize çıkarmak için komünizme daha edepsizce saldırıyor. Bu olay yeni bir şey değildir. Bu «umacı» silâhı her zaman geri tepmiştir. Hele memlekette Amerikan köleliği üstelidikçe, gerici egemen çevreler halkın Anayasa ve demokratik haklarına saldırıdıkça, NATO'culuk politikasına uydu-hükümet daha fazla sarıldıkça komünist «öcülüğü» öyle herkesi kolay kolay korkutamaz olmuştur. Artık basında, kimi politikacılar, tek tük devlet adamları, Komünist Partisi'ne konulan yasağın kaldırılmasını savunmaktadırlar. Demokratik düzenin başka türlü kurulamayacağı, Komünist Partisi'nin legal, açık çalışması, ulusal bağımsızlık direnişinin üstün gelmesi, anayurdun gelişmesi, gericiliğin köklenmesi, Amerikan boyunduruğunun kırılması için zorunluk olduğu kafalarda, gönüllerde yer etmeye başlamıştır.

Marks-Engels, «Komünist Manifesto»nda kesin bir açıklamayla söze başlırlar:

«Avrupada bir görüntü, komünizm görüntüsü dolaşıyor. Bu görüntüyü kovalamak için Papa ve Çar, Meternih ve Gizo, Fransız radikalleri ve Alman polisi ant çip birleştiler.

Hiç bir karşın (muhalif) parti var mı ki, egemenlik başında bulunan düşmanlarınca komünist diye damgalanmasın? Gene hiç bir karşın parti var mı ki, hem kendisinden daha ilerici bir karşınlığı temsil edenleri, hem kendisinden gerici hasımlarını komünistlikle suçlamasın?»

Diyorlar. Ve bu olaydan, en başta komünizmin bir güç olarak tanındığı sonucunu çıkarıyorlar. Bizde de bunun tıpkısı oluyor. Türkiye'deki durum da böyledir. Kaldı ki, bilimsel sosyalizmin, komünist partisinin kurucuları bu açıklamayı bundan 120 yıl önce yapmışlardır. O günden bu yana, özellikle Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'yle dünyada derin değişiklikler olmuş, çağımız yepyeni bir aşamaya girmiştir. En önemlisi, yeryüzünde bir sosyalist ülkeler sistemi, bir sosyalist devletler topluluğu kurulmuştur. Sovyetler Birliği ve sosyalist devletler topluluğu çağımızın çözümleyici ana gücü olmuştur. Sosyalist ülkelerin baş döndürücü gelişmeleri, Sovyetler Birliğinin sosyalizmden komünizm aşamasına ayak basması, yeryüzünde işçi hareketinin, sosyalizm hareketinin, komünizm ülküsünün, ulusal bağımsızlık direnişlerinin hızla ilerlemesine yol açmıştır. Bu durum, köklü demokratik gelişmelere yepyeni bir nitelik vermiştir. Çağımız, kapitalizmin, sömürgecilik sisteminin yıkılması çağıdır, sosyalist devrimler ve ulusal devrimler çağıdır.

50 Milyon Komünist

Sonra, çok canlı ve çok önemli bir olay vardır. Bugün yeryüzünde komünist partilerinin sayısı 90'ı aşmış, bunların üye sayısı 50 milyonu bulmuştur. Bu son 50 yıl içinde Türkiye'de işçi hareketi, komünist hareket, sosyalizm

ölküsü, çok çetin koşullar ve barbarca bir baskı altında, gene de boy atmıştır ve gelişmektedir. Bu oluşumda TKP'nin payı az değildir. Bugün işçi hareketindeki, ulusal bağımsızlık direnişindeki, bilimsel sosyalizmi yayma işindeki, bu eylemlerin örgütlenmeleri işindeki militan kadrolar böyle meydana gelmiştir. Bunlar bir yana, Türkiye sosyalist ölkelerle sınır kesmece kapı-komşudur. Bilim ve teknik devrimleri çağında ölkeler, halklar birbirine daha çok yaklaşmışlardır. Türkiye'de gerici egemen çevrelerin bunca çabalarına karşın, sosyalizm ölküsü gelişmektedir. Amerikancı gerici çevreler ve hükümetler, Türkiye'de komünist hareketin, bilimsel sosyalizmin yayılmakta, gelişmekte, örgütlenmekte olduğunu gördükçe zıvanadan çıkıyorlar.

Yeryüzünde sosyal ilerleme güçleriyle emperyalist gericilik yüzyüze, karşı karşıya gelmiştir. Bu çatışmada kıyasıya savaş alanı bütün yeryüzüdür. Türkiye de bu savaşın, bu çatışmanın içindedir. İki kamp arasındaki savaş toplum yaşamının her alanında — ekonomik, politik, kültürel, ideolojik — her alanda bütün kesinliğiyle gitmektedir. Bilindiği gibi, Türkiye, ilericilik düşmanı egemen çevrelerin eliyle emperyalist kampa, ulusal bağımsızlıkların can düşmanı kampa, sivri ucu Sovyetlere çevrilmiş bir saldırganlık aracı ve örgütü olan NATO'ya bağlanmıştır. Türkiye'de körüklenen «soğuk harp» isterisi, komünizm düşmanlığı hükümetin NATO politikasıyla sınıksız bağlıdır. Bu kışkırtıcılığı, düşmanlığı, plânlı biçimde, Türkiye'deki CIA örgütleri, Amerikan misyonları yönetmektedir.

Çekoslovakya Olayları ve Gerçek

Çekoslovakya olaylarını tepetakla göstermek yoluyla NATO'cular, Sovyet ve komünizm düşmanlığına yeni bir hız verdiler. Aylardan beridir gerici basın, Ankara radyosu, hükümet sözcüleri, devletin başındakiler, emperyalistlerin kaynatıkları bu cadı kazanının altına odun atmaktadırlar. Amerikancıların, gerici egemen çevrelerin bütün taktiği Sovyet'leri, sosyalist devletler topluluğunu, sosyalizmi, sosyalist ölkeleri, komünist partilerini gözden düşürmek, ulusal bağımsızlık direnişlerini körletmek, yığınların bilinçlenmesini yozlaştırmak, yurdumuzdaki Amerikan köleliğini, gerici zorbalık rejimini, bugünkü terörü maskeleyektir.

Ak koyun, kara koyun geçitte belli olur, derler. Bu atalar sözü Çekoslovak olaylarıyla bir kere daha doğrulanmıştır. Türkiye Komünist Partisi proleter enternasyonalizmini kesinlikle savundu, Çekoslovakya'da baş kaldıran azıllı gericiliğe karşı, Çekoslovakya Sosyalist Cumhuriyetini, işçi sınıfının kazanımlarını var güçleriyle savunan 5 sosyalist devletin kesin eylemlerini onayladı ve bunu özel bir bildiriyle halkımıza duyurdu. Meclis'teki bütün partilerin sözcüleri, emperyalistlerle ağız birliği ettiler. Oysa 5 sosyalist devlet bu kesin davranışlarıyla yalnız Çekoslovakya Sosyalist Cumhuriyetini korumakla kalmadılar, aynı zamanda NATO'cuların sinsi plânlarını bozdular. Batı Almanya militaristlerinin Avrupa'da sınırları değiş-

tirmek, haritasını yeniden kesip biçmek davranışlarına gem vurdular, yeni ve korkunç bir dünya savaşının patlaması tehlikesini önlediler. NATO'culara: Dur! dediler. Genel barışı savundular. NATO'cuların kopardıkları yaygaralar, savurdıkları iftiralar hep bu kuyruk acısındanadır. NATO'nun baş patronları, bu «isteriyle», bu sis perdesi arkasında, silâhlanma yarışına hız vermektedirler. Onlar, NATO kanalıyla ve AP hükümetinin eliyle halkımızın sırtına yeni, ağır külfetler yüklemektedirler. Gerici, tutucu partiler bu kampanyayla iç yüzlerini büsbütün açığa vurdular. Ama bu olay, aynı zamanda, «solcu» geçinen bazı «politik» kişilerin, bazı politik örgütlerin küçük burjuva, oportünist niteliklerini de gün ışığına çıkardı. Sovyetlere emperyalistlerin yakıştırmak istedikleri «salgıncı», «istilâcı» sloganını dillerine dolayanların, küçük burjuva çırpıntılılarıyla ilenenlerin ne dünyada, ne Türkiye'de gelişmekte olan olayları görebilecek yeteneklikleri var.

Amerikan emperyalistleri, Türkiye topraklarında 101 tane saldırı üssü, sayısız atom yığınakları, savaş donatımları kurmuşlardır. Hükümeti, orduyu, bütün devlet mekanizmasını, bakanlıkları örümcek ağı gibi örmüşler, avuçlarının içine almışlardır. Memlekette bu ölümcül duruma karşı, NATO'ya karşı gittikçe genişliyen, işçiyi, gençliği, yığınları kucaklayan bir direniş vardır. Bu halk direnişi zaman zaman, yer yer kanlı çatışmalara dökmektedir. Sonra, Amerikan emperyalistleri yıllardır, en korkunç, en yakıcı, yıkıcı silâhlarla, yeşili, canlıyı kavuran zehirli gazlarla kahraman Viyetnam halkına canavarca saldırmaktadır. Emperyalistler, Yakın Doğuda, Türkiye'nin yanıbaşında, salgıncı İsrail militaristlerinin eliyle kurdukları harp ocağını yeniden alev alev tutuşturmak için, Arap halklarının ulusal bağımsızlık direnişlerini, bu ulusal devletleri ezmek için, gizli, açık her yardımı yapıyorlar. Bu gerçekler ortada durupdururken Amerikan emperyalizmiyle Sovyetler Birliğini bir tahtaya koymak, «ne Amerikan, ne Rus çizmesi» diye gevelemek kimin ekmeğine yağ sürüyor? Akdenizdeki korsan Amerikan filosunu, İstanbul, İzmir ve öteki Türk limanlarına istedikleri zaman gelip demir atan, onbinlerce denizciyi birden bu kentlerimize baskın yapan 6. Filoyu, Akdeniz'de barışı ve halkların ulusal bağımsızlık direnişleri savunan Sovyet filosuyla bir tutanlar kimin değirmenine su akıtıyor?

Türkiye topraklarındaki dizi dizi Amerikan saldırı – savaş üsleri, hükümetin NATO politikası, Avrupayı, dünyayı yeniden ateşe vermek yolundan yürüyen Batı Almanya emperyalistlerinin Türkiye'deki eski yerlerini alma çabaları, bu durum, hem 32 milyon halkımız için, hem genel barış için günden güne daha tehlikeli olmaktadır. Kodaman burjuvazinin, Amerikan- cıların, Vaşington'un yardımıyla devletin, hükümetin başına getirilen ve ulusal nitelikten yoksun politikacıların sorumsuz, batakcı gidişleri, bu serüven politikası memleketi korkunç bir yıkıma doğru sürüklemektedir. NATO'nun elebaşılı, her an, hiç beklenmedik bir günde Türkiyeyi ateşlere sürüklileyebilirler, atom harmanlarında kül edebilirler. Türkiye NATO'da, Amerikalılar Türkiye'de, ikili anlaşmalar yürürlükte ve uydu hükmet işbaşında kaldıkça bu korkunç tehlike daha geniş ölçüler alacaktır. Ve bu

halk düşmanı, barış ve demokrasi düşmanı geri çevrelerin güttükleri politikanın kaçınılmaz bir sonucu olan genel bunalım – ekonomik, politik, sosyal, kültürel, ideolojik bunalım – derinleşecektir. İşsizlik, pahalılık, geniş yığınların yıkılışı, orta tabakaların darlığı, milyonlarca köylünün, esnafın, dargelirlilerin ateşten gömlek olan yaşamı daha beter olacaktır. Böylesine bir durum, bunun çözülmesi işi bütün çıplaklığıyla, boydan-boya halkımızın, en başta işçi sınıfının ve özellikle onun öncü savaşkan kolu olan TKP'nin karşısında duruyor. TKP'nin tarihsel rolü, ödevleri bu gelişmeyle sınıksızdır.

Kördüğümü Çözecek Güçler

Türkiyede bu yıkımı önleyebilecek, bu kördüğümü çözebilecek güçler, bunu sağlayacak koşullar, böyle bir ortam vardır. Devrimci, ilerici güçlerin gelişmek, savaşabilmek olanakları artmaktadır. Bu canlı, devrimci güçlerin başında işçi sınıfı gelmektedir. Hem nicelik, sayı bakımından, hem nitelik, sınıfsal bilinçlenme ve örgütlenme bakımından bu sınıf memleketin politik yaşamında sürekli bir etken olmuştur. Gerici, sömürücü sınıflar, onların hükümetleri, artık eskisi gibi: «Türkiyede işçi sınıfı yoktur» deyip, onun varlığını inkâr edemiyorlar. İşçi sınıfı, çetin ve uzun savaşlarla sosyal, politik varlığını tanıtmak durumuna gelmiştir. Kendisinin politik, ekonomik, sosyal haklarını savunan örgütlerini kurmuştur. Meclis'te yer alan İşçi Partisi, işçi sendika hareketlerinin bir sonucudur. Sendika hareketlerinde yeni bir gelişme vardır. İşçi hareketinde burjuvazinin ajanlığını yapan, hükümete, özellikle Amerikan misyonlarına dayanan, onlardan direktif ve para alan sarı sendikacılara, Türk-İş yöneticilerine karşı bir direniş vardır. Yeni, ilerici sendikalar, federasyonlar meydana gelmektedir. Sendika ve federasyonları birleştirme akımı kuvvetlenmektedir. Patronların, hükümetin, sarı sendikacıların «ayır, buyur» politikalarına karşı koyuş vardır. «Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!» sloganı işçi sınıfının bilincinde yer etmekte, günün canlı parolası olmaktadır.

Grevler günün canlı olayları arasına girmiştir. Bu aşamada sendika ve grev hareketlerinin başlıca özellikleri: sürekli, örgütlü, bilinçli olması, çoğu zaman kanlı, çarpışmalı geçmesi ve memleket çapında politik bir nitelik kazanması, kamuoyunun ilgisini çekmesidir. Grevlerin yeni bir özelliği de, grevcilerin fabrikalara, işyerlerine el koymaları olayıdır. Grevlere yeni savaş biçimleri, örgüt ve yöntem biçimleri girmektedir. Artık grevler kendiliğinden gelme olmaktan çıkmıştır, sınıfsal, bilinçli nitelik almıştır. Grevciler protesto yürüyüşlerine geçiyor, isteklerini, savaşını halka, kamuoyuna duyuruyor. Gösteri yürüyüşlerinde yurtsever, ilerici gençliği bu eyleme çekmeye, böylece grev eylemini anti-emperyalist direnişe, ulusal bağımsızlık direnişine bağlamak çabası gösteriyor. Kavel, Brandabaz, Emayetaş, Debri fabrikaları ve Çamaltı Tuzla işçilerinin grevleri bu bakımlardan çok ilginçtir.

Grevler, daha çok, toplu sözleşmelerde çıkan anlaşmazlıklardan, iş saatlerinin indirilmesi, gündeliklerin artırılması isteklerinden çıkıyor. Ama bu grevler açık, politik bir nitelik taşımaktadır. Çünkü böylece işçiler, biteviye yükselen pahalılığa, biteviye değerinden düşen paranın işçi gündeliklerini düşürmesine, hükümetin ekonomik bunalımın yükünü, boyuna artan NATO harcamalarının yükünü emekçi yığınların sırtına yüklemesine karşı savaşılmaktadır. Grevlerin ayrı bir özelliği de, çoğunun, yabancı kumpanyalarla işbirlikçilerin ortaklaşa kurdukları fabrikalarda geçmesi, yabancı sermayelere karşı olmasıdır. NATO işyerlerindeki grevler doğrudan doğruya politik nitelik taşımaktadır.

İşçi hareketi, grevler, gösteriler memlekette Amerikan köleliğine karşı gelişmekte olan direnişin göbeğinde yer almaktadır. İşçi sınıfı ulusal bağımsızlık direnişine bilinçli, örgütlü girmeye, bu savaşın ön sıralarında kendi yerini almaya başlamıştır. İşçiler, 6. filoya karşı, NATO'ya karşı, ikili anlaşmalara karşı örgütlenen gösterilere katılmaktadır. Bu gösterilerde, öğrenci gençliğin çıkışlarında işçilerle ilerici gençlik elele vermeye başlamıştır. Böylece öğrenci gençliğin ilerici eylemleriyle işçi hareketleri birbirlerini etkilemektedir. Bu savaşkan dayanışma, memlekette devrimci güçlerin birleşmelerine, Ulusal Demokratik Cephe ülküsünün canlı biçimler almasına yol açmaktadır.

Öğrenci gençlin ilerici direnişleri sürekli, örgütlü bir yön alıyor, 1968 yazında taştan, hemen hemen bütün yüksek okulları, fakülteleri, Üniversiteleri kucaklayan eylemlere, boykotlara, 80 bin öğrenci katılmıştır. Öğrenciler fakültelere, Üniversitelere el koydular. Eylem Komiteleri, Yönetim Konseyleri kurdular. Bu direniş yepyeni biçimler, örgüt ve yöntem biçimleri aldı. Öğrenci işçi eylemlerinin böylesine birbirini tamamlaması rastgele değildir. Bu eylemler bugünkü politik durumu, gericiliğe, AP hükümetine, onun dayandığı Amerikan emperyalizmine karşı geniş yığınlar arasından gelen direnişin ölçülerini gözler önüne sermektedir.

Öğrenciler, orta ve küçük burjuvaziyle, millî burjuvaziyle, köylünün belirli gruplarıyla binlerce, milyonlarca bağlarla bağlıdır. Teknik okullardaki gençlik, öğrenciler, şu veya bu ölçüde işçi sınıfıyla, emekçi yığınlarla özellikle bağlıdır. Kökenleri bu kaynaklardır. Öğrenci gençliğin belirli bir bölümü işçi, köylü gençliğin sorunlarına yabancı değildir. İşçi gençliğiyle öğrenci gençliğin birbirlerini anlaması, elele vermeleri kaçınılmazdır. Gerici egemen çevreler, AP hükümeti zorbalıkla, ideolojik baskıyla, her şeyle bu işçi – aydın – gençlik yakınlaşmasını, bu süreci baltalamaya çalışıyor. Burjuva ideologları, gerici Türk basını, Amerikancı politikacılar: «Gençliğin işçiyle ortak nesi var?» diyorlar. Böylece Ulusal Demokratik Cephe ülküsünü, bu direnişi çürütmeye, yozlaştırmaya çalışıyorlar. Hele: «İşçi sınıfı devrimciliğini yitirmiştir, ne varsa gençlikte var» diyenler, gençliği işçi sınıfına karşı koymaya, işçi sınıfının savaşta tarihsel öncülük rolünü kırmaya yelteniyorlar.

TKP, burjuvazinin bu manevralarına karşı savaşmak, ilerici gençliği uyar-

mak, öğrenci gençlik eylemlerini var gücüyle desteklemek, işçi ve gençlik hareketlerini Amerikan köleliğine karşı demokrasi, ulusal bağımsızlık, barış uğrunda yürütülen savaşta birleştirmek zorundadır. Komünist Partisi bu eyleme özel bir önem vermektedir. İlerici gençlik, öğrenci gençlik bilimsel sosyalizme, devrimci teoriye gittikçe artan bir ilgi göstermektedir. Marksizm-Leninizm ülküsü Türkiye’de, bütün zorluklara karşın gelişiyor.

Sosyalist bilinç kendiliğindengelleme işçi hareketlerinden doğar. Bu bilinci işçi hareketine devrimci, Marksçı-Leninci partiler sokar, aşılar. TKP 48 yıldır bu tarihsel ödevini yerine getirmektedir. Komünist Partisi Marksçı-Leninci ideolojiyi, işçi sınıfının bu en keskin silâhını temiz tutmak görevini hiç bir zaman elden bırakmamıştır. İlerici gençliği, onun yurtseverlik eylemlerini işçi sınıfına, Komünist Partisine, Marksizm-Leninizm’e karşı koyma akımlarıyla, burjuva ve küçük burjuva akımlarıyla TKP savaşagelmıştır. Proletaryanın sosyalist ideolojisiyle burjuva ideolojisi arasında sürekli bir savaş biteviye gidiyor. Lenin der ki: «Ya burjuva ideolojisi, ya sosyalist ideoloji. İkisi ortası yoktur. Sosyalist ideolojiyi azıcık bile alsun küçümsemek, ondan milimetre ayrılmak, burjuva ideolojisini kuvvetlendirmek demektir.» TKP yüce Lenin’in bu öğütüne canla başla bağlıdır. Burjuvazi açısından Marksizm-Leninizm ilkelerini eleştirenler, hele işçi – köylü bağlaşıklığı, proletarya diktatorası, komünist partisinin yöneticilik, öncülük rolü ilkelere kıyasıya saldıranlar, işçi hareketine, devrimci harekete, ulusal bağımsızlık direnişine, demokratik devrim eylemine şövenizmi, oportünizmi, karşı-devrimci görüşleri aşılama, devrimci hareketleri körletmek, yozlaştırmak yolundan yürüyorlar. Bugünkü durumda, bu aşamada bu ters akımlara karşı savaş günün en canlı sorunudur.

TKP ve Köylüler

Memlekette yalnız işçi ve gençlik hareketi değil, köylü direnişleri, esnaf ve değişik küçük – orta burjuva tabakaları içindeki kaynaşmalar yeni biçimler almakta, gelişmektedir. Çukurova köylülerinin Adanada yaptıkları gösteri yürüyüşü, Ege pamukçularının İzmir yürüyüşleri, tütün, fındık yetiştiricilerin protestoları, direnişleri, Elmalı köylülerinin zebani ağalarla, jandarma birlikleriyle kanlı vuruşmaları, Ege ve Karadeniz köylülerinin, Samsun, Denizli köylülerinin: NATO’ya Hayır! Amerikalı defol! savaşını desteklemeleri, bütün bunlar köylü yığınlarının uyanmakta, bilinçlenmekte olduğunun canlı belgeleridir. Köylü arasındaki bu uyanış, bu direniş yığının saldırmadır. İzmir sokaklarında gösteri yapanlar, 250 bin köylü ailesinin, 1,5 milyon insanın isteklerini, savaşını dile getirdiler. Adana, İzmir, Denizli, Fatsa köylülerinin gösteri yürüyüşlerini en başta işçiler, halk, kamu oyu destekledi. Bu gösteriler, işçi – köylü bağlaşıklığının ne büyük bir zorunluk olduğunu dile getiriyor.

Köylerden kentlere yığınların akışı süreci daha da hızlanmıştır. Bu ayrışma, köydeki bu süreç uzun yıllardır sürüp gidiyor. Bu süreç, yalnız

topraksız, az topraklı köylüleri değil, orta ve yer yer ortanın üstündeki köylüleri de burgacına almış bulunmaktadır. Bankalara, hükümete dayanan, Amerika'nın «Marşal plânlarıyla» aşılana kodaman toprak — çiftlik ağaları, Meclisteki AP parmak çoğunluğunun ortakları, toprak reformuna kesinlikle karşı durmaktadırlar. Köylü yığınlarının böylesine yıkılmasına bunlar sebeptir. Köylünün cehennem azabı yaşaması, Türkiye'nin böylesine geri kalması, yoksulluğun böylesine artması memlekette köklü, devrimci bir toprak reformu yapılmamış olmasıyla, derebeylik artıkları ilişkilerinin kökünden kaldırılmamış olmasıyla sımsıkı bağlıdır. Türkiye'nin NATO'lara bağlanmış olması, Amerikan köleliği, yabancı sermayelerin soygunu, ağaların barbarca sömürüsü, tefecilerin, bankaların, kodaman burjuvazinin soygunu köylü yığınlarının yıkımını korkunç bir duruma getirmiştir.

Köyde dağılan köylü, kentte yıkılan esnaf ilden ile göç ediyor, kimisi yollarda ölüyor, kimisi, arkalarındaki mitille kentlerin, kasabaların sokaklarında dolaşüyor, iş arıyor. Sürekli bir proleterleşme vardır, Köyden kente akan, iş bulamayınca tekrar geri dönen bu yığınlar, köyle kent arasındaki bu dolaşım, köye sınıf savaşı ülküsünü de taşıyor. Sonra, köylerden dış memleketlerde çalışmaya gidenler, dönenler bu ülküyü daha da yayıyor. İzmirde gecekonduları yıktırılan yurtdaşlar yürüyüş yaptılar. Bunlar: «Açlık-tan, soğuktan sokaklarda ölmektense, zorbalara karşı savaşarak ölmek evlâdır.» haykırışlarıyla yürüdüler. Bu sloganı haykırانların çoğu, köyde evini, barkını, tarlasını kaybetmiş, bunları tefeciye, ağaya kaptırmış köylülerdir.

Köylü, Türkiye'nin çoğunluğu: 20 milyon. Çözüm bekleyen sorunları da ona göre. Hükümet, AP, gerici partiler, burjuva partilerinin tutucu sağ kanatları oldumolusu köylünün karşısında. Bunlar toprak reformuna yanaşmıyorlar. Üstelik köylerde politik partilerin temel örgütler kurması da yasak. Bu durum yalnız ve yalnız ağaların, onların bulunduğu partilerin işine yarıyor. Ağaların har vurup harman savurduğu bir ortamda, jandar-ması, savcısı, kaymakamı ağaların eli altında oldukça köylü için hiç bir «seçim özgürlüğü» olamaz, yoktur. Köylü seçmen, ağa partileri için oy küpüdür. Bu politik durumda yapılacak şey, tutulacak biricik yol köylü yığınlarını uyarmak, örgütlemek, işçi hareketleriyle, işçi sınıfıyla bağlamak, bu geniş yığınları ulusal bağımsızlık direnişine, köklü toprak reformu direnişine, demokratik devrim eylemlerine çekmektir. TKP'nin tarihsel rolü ve ödevi burada daha belirli biçimlerde ortaya çıkıyor.

Memlekette üç politik okım, üç sınıfın durumunu, tutumunu, savaşını ortaya koymaktadır. Bugünkü devletçiliği, devlet hazinesini kendi yararına kullanan, yabancı tekellerle kaynaşan ve kendisi tekellerle kaynaşan, bankalarla bir finans oligarşisi kuran kodaman burjuva ve ağa ikilisi gericiğini, devrim veilerçilik düşmanlığını açıkça ortaya koymuş, elindeki hükümetle, güttüğü millet düşmanı politikayla Amerikan egemenliğini savunuyor, NATO'yu savunuyor. Ulusal bağımsızlık direnişine karşı dikilen

bu gerici egemen çevreler, kaba bir diktatora kurmak, AP hükümeti eliyle ulusal bağımsızlık ve demokrasi eylemlerini ezmek yolundan yürüyor.

«Türk Solu», «Türk Sosyalizmi»

Milli burjuvazi, küçük ve orta burjuvazi arasında bir ayrışma süreci vardır. Bu ayrışma süreciyle değişik akımlar ortaya çıkmıştır. «Ortanın solu», «Türk solu» ve benzerleri gibi. «Türk solu» gibi, «Türk sosyalizmi» gibi akımlar ulusal bağımsızlık hareketini, gelişen bilimsel sosyalizm ideolojisini yozlaştırmak, Ulusal Demokratik Cephe ölküsünü baltalamak niteliğini taşımaktadır. Bu küçük burjuva akımına karşı, onların yaymak istedikleri sapık ideolojilere karşı savaş zorunludur. Milli burjuvazinin Amerikan köleliğine, yabancı sermayelerin ağalığına, derebeylik artığı ilişkilere karşı direnişlerini desteklemek de zorunludur. Bu burjuvazinin, aynı zamanda kararsızlığını, korkaklığını, birbirine aykırı iki niteliğini, köklü devrimlerden çekingenliğini, emperyalizmle, gericilikle uzlaşma kapılarını açık bırakmasını, işçi sınıfına, onun partisine saldırısını, bütün bunları da gözden kaçırmamak gerek. Böyle olmakla beraber, Lenin'in belirttiği gibi, bu burjuvazi ileriye doğru bir sentim, bir adım atarsa onu iki adım daha ileriye gitmeye zorlamak gerek.

Anayurdun, halkımızın önünde duran sorunların çözülmesinde devrimci temel güç proletaryadır, işçi sınıfıdır. Komünist Partisi, memlekette bütün ilerici, halkçı, anti-emperyalist, anti-feodal güçleri işçi sınıfının savaşıyla bağlamak, onun çevresinde toplulaştırmak, onun hegemonyasını, savaşta öncülüğünü sağlamak işini başa almaktadır. Bu da ancak savaşla, örgütlenmekle, yığınları savaşlarda örgütlemekle olur. Devrimci, ilerici güçlerin, örgütlerin savaş birliğini, dayanışmalarını kurabilmek olanakları artmaktadır. Ama egemen sınıfların, hükümetin baskısı, karşı güçleri parçalamak, onların dayanışmalarına yol vermemek çabaları da, hükümetin NATO'culuk politikasının doğurduğu zorluklar, tehlikeler de artmıştır.

Ulusal Demokratik Cephe

NATO'cu — Amerikancı çevreler, AP ve hükümeti: «Memlekette dirlik düzenlik» gerek deyip, biteviye derinleşen ekonomik, politik, sosyal, kültürel bunalımı, ulusal bağımsızlık direnişlerini, köklü demokrasi ve devrimci hareketleri zorbalıkla, kaba kuvvetle «çözmek» eğilimi gösteriyor, faşist biçimi bir diktatoraya rotayı çeviriyor. Bu olay gerici egemen çevrelerin kuvvetli olduklarını değil, ulusal bağımsızlık direnişinin can düşmanı olduğunu gösterir. Bu olay, egemen çevrelerin, AP ve hükümetinin şimdiye kadar yürütegeldiği yöntemlerle ayakta duramayacaklarını, baskı araçlarıyla tutunmaya çalıştıklarını gösterir. Bu olay, aynı zamanda, memlekette karşı güçler ve örgütler arasında bir zorunluk olan dayanışmanın, güç birliğinin, Ulusal Demokratik Cephenin kurulamamış olmasının bir sonucudur. Yurtsever, ilerici güçlerin dağınıklığı durumu ağırlaştırmaktadır.

AP ve hükümeti, emekçilerin çetin savaşlarla elde ettikleri demokratik hakları, serbestlikleri birer birer geri alıyor. Bu işte Meclisteki «parmak çoğunluğu» mekanizmasını kullanıyor. Anayasanın demokratik yönleri, bu yasaya aykırı konularla, hükümet genelgeleriyle, bakanların tepeden inme buyrultularıyla bir kenara itiliyor, baltalanıyor. Bununla yanyana hükümet, polis, jandarma kuvvetlerini, zaman zaman ordu birliklerini grevci işçilerin, antidemokratik öğrenim sistemine karşı çıkan öğrenci gençlerin, Amerikan köleliğine karşı sokaklarda, meydanlarda direnen halkın üzerine sürüyor. Bu hükümet Zonguldak'ta, Kozlu'da, İzmir'de, Adana'da, Eskişehir'de, İstanbul'da, Ankara'da, Erzurum'da ve daha bir çok yerlerde işçilerin, gençlerin üzerine ateş açmıştır. Bu hükümet, eli kanlı bir hükümet olmuştur. Bu hükümet bir terör ve baskı hükümeti olmuştur. Sendika militanları, gençlik, öğrenci militanları teröre, Amerikan köleliğine karşı direnen yurtseverler biteviye kovuşturuluyor, tutuklanıyor, zindanlarda çürütülüyor.

Terör, zorbalıklar memlekette ulusal azınlıklara, özellikle Kürt halkına karşı aralıksız devam ediyor. Burjuvazi, gerici hükümetler ulusal azınlıklara karşı, büyük bir topluluk olan Kürt halkına karşı, ötedenberi, bu ulusu eritme politikası gütmüşlerdir. Burjuvazi Kürt derebeyleriyle, ağalarıyla anlaşma yolundan yürüdü. Ama demokratik haklar isteyen, derebeylikten, toprak köleliği artıkları ilişkilerden, ağaların, şeyhlerin elinden kurtulmak, cumhuriyet rejiminin eşit haklı yurttaşı olmak isteyen, ana dilinde okumak, yazmak, öğrenim görmek, ana dilinde gazete çıkarmak, Kürtçe okullar açmak, radyo yayınları yapmak, ulusal gelenek ve göreneklerine bağlı kalmak için direnen bu halka hükümetler, egemen çevreler, kurşunla, sürgünlerle, Kürt köylerini yakıp yıkmakla karşılık vermişlerdir. DP'nin mirasçısı olan AP ve hükümeti, 70 bin Dersimlinin kanına giren Bayar'ın izinden yürüyor. AP hükümeti, Doğu illerinde özel komando birlikleri kurmuştur.

İktidar partisi, bu açık baskı ve terörle yanyana, memlekette en gerici, her soydan ve boydan bütün bağınaz güçleri: padişahçıları, Cumhuriyet düşmanlarını, yobazları, ırkçıları – faşistleri, Turancıları ayağa kaldırıyor, bunları eli altında örgütüyor. Faşistlerin karagömlüklerini, SA birliklerini andıran vurucu komandolar kurduruluyor. Bunlara kamplarda özel «eğitim» veriliyor. Bu vurucu komandolar, «Komünizmle Mücadele Dernekleri», ilerici gençlik, öğrenci, öğretmen derneklerinin, ilerici sendikaların, İşçi Partisinin toplantılarını, kongrelerini basıyor. Polis, hükümet bunları koruyor. Bu kapkara örgütler, vurucu komandolar, NATO'ya, Amerikan köleliğine karşı gösteri yapanlara saldırıyor. Konya, Düzce, İzmir, Bursa olayları, bu kıskırtmaların en tipik örnekleridir. Camiler açık bir ilericilik düşmanlığı, komünizm ve ulusal bağımsızlık düşmanlığı ocakları, azıllı gericiliğin yoğun propaganda yuvaları oluyor. Cumhuriyetin, dini devletten ayıran lâiklik ilkeleri açıkça çiğneniyor. Komünizm düşmanlığını, Sovyet düşmanlığını NATO'culuğa bağlı militarist gericiler ordu içine aktarma eylemindedirler. Genel Kurmaybaşkanı günlük emir ve özel genelgeleriyle bu eğilimi des-

teklıyor. Hem hükümet, hem Amerikan misyonları ve servisleri bu aşırı gerici-
ciliği, basında, ordu içinde, her alanda her bakımdan besliyorlar.

Memlekette böylesine bir durum vardır. Sınıf savaşı, yabancı köleliğe
karşı direniş, ulusal bağımsızlık, demokrasi hareketi biteviye keskinleş-
mektedir. Böylesine bir dönemeçte işçi sınıfının rolü, hele onun savaştan
öncü kolu olan Komünist Partisinin devrimci rolü, Leninci ödevi çok sorumlu
bir nitelik, büyük bir önem taşımaktadır.

Türkiye Komünist Partisi Serbest Çalışmalı

Bu Marksçı-Leninci parti işçi sınıfının kopmaz bir parçasıdır. Komünist
Partisi işçi sınıfının tarihsel davasına sınıksız bağlı, tek istek, tek amaç, tek
eylem ve çelik bir disiplinle birbirine kenetlenmiş, Marksçı-Leninci teoriyle
silâhlanmış kişilerden ve demokratik şantiralizm ilkeleri üzerine kurul-
muştur. Devrimcilerin gönüllü örgütü olan bu parti, işçi sınıfının bütün
öteki örgütlerini, onların eylemlerini bir amaca yönetir, yığınların, ilerici
güçlerin, örgütlerin savaşlarında onlara politik yol gösterir. Komünist Par-
tisinin savaşı canlı temellere dayanır.

Lenin, «İleri savaşıçı rolünü ancak, ilerici teoriyle yönetilen bir parti göre-
bilir» der. TKP, doğuşundan bu ilkeyi benimsemiştir. TKP'nin savaş strate-
jisi, taktiği bu temel üzerine kurulmuştur. Komünist Partisi hem yığınların
savaşlarını yönetir, hem bu savaşlardan, yığınlardan ders alır. Hem öğre-
tir, hem öğrenir. TKP, işçi sınıfının, köylünün, genel halk hareketinin, Ame-
rikan köleliğine karşı direnişin, azırlı gericiliğe karşı yürütülen savaşın
öncülüğünü başka türlü yapamaz. Bu da örgütle, yığınları canlı istekler
etrafında toplayabilen, bu istekleri çözümleyebilen savaştan örgütle yapı-
lır. İşçi sınıfının, geniş köylü yığınlarının, geniş halk yığınlarının en canlı,
en çözümleyici çıkarları ancak toplumun köklü politik değişmesiyle, yeni-
lenmesiyle sağlanır. Bugünkü antidemokratik, gerici düzenin, bu soygun
ve sömürücülük sisteminin, Amerikan köleliğinin yıkılması tarihsel bir
zorunluktur. Ama bu, kendi kendine ne yıkılır, ne değişir.

TKP'nin açık, legal çalışması yasaklanmıştır. Bu en gerici yasak yüzün-
den bu parti gizli, illegal çalışmak zorunda kalmıştır. Bütün bu yasaklara
karşın TKP, eylemlerini, ideolojik ve eğitime işlerini örgütlenme işlerinden
ayırmamıştır, ayıramaz. Parti hem propaganda etmesini, hem örgütlemesini
bilmek zorundadır. Doğru, devrimci, Leninci bir politika ancak, yaşamın
gerçek koşullarını derinlemesine öğrenmek, toplumun gelişmesinde olgun-
laşan istekleri görmek ve bilmek yoluyla yürütülür. Propagandasız, parti,
kendi ideolojisini, görüşlerini, politikasını yığınlara yayamaz. Yığınları
örgütlerse bu ideolojinin, bu politikanın değeri olur.

TKP, antimarksist, sapık akımlara, küçük burjuva ideolojileriyle, serüven-
cilerle, likidatörlerle, işçi sınıfının, onun partisinin rolünü inkâr edenlerle,
Komünist Parti'si'ni halka, geniş yığınlara duyurmak, maletmek istemiyen-
lerle, değişik fraksiyoncularla, bozguncularla, burjuva ve polis ajanlarıyla

savaşagelmıştır. Partinin Marksçi-Leninci ülkü ve ilkelerini her zaman temiz tutmak için savaşmıştır.

Lenin'in çok açık, seçik bir uyarısı, komünistlere bir öğütü vardır: «Biz, diyor, uçurumlu ve çetin bir yoldan, kolkola girmiş, sımsıkı bir küme olarak yürüyoruz. Dört yandan düşmanlarla kuşatılmışız. Biz, hemen hemen her zaman onların ateşi altında yürümek zorundayız. Düşmanla savaşmak için karar verdik, gönüllü olduk, birleştik. Yandaki bataklığa yuvarlanmamak için savaş yolunu seçtik.»

Leninci ilkeler TKP'nin program ve tüzüğüne temel olmuştur. Bu ilkeler onun savaş eylemlerine ışık tutar, savaşında ona kılavuzluk eder.

TKP'nin varlığı, gelişmesi, ulusal niteliği, Leninci, enternasyonalci karakteri, toplumdaki yeri, savaşta öncü rolü Türkiye'nin sosyal, ekonomik, politik, kültürel gelişmesinin, sınıf savaşının, proletaryanın devrimci savaşının kaçınılmaz bir sonucudur. Komünist Partisine konan yasağın kaldırılması, başına buyruk, demokratik, gelişme yolunda ilerleyen bir Türkiye'nin kurulması için tarihsel bir zorunluktur. Çünkü bütün yurtsever, ilerici, antiemperyalist, antifeodal güçleri Ulusal Demokratik Cephe'de birleştirecek, bunların savaş eylemlerini koordine edecek tek Parti, bu Partidir. Anayasaya aykırı kanunlar, en başta 141-142 ceza kanunundan çıkarılmalıdır. Cumhuriyet düşmanı, gerici, faşist tipi örgütler yasak edilmelidir. Devlet mekanizması, gericilerden, Amerikan ajanlarından temizlenmelidir. Türkiye'yi, 32 milyonluk bir ulusu, emperyalistlerin saldırganlık plânları uğrunda atom harmanlarında yakmamak için Türkiye NATO'dan çıkmalıdır. Türkiye toprakları yabancı üslerden, atom başlıkları yığınaklarından temizlenmelidir. Türk ordusu yabancı yönetiminden, Amerikan generallerinin komutasından kurtarılmalıdır. Halkın alın teri olan milyarlık bütçeler ancak halkın yararına, ekonomik gelişme yolunda kullanılmalıdır. Yabancılar hesabına girilen, memleketi, halk yığınlarını yıkımlara sürükleyen silâhlanma yarışına son verilmelidir. Bugünkü işsizlik, biteviye yükselen pahalılık, geniş yığınların yıkımı NATO ve silâhlanma politikasının, bu millet düşmanı politikanın bir sonucudur. Sovyetlerle, bütün komşularımızla gerçek iyi komşuluk ilişkilerini, ancak gerçekten halkçı, gerçekten ulusal bağımsızlıktan yana, gerçek demokratik düzenden yana bir hükümet kurabilir. Ulusal bağımsızlık hareketinden yana, emperyalizme, sömürgecilğe karşı savaşan, halk yığınlarına dayanan ulusal bir hükümet. Toprak ağalığı sistemini kökünden kaldıracak, topraksız ve az topraklı köylülere bedava toprak sağlayacak, orta köylüyü, geniş köylü yığınlarını koruyacak, tefeciliği, marabalgı kaldıracak bir hükümet. Ulusal Demokratik Cephe'ye dayanan bir hükümet. Ulusal azınlıklardan, Kürtlerin ve ötekilerin demokratik haklarını tanıyacak, bunları zorla eritme politikasına son verecek bir hükümet. Bağımsız, başına buyruk, gelişen, kalkınan Türkiye'yi, demokratik Türkiye'yi savunan bir hükümet.

TKP'nin önünde böylesine çetin savaş sorunları ve ödevleri duruyor. O, tarihsel rolünü yüz aklıyla yerine getirmektedir ve getirecektir.

Başıçeken Devrimci Güç

TÜSTAV

Başıçeken Devrimci Güç

Durum

Halkımız, 1969 yılına geçen yıldan daha çapraşık, daha sert, daha çatışmalı politik bir hava içinde girdi. Yeni yılın daha ilk günleri, ilerici güçlerle gerici güçler arasında, hükümetle halk arasında sürüp giden savaşın, sınıflar arasındaki uzlaşmaz çelişkilerin yeni bir aşamaya doğru geliştiğini ortaya koymaktadır. İşçi grevleri, öğrenci ve gençlik çıkışları, köylülerle jandarmalar arasındaki çatışmalar, orduda yurtseverler arasında içtenice kabaran kaynaşmalar, ulusal bağımsızlık yolunda, Amerikan kölelik boyunduruğuna karşı direnişlerle daha sıkı örülmektedir. NATO'dan çıkmak, ikili anlaşmaları bozmak, Anadolu topraklarını Amerikan – NATO saldırı üslerinden temizlemek direnişi, NATO'culuğu savunan, Amerika'nın dümen sularında yüzen hükümeti milletin başından atmak direnişi, halkın nefes alabileceği bir düzenin kurulması akımı, gerçek bir halk hükümeti kurmak eğilimi gündengüne kuvvetlenmektedir.

Bu gelişme karşısında kodaman burjuvazi, Amerikancı gerici çevreler, kendileri için çıkar yolu faşizm benzeri bir diktatörada görmektedir. Gerici partilerin sözcüleri, «bu durumdan kuvvetli bir hükümetin iş başına gelmesiyle çıkılabilir» diyorlar. Basında, azıllı gericiler, Endonezya'daki gibi, Yunanistan'daki gibi kanlı bir diktatora özlemini yaymaktadırlar. Pentagonun, Amerikan militaristlerinin komutası altına giren Tural – Topaloğlu takımı böyle bir özlemin içinde olduklarını pek gizlemiyorlar. Turalın garnizonları dolaşıp yaptığı konuşmalar bu eğilimi iyice belirtmektedir. Tural bu konuşmalarında: 1. «NATO'ya bağlı kalmak», 2. «Amerika'ya karşı çıkışları önlemek», 3. «işçi – sendika hareketlerine, öğrenci ve gençlik çıkışlarına yol vermemek», 4. «kuvvetli hükümet kurmak» gerekliliği üzerinde durmaktadır.

AP hükümetinin baskı ve terörü artırması, böyle bir diktatöraya yolu açmak, ona «yasal» bir kılıf giydirmek için yeni yeni faşist tasarılar, «düzeni koruma» gibi, 141-142'yi daha sertleştirmek gibi tasarılar hazırlaması

hep bu doğrultudadır. Hükümet, işçi, öğrenci, gençlik eylemlerine karşı, grevçilere karşı, öğrencilerin protesto gösterilerine karşı, hemen her defasında polis ve özel komando birlikleri kullanmaktadır. Bunlar, grevcilerin, öğrencilerin üzerine kurşun yağdırıyor. Son Magirus, Singer grevlerinde, Keban grevinde olduğu gibi. İstanbul'da, Ankara'da öğrencilere karşı yapıldığı gibi. Belev, Kaman – Başköy köylülerine karşı olduğu gibi. Bu terör, AP'nin kanatları altında palazlanan, CIA'in desteğiyle gelişen faşist komandoların günden güne artan saldırılarıyla geniş ölçüler almaktadır. Demirel, AP Temsilciler Meclisinde Ocak ayının başında yaptığı konuşmada, bütün gerici güçleri yurtseverlere, ilericiilere karşı mücadeleye çağırırdı. Anti-komünizm curcunasını körükledi durdu.

Basın, halkın tedirgin olduğunu, gittikçe artan bir kaygı ve telaşın memleket çapında yayıldığını, bu halin yoğunlaştığını yazmaktadır. Bunun nedenlerini Demirel bile gizliyememektedir. «Türkiye bir çıkmaza girmiştir» diyor Başbakan. Memleketi böylesine bir çıkmaza sokan, uçurumlara doğru sürükleyen gerici egemen çevrelerdir, büyük burjuvazinin NATO'culuk, Amerikancılık politikasıdır. Gerici egemen sınıflar memleketi, halka dayattıkları bu süregen bunalımdan kurtuluşu, baskıda, terörde, bunalımın bütün yükünü halkın sırtına yüklemekte görüyorlar. Biteviye gelen zamlar, yeni yeni vergiler, işçi sınıfının, geniş yığınların omuzlarına bindiriliyor. Gene, her zamanki gibi, 1969 yılı bütçesinde arslan payı NATO harcamalarına, bu saldırganlık örgütünün dayattığı masraflara ayrılıyor.

Devlet borçları 50 milyarı aştı. Bütçe ve dış ticaret açıkları milyarları buluyor. Hükümet artık hiç ödünç olmasa bile, bu borçlar, bu açıklar 2014 yılına kadar bile kapatılamaz. Fiyatlar durmadan artıyor. İşsizlik, köyde ayrışma hızı önüne durulmaz bir sel olmuştur. İşçisi, köylüsü, esnafı, öğretmeni, askeri, memuru, geniş halk yığınları bir cehennem yaşamı içindedir. Durumun böylesine ağırlaşması, memleketin Amerikan boyunduruğu altına girmesinden, Türkiye'nin yabancı tekeller için, onlarla ortaklık kuran kodaman burjuva ve ağaları için bir arpalık olmasındandır.

Halktaki telaş ve tedirginliğin kaynaklarından biri de hükümetin NATO'culuk politikasıdır, Amerikan diktasına bağlanmasıdır. Amerikan emperyalistleri Türkiye'deki durumlarını daha da kuvvetlendirmek işine hız vermişlerdir. CIA şeflerinden Komer'in Ankara'ya atanması, halk arasında, özellikle gençlik arasında sert tepkiler doğurdu. Daha Yeşilköy hava alanında Komer, «Amerikalı defol!» haykırılarıyla karşılandı. Bindirilmiş «toplum» polisleri, Viyetnam halkının kaatili Amerikan diplomatını korudu, yurtsever gençlere saldırdı.

Neden Vaşington, Komer'i, tam bu sıralarda Ankara'ya elçi gönderdi? Gene neden DP hükümeti zamanında «Çankayanın gece kuşu» denilen eski elçilerden Mak Gi, «özel bir görevle» tam bu sırada Ankara'ya geldi? Çankaya'da, Başbakanlıkta, Genel Kurmaylıkta yapılan görüşmelerde neler konuşuldu? Zincirleme gelen bütün bu olaylar halk arasındaki kuşku, tedirginliği daha da kuvvetlendirdi.

Amerikan diplomasisinin Türkiye'de bu aktivitesi Vařington'un global stratejisiyle bağlıdır. Amerikan emperyalistleri Viyetnam'da yenilgiye uğradı. NATO elebaşılarının Ćekoslovakya'yı sosyalist ÷lkeler topluluğundan koparmak plânları, bir vuruşta, suya düştü. Yayılıcı Amerikan harpçileri, yenilgilerinin acısını dünyanın başka bir kesiminde, ellerinin ulaşabildiği başka bir yerde çıkarmak peşindedirler. Arka arkaya yapılan NATO tepe toplantıları, bu saldırganlık blokunun Avrupa Güney Doėu kanadını kuvvetlendirmek, Akdenizde 6. Amerikan filosunun koltuğu altında bir NATO deniz donanması kurmak kararı, dünyanın bu bölgesinde büyük tehlikelere gebe dir. 6. filo teknelerinin Boėazlardan gećmesi, Karadenizde gövde gösterisi yapması, bu provokasyon, korkunć tehlike bulutlarının Türkiye üzerinde yĩğılmakta olduğunu gösterir. Asořieyted Pres Ajansının Ankara'dan bildirdiğine göre, bu yıl, 6. filo savaş gemileri, her iki ayda bir Türk limanlarına geleceklerdir. Ankara hükümeti bu programı kabul etmiştir. Yeni yeni kışkırtmaların eli kulağında demektir. Sonra, Amerikan emperyalistleri, bu korsan gemileriyle Türkiye'de elleri altındaki hükümeti, gerici çevreleri desteklediklerini AP'nin memlekette sert bir politikaya gitmek, ulusal bağımsızlık direnişini, Amerikan düşmanlığını ezmek, parćalamak çabalarına arka olduklarını gizlemiyorlar. Ankara'da Orta Doėu Üniversitesi'nin önünde, yurtseverler, Viyetnam halkının cellâdı Komer'in otomobilini ateşe verdiler. Bu protesto gösterisi, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve barř için savaşan Türkiye halkının emperyalizme karşı beslediği kini daha da ateşlendirdi.

En Canlı Sorun

Bu gelişme, memleketteki bu canlı durum, ideolojik-politik savaşı başa aldı. Toplumun gelişmesinde, bugünkü anti-demokratik düzeni kökünden değiştirmek savaşında, Amerikan köleliğine karşı bu ulusal kurtuluş savaşında sosyal güçler sorunu, özellikle işçi sınıfının tarihsel rolü sorunu bütün keskinliğiyle kendisini ortaya koyuyor.

Sınıf savaşı geliyor, biteviye genişliyor, keskinleşiyor. İşçi sınıfının savaşı, zincirleme gelişen kanlı grevler, gösteriler artık memleket çapında geniş yĩėınların, değişik halk tabakalarının işbirlikçi hükümete karşı, yabancı egemenliğe karşı direnişlerini dile getirmektedir. Kartal'da Singer fabrikasında, Magirus Oto-montaj Fabrikasında, Keban'da, daha pek çok yerlerde grevci işçiler yalnız kendileri için, gündeliklerine 5-10 kuruş katmak için «toplum» polisiyle, özel komando birlikleriyle vuruşmuyorlar. Singer grevcileri: «Amerikalıyı kovacağız!» parolasıyla fabrikada Amerikan kumpanyasına karşı, polis birlikleriyle dövüştüler. İşçilerin böylesine politik bir öz taşıyan direnişleri, yurtsever gençlik ve öğrenci çıkışlarında, eylemlerinde, protesto gösterilerinde yansıtmaktadır. «Amerikalı defol!», «İşbir-

likçi hükümet çekili» belgisi (şarı) günün savaş parolasıdır. Böylece Amerikan egemenliğine karşı savaş memlekette sınıf savaşının belli başlı kesimlerinden biri olmuştur.

Amerikan emperyalizmine, 6. filoya, işbirlikçi hükümete ve faşizme karşı başlayan, ülkenin her yanında patlak veren kanlı yığın gösterilerinde işçi sınıfı, bu savaşta başıçeken devrimci güç olduğunu artık ispatlamıştır.

Bu durumda, gerici egemen çevrelerle geniş halk yığınları arasındaki uzlaşmaz çelişkilerin böylesine sertleştiği, NATO nun güdücüsü Amerikan emperyalizmiyle halkımız arasındaki savaşın yoğunlaştığı bu politik dönemde hangi sınıfın başıçeken güç olduğu sorunu ele alınıyor. Bu savaşta hangi sınıf temel güctür? Gelişmenin, savaşın ana doğrultusu nedir? Bunun gerçek özü nedir? Başlıca ideolojik — politik sorunlardan biri budur.

Lenin'in belirttiği gibi, «Taktiklerini doğru kurabilmek için» komünistler, gerçek devrimciler bu soruya açık, kesin cevap vermek zorundadırlar.

Bugün Türkiye'de Amerikan hegemonyasına karşı büyük burjuvazinin diktatorasını uygulayan işbirlikçi hükümete, gericiğe karşı direnen, savaşan güçler, örgütler bir boydan ve bir soydan değildir. Değişik akımlar, birbirine aykırı görüşler, stratejik, taktik ayrılıklar, birbirini tutmayan savaş biçimleri, savaş belgileri, örgüt biçimleri ortaya çıkmaktadır. Bugüne kadar bütün bu anti-emperyalist, anti-feodal güçlerin savaşlarını koordine edecek, ayarlıyacak, tek amaca yöneltecek ve çok zorunlu olan Ulusal Demokratik Cephe kurulmuş değildir. Bütün ilerici güçlerin, yurtsever örgütlerin, partilerin üzerinde anlaştıkları bir minimum savaş programları yoktur. Bu durum gerici egemen çevrelerin, işbirlikçi hükümetin, Amerikan emperyalistlerinin «ayır, buyur» taktiklerini kolaylaştırıyor, yurtsever güçlerin savaşlarını zorlaştırıyor.

Oysa bütün ilerici, anti-emperyalist güçleri, örgütleri Ulusal Demokratik Cephe'de birleştirecek, onlara eylem birliği sağlayacak objektif ve sübjektif ortam ve koşullar olgunlaşmaktadır. Bir kaç örnek verelim.

TMGT ve 40 kadar öğrenci örgütü 1969 yılını yabancı sermayelere karşı savaş yılı ilân etti. Bunlar, ulusal endüstriyi koruma haftası açtılar. Bu eylemi yaymak için konferanslar, gösteri yürüyüşleri tertipliyeciler. Bir savaş programı hazırlıyorlar. Bu çıkış yabancı sermayelere, Amerikan emperyalistlerine, işbirlikçi büyük burjuvaziye karşı bir savaş, bir direniş biçimidir. Bu savaş kampanyası işçi sınıfını da, yerli ve yabancı tekellerin aralıksız baskısı altında bulunan ulusal burjuvaziyi de, orta tabakaları da, köylüyü de, küçük eşnafı da çok yakından ilgilendirmektedir. Yabancı sermayelere üstünlükler, serbestlikler sağlayan kanunların kaldırılması, ikili anlaşmaların bozulması, Türkiye'nin NATO'dan çekilmesi, Türk ordusunun yabancı komutası altından kurtarılması ve gerçekten ulusal bağımsızlığı, Cumhuriyetin toprak bütünlüğünü savunan bir ulusal — halk ordusu olması, topraklarımızdaki Amerikan üslerinin, atom yığınaklarının dağıtılması, bunlara el konması, madenlerin, petrol yataklarının, dış ticaretin, bankaların devletleştirilmesi, devlet işletmelerinin ve devlet hazinesinin tekelliliğe

giden özel sektörcü kodaman burjuvazinin bir arpalığı olmaktan çıkarılması, ağalığı, derebeylik artığı ilişkileri söküp atacak köklü bir toprak reformunun yapılması, milyonlarca, geniş köylü yığınlarının yıkımdan kurtarılması, anti-demokratik kanunların, 141-142 gibi faşist ceza kanunlarından aktarılma maddelerin kaldırılması, devlet mekanizmasının gerici bürokratik kadrolardan arınması, faşist tipi, şeriatçı, padişahçı örgütlerin dağıtılması, devrimci, ilerici politik örgütlere, en başta Türkiye Komünist Partisine konan yasakların kaldırılması. Bütün bunlar, bunların benzeri daha pek çok istekler bugün değişik, geniş halk tabakalarının, uğrunda savaştığı canlı istekler olmuştur. Bu istekler, Ulusal Demokratik Cephe için bir savaş programıdır. Böyle bir güçbirliği gerçekten *halkçı* bir hükümetin kurulabilmesi için zorunluktur.

Ulusal Birlik

Ulusal bağımsızlık savaşı çetin bir savaştır. Ulusun, halkın aegişik sınıfları, tabakaları bu savaşa katılmaktadır. İşçi sınıfı, onun savaşkan öncü kolu olan, onun savaşta genel kurmayı olan Komünist Partisi ulusal bağımsızlık direnişinin ön sıralarında yer alıyor, Ulusal Demokratik Cephe ülkü ve ilkelerini bütün anti-emperyalist, anti-feodal güçlere, örgütlere mal etmeye çalışıyor. Ana sorunlardan biri de, bu savaşta işçi sınıfının hegemonyasını sağlamaktır. Daha önemlisi işçi – köylü bağlaşıklığını, savaşta işçi sınıfının önderliği altında kurmaktır. Ulusal Demokratik Cephe, büyük tekellerin, yabancı sermayelerin baskısı altında olan, onlarla yarışamayan, ulusal nitelik taşıyan burjuvaziye de kapsamına alır. Bu burjuvazi, ezildiği için yabancı ve tekelci burjuvaziye, emperyalizme, derebeylik kalıntısı ilişkilere karşıdır. Ama sömürücü sınıftan olduğu için de köklü devrimlerden korkuyor. O bu savaşta kendi egemenliğini sağlamak, kaptan köprüsünden komuta etmek amacını güdüyor. Bu burjuvazinin olumlu, ilerici yönünü, niteliğini olduğu gibi, gerici, tutucu, sömürücü niteliğini de gözden kaçırmamak gerek. Onun gericilik niteliği Ulusal Demokratik Cepheye yansımasını, bağlanmasını zorlaştırıyor.

Ulusal sorun toplumun gelişmesinde, ulusal bağımsızlık direnişinde en karmaşık, en çetin sorunlardan biridir. İçinde bulunduğumuz sosyalizme kapitalizm arasındaki savaş çağında, ulusal devrimler çağında, sosyalist ideolojiyle burjuva ideolojisi arasındaki çetin savaş çağında bu sorun çok daha keskin bir nitelik kazanmıştır. Ulusal politika sorunları canlıdır ve canlı çözüm ister. Sınıfsal ve ulusal ilişkileri ayarlayabilmek, onları görebilmek ancak gerici ideolojilere karşı savaşmakla olur. Savaşta sınıfsal niteliği unuttun mu oportünizm bataklığına çabuk yuvarlanırsın.

Lenin der ki: «Ulus kavramını, o «ulusu» meydana getiren sınıflar arasındaki çelişkileri yapma soyutlaştırmalara dayamak doğru değildir», Ulus

sınıflar üstü, sınıflar dışı değildir. Bundan ötürü «sınıflar üstü ulusal birlik» olamaz. Burjuva ideologları ve oportünistler, komünistlere, sosyalizme, ilerici güçlere «sınıflar üstü ulusal birlik» sloganıyla saldırıyorlar. İşbirlikçi hükümetin başbakanı Demirel bu tür «birlikten» sık sık söz ediyor. Sonra, bunun arkasından hemen, «sınıf kavgalarını önlemek görevimizdir» diyor. Böylece baklayı ağızından çıkarıyor. Egemen sınıflar, onların ideologları, politikacıları, oportünistler, işçi sınıfının birliğini, öteki yurtsever güçlerle dayanışmasını, ötedenberi komünist hareketi baltalayan likidatörler sınıf savaşını ulusçuluk savaşına dökmeye, emekçilere nasyonalizm zehirini aşılamaya çalışıyorlar.

Sağ ve «sol» oportünistler ulusal bilinci tersyüz etmek, bozmak işinde sömürücü sınıfların, emperyalistlerin ortaklarıdır. Bunlar lâfta nasyonalizme karşıdır. Ağız dolusu «enternasyonalizmden» söz ederler. Böyle-sine ikiyüzlüdürler. «Sosyal nasyonalizm», diyor Lenin, «oportünizmdir.» «Sol» oportünistler de, sağlar gibi, nasyonalistlerle işbirliği kurar. Mao'cular bugün bunun en tipik örneğidir.

Ulusal Demokratik Cephe, bağımsızlık savaşı içinde, bu sürecin gelişmesiyle kurulur. Amerikan emperyalizmine, işbirlikçi çevrelere, hükümete karşı savaş, ekonomik, politik, sosyal, kültürel kurtuluş için, tam bağımsızlık için savaş, ulusun, halkın her yanlı gelişmesi için savaş, Marksizm-Leninizme aykırı uydurma teorilerle, ilerici güçlerin birliğini parçalayıcı tutumlarla gerçekleştiremez. Demokratik özlü ulusçuluk anlaşılır bir şeydir. Ulusal bağımsızlık hareketini var güçleriyle destekleyen komünistler, Komünist Partisi, proleter enternasyonalizmini hiç bir zaman gözden kaçırmıyor. Türkiye'de komünistler, yerli ve yabancı sömürücülerin at oynattıkları bir sömürü düzeninde, birbirine karşı sınıf ve tabakaların birbiriyle uzlaşmaz çıkarları bulunan bir düzende, başka başka amaçlar güden sınıfların çatıştığı bir düzende bulunduklarını hiç bir zaman unutmuyor. İşçi sınıfının çıkarları, ulusun çoğunluğu olan emekçilerin çıkarlarıyla bağdaşıyor. İşçi sınıfı, onun partisi — Komünist Partisi — ulusal bilinci ulusun gerçek çıkarlarına göre geliştiriyor. Burjuva ideolojisiyle savaşta hiç bir uzlaşma, kompromi, tarafsızlık yapılamaz, böyle bir şey yoktur. Sınıfsal ilkeler (prensip) Lenin'in belirttiği gibi, uzlaşmazlar. Burjuva ideolojisinin içyüzünü açığa vurmak, komünistlerin vazgeçilmez görevidir.

Sömürgecilğe Karşı

Sömürgecilğe karşı direniş ulusal sorunun temeli, bağımsızlık ve kurtuluş hareketinin savaş alanıdır. Ulusal endüstriyi savunma kampanyası bu savaşın bir kesimidir. Öğrenci gençler, İstanbul Teknik Üniversitesi kapısına bir pano koydular. Üstündeki kalın yazıda: «Montaj sanayii ve «Ortak-pazar» bizi içimizden yıkan bir Truva atıdır» deniliyor. Gene bu kampanya

sırasında konuşanlar, yeni sömürgeciler, Türkiye'nin ağır endüstri kurma çabalarını baltalıyor. Yabancı kumpanyalar ve yerli ortakları küçük montaj fabrikaları, atelyeleri kuruyorlar. Çıkardıkları malları piyasada çok pahalıya satıyorlar... Memleketin «Ortak-pazara» bağlanması, kendini ipe asması demektir, dediler.

Senatoda 1969 bütçesi görüşülürken senatör A. Pestilci, montaj ve ambalaj sanayiinin, milli ekonomimizi içinden ve dışından baltalamakta olduğunu söyledi.

Evet bunların hepsi doğrudur. Ama sorunun hepsi bu kadar değildir. Amerikan, Batı Alman, Fransız, İtalyan, İngiliz, İsviçre, Hollanda kumpanyaları, yabancı tekeller, Türkiye'de özel sektörle ortaklıklar kuruyor. Bu anonim ortaklıkların kapılarına Türkçe birer tabelâ asılıyor. Ama işletmenin, kumpanyanın % 70'i-80'i yabancı sermayelerindir. Türkiye'de böyle 104 tane karma işletme vardır. Bunlar, kavuçuk, löstik, kimya, ilaç, metal, besin, montaj, ambalaj endüstrisi kollarına, turistik işletmelere, komisyonculuk işlerine dadanmışlardır. Yabancı sermayeler, tekeller, Türkiye'de petrol yataklarının, renkli madenlerin, uranyum, krom yataklarının üstüne oturmaktadır. Peyledikleri bu yatakları işletmiyor, yedek tutuyorlar. Şel, Mobil, Sokoni, Kalteks kumpanyaları kendi petrollerini, akaryakıtlarını Anadolu piyasalarına sürüyorlar. Bunların en büyük müşterisi ordudur. Montajcılar da bu yöntemi kullanıyor, bu yoldan yürüyor. Gereçleri, parçaları Amerika'dan, Avrupa'dan harçsız, gümrüksüz, vergisiz getiriyorlar.

1954'te, Amerikanın o zamanki Ankara Büyükelçisi Mak Gi Dışişleri Bakanlığına bir nota gönderiyor. Amerikan «Yardım Kurulu» için çalışan aracılara kolaylıklar gösterilmesini, bunların yakınlarının dışardan getirecekleri mallardan gümrük, harç alınmamasını istiyor. Meclisten geçmeden yürürlüğe girmiş ikili anlaşmalardan biri de budur. NATO işyerlerinde üstencilik edenlerin (müteahhitlerin), aracılardan yararlandıkları bu serbestlikten montajcılar da yararlanmaktadır. Gümrükler onlar için han kapısıdır.

Bu montaj endüstrisiyle yerli ve yabancı bankalar bağlıdır. Türkiye'de 5 binden fazla küçük ve orta işletmeye el atan Sanayi Kalkınma Bankası, Türkiye'de parababalarının taçsız kralı olan İş Bankası, Yapı-Kredi Bankası, Garanti Bankası ve ötekiler yabancı bankalarla, tekellerle içli dışlıdır. Koçlar, Eczacıbaşılar, Taşkentler, Selekler, Yazıcılar, Ulagarlar, Koperler, Demireller Amerikan «kasırga» iş adamlarıyla kolkoladır. Koç, teknelci duruma yükselmiş 44 işletmenin, anonim ortaklıkların baş patronlarından biridir. «Koç Holding» tekeli General Elektrik, Ford gibi, Düpon gibi tekellere bağlıdır. «Anadol» otomobillerini monte edip piyasaya süren «Otosan», motorlarını Ford'un İngiltere'de bir dalı olan Reliant Engineering kumpanyasından alıyor.

«Yeni sömürgeciler», bildiğimiz, halkımızın çok iyi tanıdığı eski sömürgecilerdir. Yalnız yerli işbirlikçiler, aracılar eski Nemlioğlu tipi aracılardan çok daha başkadır. Bunlar teknelci durumuna yükselmiş, memleket ekonomisinin, ticaret ve endüstrisinin kilit yerlerine el atmışlardır. Borsalar,

ticaret, sanayi odaları onların kumanda yerleridir. Kodaman burjuva – ağa – yabancı tekeller üçlüsü, halkı, memleketin, devletin kaynaklarını amansız bir hırsla sömürüyor. Hükümetin ekonomi politikası, devlet hazinesi, vergi sistemi, bütün bu mekanizma bu yerli-yabancı asalakların yararına işliyor. AP'nin sözcülerinden A. Yalçın, Bütçe Karma Komisyonunda, bu gerçeği gizliyeemedi. «Devlet eliyle fert zengin etmeyi kolaylaştıran bir ortam vardır... Lisanslar, kotalar, yasaklar, müsaadeler belli çevreler için bol gelir kaynağı olmuştur. Monopolcu, tekelci yaratan bir iktisadî rejim vardır» dedi. Memlekette sermayelerin birikimi, yoğunlaşması (konsantrasyonu) gittikçe barbarlaşan bir süreç içindedir, yabancı tekellerin soygunuyla içiçe girmiştir.

Yabancı tekellerin elinde, Türkiye'de at oynatmalarını sağlayan özel yasalar vardır. «Yabancı sermaye kanunu» gibi. Buna «Randal kanunu» derler. Bu «yasa»ya dayanarak onlar, kârlarını, toptan veya perakende, istedikleri zaman dışarıya aktarabilirler. 1967 yılında yabancı kumpanyaların dışarıya aktardıkları kârlar, o yıl Türkiye'ye getirdikleri, yatırdıkları sermayelerden 45 milyon lira fazladır. Onların elinde, memleketin petrol yataklarının üstüne oturmak serbestliğini sağlayan Max Ball «kanunu» var. Onlara karşılık-paralardan bol krediler sağlayan Kooley Fonu var. Bunlar ve konsorsiyom, padişahlar zamanındaki Genel Borçlar Kurulu gibi, devlet içinde bir devlettir. Sömürgecilerin elinde ince hesaplarla kurulmuş emme-basma tulumbası, borçlandırma mekanizması vardır. Türkiye'nin ekonomik, politik, sosyal, kültürel bunalımların burgacında debelenmesi, bu bağımlı durum, mutlu azınlığın sömürgecilerle elele vermiş olmasından, hükümetin millet düşmanı politikasından ileri gelmektedir.

Tekelci yabancı sermayeler Türkiye'de ağır endüstri kurmuyor. Türkiye onlar için mallarına sürüm pazarı, ucuz iş gücü ve ham madde kaynağıdır. İşbirlikçi, tekelci büyük burjuvazinin yabancı dev tekellerle bağlaşıklığı, hükümetin NATO'culuk politikası, ağalık sisteminin, derebeylik artığı ilişkilerin ayakta durması memleketin gelişmesini, endüstrileşmesini baltalıyor, köstekliyor.

Montaj, ambalaj sanayii dedikleri, küçük çapta fabrikalardır. Montaj yapma, dışardan getirilen parçaları takip takıştırma, yepyeni makineler, motorlar, tezgâhlar, elektronik donatılar, modern teknik araçlar yapmak, kombinalar kurmak değildir. Montaj endüstrisi uzman, iyi usta işçi kadroları yetiştirmez, yetiştiremez. Bunlar büyük işçi topluluklarını bir çatı altında toplamaz. Bu durum işçilerin dayanışmalarını zorlaştırıyor. Bu tür işletmeler, endüstrinin, tekniğin gelişme yollarını tikiyor. Oysa işçi sınıfının gelişmesi, onun omurgası olan kadronun kuvvetlenmesi büyük makine endüstrisinin, makine üretiminin gelişmesine, endüstriyel, bilimsel ve teknik gelişmelere bağlıdır.

Yeri gelmişken daha bir olaya değinelim: Sovyetler Birliği'yle bir anlaşma yapıldı. Büyük komşumuz, Türkiye'de ağır endüstrinin gelişmesini sağlayacak nitelikte kombinalar, fabrikalar kuracaktır. Türkiye'de bulun-

mayan alüminyum endüstrisi gibi. Kurmak için makineler, donatılar sağ-
lıyacak. Bunların kurulmasında çalışacak, sonra bunları işletecek ustaların,
uzmanların yetiştirilmesine yardım edecek. Bu işletmelerin kurulması için,
çok ucuz faizle, uzun vâdeli, 2,5 milyar liralık bir kredi sağlıyor. Karşılığını
Türkiye, dışarıya sattığı geleneksel ihraç mallarıyla ödeyecek. Sovyetler,
bu kredileri sağlarken, bu fabrikaları kurarken hiçbir politik şart, Türkiye
Cumhuriyetinin bağımsızlığını sınırlayan hiçbir şart koşmamaktadır. Tam
tersine, büyük komşumuz, halkımıza yaptığı bu tür yardımla onun ekonomik
bağımsızlığa kavuşmasına, yabancı kölelikten kurtulmasına destek oluyor.
Memleketteki gerici çevreler, sömürgecilere bağlı olanlar, Sovyetlerin bu
cömert yardımını baltalamak için yabancı tekellerle, Türkiye'de ağılık
süren Amerikalılarla yarışıyorlar. Uydu AP hükümeti bu anlaşmaya, olay-
ların zoru altında, ayak sürüyerek gitti. Hükümet, tepesinde Amerikan bas-
kısı arttıkça, bu anlaşmayı sabote etmek, bu yardımın varlığını unutturmak
yoluna sapıyor. Konkre durumu göremiyen, sapık ideolojilere, akımlara
yelken açan, kendilerine «solcu» diyen bazı kimseler, Sovyetlerle yapılan bu
anlaşmayı Amerikan anlaşmalarıyla bir tutacak kadar sapıtıyor, bunu
Türkiye halkına değil, uydu hükümete yardım sayıyor.

Başışçeken Devrimci Güç

İşçi, sendika, grev hareketleri yalnız genişlemekle, daha sert, daha bi-
linçli, daha örgütlü olmakla kalmıyor, gittikçe daha kuvvetli bir süreç
niteliği alıyor, günlük olayların, toplum yaşantısının bellibaşlı sorunu
oluyor. İşçi sınıfı, politik alanda artık sürekli bir etkindir. Bu durum, işçi
hareketinde yeni bir aşamanın başladığını gösteriyor. Bu gelişmenin
önemli başka bir yönü vardır. Grevler daha çok yabancı, yerli-yabancı kar-
ması fabrikalarda, NATO iş yerlerinde olmaktadır. Magirus ve hele Singer
fabrikası işçilerinin grevleri her bakımdan ilginçtir. Singer işçileri bilinçli,
örgütlü, politik bakımdan olgun bir savaş örneği verdiler. İsteklerini ge-
çirmek, Amerikalı direktör Roks'u fabrikadan atmak için polis birlikleriyle,
yeşil bereli komandolarla döğüştiler, barikatlar kurdular, fabrikaya otur-
dular. «Amerikalı defol!» haykırışlarını tok sesleriyle memlekete bir kere
daha yadıldılar. Bu grevler, yurtsever öğrenci ve gençlik direnişleriyle örül-
mektedir. Gericiliğe, faşist saldırılarına, uydu hükümete, Amerikan köle-
liğine karşı savaş gereken tabana oturmakta, politik yörüngesine girmek-
tedir. İşçi sınıfının, memleketin politik yaşantısında sürekli bir etken ol-
duğu, Amerikan köleliğine karşı, gericiliğe karşı, ulusal bağımsızlık, de-
mokrasi ve barış uğrunda, ilerici bir Türkiye uğrunda savaşkan temel güç
olduğu belirli biçimlerde kendini göstermektedir. İşçi sınıfı gücünün, nüfu-
sun tümü içindeki proleter oranından ölçülemeyecek kadar büyük olduğu
gerçeği ortaya çıkmaktadır.

Bu durumu, bu gelişmeyi göremiyenler, işçi sınıfının bu niteliğini, devrimci ana güç olduğunu anıyamayanlar, bunu tartışanlar var. Kimileri: «Ancak köylü devrimci bir sınıf olabilir» diyor. Bunlar: «Türkiye bir köylü denizidir, köylü, nüfusun % 75'idir» diyor. Bu görüş, bu akım bilimsel bir görüş değildir. Marksçı-Leninci görüşe, bilime aykındır. Bu görüş ve akım işçi-köylü bağlaşıklığına, bunların savaş birliğine, savaşta işçi sınıfının tarihsel önderliğine karşıdır. Lenin tâ ne zamandan söylemiş, belirtmiştir: «Bu çağın tarihsel koşullarında köyle şehir bir olamaz. Şehir köyü, ister istemez peşinden sürükler . . . Köy ister istemez şehrin peşinden gider. Yalnız bir sorun var: Şehirli sınıflardan hangisi, hangi sınıf, köyü peşinden sürükleyip götürebilecektir? Hangi sınıf .bu sorunun üstesinden gelebilecektir? Şehrin öncülüğü nasıl bir biçim alacaktır?»

Burjuvazi mi, işçi sınıfı mı, hangisi çözecek, çözümliyecek bu dev sorunu? Burjuvazi, daha birinci kurtuluş savaşının ilk aşamasında, demokratik devrimden yan çizdi, toprak devrimine yanaşmadı. O, Ulusal Kurtuluş Savaşının demokratik devrime dönüşmesini, köklü toprak reformu yapılmasını, derebeyliğin kökünden kazınmasını önledi. O, derebeylik toprak mülkiyeti biçimi içinde kapitalist ilişkilerin geliştirilmesi yolunu, köy için, köylü için, geniş yığınlar için bir cehennem yolunu seçti. Burjuvazi ağalarla anlaşma, sarmaşma yoluna gitti. Oysa bu yol, bu süreç, bu burjuvazi ağa işbirlikçiliği, bu kompromi ulusal burjuvazinin, yani yabancı sermayelerin baskısı altına düşen, toprak ağalığı, derebeylik kalıntısı ilişkilerin kısılcısından çıkamayan burjuvazinin de zararınadır. Bir gerçek ortada duruyor. Köylü sorununu, köylünün yararına burjuvazi çözmedi, çözemedi, çözemez. «Köylü memleketin efendisidir» dendi. Ama gerçekte ve sonuçta, kodaman burjuva – ağa – sömürgeci üçlüsü köylünün, halkın, işçinin, geniş yığınların enseköküne oturdu.

Köylü değişik sosyal grup ve tabakaları içine almakla beraber, milyonlarca köylü toprak istiyor, derebeylik artığı ilişkilerin, marabacılığın, yarıcılığın, angaryacılığın, tefeciliğin, ağalığın kaldırılmasını istiyor, baskıdan, ezgiden, adaletsizlilen kurtulmak istiyor, ürünlerine adaletli fiyat, ucuz şehir malları, endüstri malları istiyor. Köylü, işçi sınıfının doğal müttefidir, onunla bağlaşıktır.

İşçi sınıfı, onun partisi, Komünist Partisi köylü eylemlerini, çıkışlarını, bunların günlük savaşlarını, onların ağalıktan, açlıktan, topraksızlıktan, jandarma sopasından kurtulmak direnişlerini örgütlemeye gitmedikçe, ilerici örgütleri, güçleri bu savaşa çekmedikçe tarihsel görevini yapamaz. Burjuva partilerinin bütün taktiği, amacı, köylü yığınlarının dizginlerini ellerinden kaçırmamaktır, bu oy küpünü birbirlerinin elinden çekmektir. Küçük burjuva-nasyonalist akımlarını temsil edenler, işçi sınıfının bu savaşta öncülük rolünü tanımıyorlar «Ancak köylü başıçeken güçtür» diyenler Mao'cuların ağzını kullanıyorlar.

Kimileri, bu savaşta « başıçeken güç gençliktir» diyor. Onlar, iyi niyetle de olsa, savaşın niteliğini göremiyor, anti-empyralist savaşın, sınıflara-

rası çetin savaşın en sert kesimlerinden biri olduğunu seçemiyorlar. İşçi sınıfının rolünü kavrayamıyorlar. Oysa, ilerici gençlik, savaşkan öğrenciler, düşmanla, faşist komandolarla, uydu hükümetin baskı güçleriyle vuruşmalarda piştikçe işçi sınıfının gücünü, rolünü gittikçe daha iyi anlamaya başlıyorlar. Yurtsever gençlerin, işçilerle dayanışma eğilim ve eylemlerine grevlerde, Amerikan emperyalizmine karşı savaşta tanık olduk. İşçi sınıfı devrim savaşında, artık gerçek yerini almaktadır. Gençler de, işçi sınıfının öncü, sürükleyici rolünü, yürüttüğü savaşlarda daha iyi anlamakta, ona sıkı sıkıya sarılmaktadır.

Kimileri: «Milli güçler», «canlı güçler», «emekçiler» deyip, ayırmalar yapıyor, sonra bunların hepsini bir çuvala dolduruyor. İşçi sınıfının devrimci temel güç olduğuna yanaşmıyor. Bu olayın üzerinden atlıyor. «Türk Solu» sorunu daha da karıştırıyor: «Türküm diyen herkesi» anti-emperyalist güçler arasına katıyor. Demireller de, Turallar, Topaloğulları da, bütün Amerikancılar, gericiler kendilerine «Türk» diyor. Bütün bu ters, «sınıf üstü», «sınıflar dışı birlik» görüşünün dipsizliğini, çürüklüğünü, zararlılığını anlattık.

Gene gerçek savaş alanına ters bir açıdan sürülen «milli demokratik devrim» sloganı vardır. Kupkuru bir slogan. Haklı olarak, bu görüş eleştiriliyor. En başta, bu belginin (şıann) konke savaş sürecinden kopuk olarak ileri sürüldüğü belirtiliyor. «Milli demokratik devrim» diyenler, böyle bir devrime, böyle bir aşamaya yükselebilmek için önce ne yapmak, nelerden geçmek gerektiğinden, hele bu devrimde temel devrimci gücün kim olduğundan açıkça söz etmiyorlar. Genellikle «emekçiler», «proletarya» diyorlar. Onlar: «Bu savaşta öncülük, önderlik onu hak ederek elde edenindir» diyorlar. Oysa bütün sorun, işçi sınıfının öncülük rolünü başarabilmesi için savaşmaktır. Birinci kurtuluş savaşında burjuvazi, egemenlik «kılıcımın hakkıdır» dedi, başa oturdu. «Milli demokratik devrim» diyenlerin stratejisi bir burjuva «devriminin» dışına çıkmıyor. Sonra, konke olarak, Amerikan emperyalizmine karşı savaşı arka plana itiyor. Onlar, Ulusal Demokratik Cephe ilkesini böyle bir stratejiyle değiştiriyor. Bundan ötürü de ilerici güçleri toplayıcı, birleştirici olmaktan uzaktıyorlar. Yersiz, zamansız «sol» gevezeliği ediyorlar.

Kimileri de, Kuva-i Milliye günlerine dönelim, diyor. Evet, o günler halkımızın en şanlı savaş gelenekleriyle doludur. O savaşın olumlu bir yönü de bütün halkçı güçlerin bir ulusal savaş cephesinde omuz omuza vermiş olmasıdır. Ama işçi sınıfı, koşullar öyle getirdi ki, o aşamada, canla başla direndiği halde hegemonyasını kuramadı. Halk, saldırganları ve emperyalistleri tutan padişah hükümetine karşı savaşarak ırmaklar gibi kan akıttı, düşmanları yendi. Ama egemenlik başkasının elinde kaldı. Halkımızın savaş geleneklerini, devrimci, ilerici deneylerine bağlı kalmak başka, «geri dönmek» büsbütün başka şeydir.

İşçi sınıfı, toplumsal gelişmede birinci derecede rol oynuyor. Onun devrimci bir bilinci vardır. Savaşkanlığı, örgütlenme niteliği en yüksektir. Bun-

dan ötürü bu sınıf sonuna kadar en devrimci, en demokratik bir güçtür. Ve işte bunun için o, Amerikan köleliğine karşı, gerici egemen çevrelerin faşist biçimi bir diktatoraya geçme zorlamalarına karşı savaşa, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve barış uğrunda savaşa başta gelen, başıçeken bir sınıftır. İşçi sınıfı Türkiyenin tam bağımsızlığı için, onun gerilikten, bu geriliğin bütün nedenlerinden kurtulması, demokratik bir gelişme yolundan yürümesi için savaşıyor bir sınıftır. Çünkü böyle bir gelişme geniş halk yığınlarına iyi bir yaşam sağlar, Türkiye'nin kapitalist olmayan bir yoldan sosyalist devrime, böyle bir oluşuma geçmesi için gereken ortamı hazırlar, bu yolu açar.

İşçi sınıfı son 50 yıl içinde gelişti, çok acı deneyler edildi. Bu sınıfın devrimci rolü daha belirli biçimler aldı. Ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyalizm için savaşa, mutlu Türkiye için savaşa kendisine gereken yeri almak bilinci olgunlaşmaktadır. İşçi sınıfı, Ulusal Demokratik Cephe Birliğinin zorunluğunu gittikçe daha iyi anlamaktadır. İşçiyi köylüden, yurtsever ilerici gençliği bunlardan ayırmak, ve tek tek savaşa sürmek isteyenler, yahut «yeni baştan başlayalım» diyenler akıntıya kürek çekiyorlar.

Amerikancı hükümet, memleketi, halkımızı korkunç bir yıkıma doğru, emperyalistlerin, NATO baş patronlarının saldırganlık plânları uğrunda bütün bir halkı atom harmanlarında yakmaya doğru sürüklüyor. Bu hükümet, gerici egemen çevreler faşizme gidiyor. Bu yıkım politikasına, bu çılgınca gidişe karşı savaş ancak bütün yurtsever ilerici güçlerin, örgütlerin, partilerin eylem birliği ile başarıya ulaşabilir. Amerikan kölelik boyunduruğunu kırmak, uydu hükümeti baştan atmak, büyük burjuvazinin faşist diktatora çabalarını boşa çıkarmak, onu yenmek, halktan yana, NATO'ya karşı, barışçı bir hükümeti işbaşına getirmek savaşı geliştiriyor. İşçi sınıfı, başıçeken devrimci güç olduğunu, her günkü eylemleriyle ortaya koyuyor. Bu sınıf tarih önünde sorumluluğunu, yükümlülüğünü gittikçe daha iyi kavıyor. Türkiye Komünist Partisi, işçi sınıfının önünde, halkımızın önünde yükümlendiği savaş sorumluluğunu bir saniye bile unutmamıştır, unutmuyor.

1969

Likidatör–Bozguncu Akımlarla

Savaş

TÜSTAV

Likidatör – Bozguncu Akımlarla Savaş

Politik Çalkantı

Basında, Mecliste, politik partilerin toplantılarında, üniversitelerde, fabrikalarda, evde, sokakta herkesin ağzında bir söz var: «Memleket çalkantılar içinde bocalıyor!» Gerçekten de öyle. Memlekette genel bunalım, politik, ekonomik, sosyal çalkantılar dalga dalga yükseliyor. Gericiliğe karşı, yabancı köleliğe karşı direniş gittikçe daha geniş yığınları, halkın değişik tabakalarını kucaklıyor. Sınıf savaşları kentte, köyde sertleşiyor, ulusal bağımsızlık – kurtuluş hareketi yurt düzeyine yayılıyor. Gerici egemen çevrelerin, Amerikan emperyalizminin kapı-kulu olan hükümet, gelişen bu geniş halk hareketlerini önlemek, ezmek için elindeki bütün silâhları kullanıyor. Sınıf savaşı, ulusal kurtuluş direnişi yeni bir aşamaya geçiyor.

Bu politik çalkantının nedenleri, kaynakları değişiktir. Ekonomik bunalımın bütün ağırlığı emekçilerin, geniş halk yığınlarının omuzlarına bindiriliyor. İşbirlikçi egemen çevrelerin NATO'culuk politikası bunalımı biteviye derinleştiriyor. Bu süregenlik bir yandan, kentte – köyde geniş yığınlara tırpan atıyor, milyonlarca yurttaş perişan oluyor, öte yandan kodaman burjuvazi – ağa ve yeni-sömürgeciler üçlüsü büyük vurgunlar vuruyor. Bu soygun barbarca biçimler alıyor.

Bu süreç küçük burjuvaziyi, orta tabakaları da amansız kıskacıları arasına almıştır. Köyde, kentte ayrışma süreci alabildiğine gidiyor. Tarlasını, evini barkını yitiren köylü, tezgâhını kapıyan esnaf, zanatçı, işsizler ordusuna akıyor. İş bulmak için dışarıya gitmek isteyen, İş ve İşçi Bulma Kurumunun kapısında kuyrukta bekliyen yurttaşların sayısı, yalnız bunların sayısı 800 bindir. İşsizlik korkunç ölçüler almıştır. Bu durum, egemen çevrelerin millet düşmanı politikalarından, NATO'culuğu memlekete dayatmalarından, Türkiye'nin bir sömürge durumuna düşmesinden, biteviye çürüten anti-demokratik bir düzenin, çıplak sömürü düzeninin sürdürülmesinden geliyor.

Büyük burjuvazi, onun işbirlikçi hükümeti, bu düzeni ayakta tutabilmek için polis terörünü, faşist biçimi yöntemleri bol bol kullanıyor. AP ve hükümeti, memlekette yurtsever, ilerici güçlere, örgütlere karşı savaşta,

polisinden, jandarmasından, savcısından başka her boydan ve her soydan en bağınaz, en gerici güçleri: Padişahçıları, yobazları, Turancıları, faşistleri kendi eli altında topluyor. Bunları vurucu güçler olarak örgütlüyor. Faşist komandoları ortalığa salıyor. Bu vurucu faşist birlikleri Amerikalıların, CIA'nın koltuğu altındadır. Bunların gelir kaynakları: V. Koç, Eczacıbaşılar, Yazıcı kardeşler, Koperler gibi Türk multimedya şirketlerinin ve Rockefeller, Fordlar gibi Amerikan milyarderlerinin kurdukları fonlardır. Faşist komandolar, komünizmle mücadele dernekleri, AİD'in elindeki karşılık paralar fonundan bol bol yararlanmaktadırlar. Faşistler, komandolar, bu fonlardan yemleri arttıkça, hükümetin, polisin de desteğiyle daha saldırgan, vurucu, kırıcı olmaktadır. Bunlar, hükümetin eli altında, onun özel direktiflerine göre «Kanlı Pazarlar» kuruyor, cenaze törenlerine baskın yapıyor, işçilere, öğrencilere saldırıyor. Bu komandolar, Amerikan 6. filo-suna karşı, NATO'ya karşı gösteri yapan yurtseverlerin üzerine çullanıyor ve Amerikalıyı savunuyor.

AP, işbirlikçi hükümet, Türkiye'deki Amerikan sömürgecilerini jandarmasıyla, polisiyle, faşist komandolarıyla savunuyor. Daha açıkçası, Amerikalılar, eli altındaki Ankara hükümetini halka karşı, ulusal bağımsızlık direnişine karşı, işçi, köylü, gençlik hareketlerine karşı alabildiğine kullanıyor. Amerikalılar da, emperyalistlerle işbirliği kuranlar da yüzlerinden maskelerini atmak, iğrenç dişlerini halka göstermek zorunda kalmışlardır.

Memlekette işbirlikçi hükümete karşı, Amerikan köleliğine, NATO'ya ve ikili anlaşmalara karşı gittikçe genişleyen, yavaş yavaş örgütlü biçimler alan bir halk direnişi başlamıştır. Bu gelişme hem Amerikalılara, hem işbirlikçi çevrelere ve hükümete korku salmaktadır. Amerikan diktasına boyun eğen, Vaşington'un yedeğinde yürüyen Ankara hükümeti NATO'ya daha fazla sarılıyor, topraklarımızdaki Amerikan savaş üslerini, atom başlıkları yığınaklarını, ikili anlaşmaları kölece savunuyor. Bu kukla hükümet, büyük burjuva-kodaman ağa egemenliğini faşist biçimi bir diktatörayla desteklemek çabası gösterirken, Amerikan dayanağını yitirmemek için yeni serüvenlere atılıyor.

Demirel hükümeti, NATO'nun Akdenizde kurduğu «çağrı» gücüne Türk donanmasını da teslim etti. Bu donanma, Akdenizin Doğu kıyılarında, Türkiye, Yunanistan, İtalya sularında üst üste savaş manevraları, harp oyunları yapmaktadır. NATO'nun baş patronları ve uşakları, Akdeniz bölgesinde politik havayı serleştirmekte, ateşle oynamakta, düpedüz kıskırtıcılık yapmaktadırlar. NATO'cular, bu harp oyunlarıyla: 1. Arap devletlerine karşı İsrail militaristlerinin saldırılarını desteklemek. 2. Orta Doğuda ulusal kurtuluş hareketlerine karşı gerici hükümetleri, faşist rejimleri tutmak, ilerici güçlerin eylem birliğini parçalamak taktiğini güdüyor.

Türkiye'de işçi ve sendika hareketleri, köylü, gençlik, öğrenci hareketleri yeni bir aşamaya, yepyeni bir düzeye yükseliyor. İşçi sınıfı tarihsel rolünü, tarihsel görevini kavramaya, savaşlarda anlamaya başlamıştır.

Amerikan köleliğine, işbirlikçi hükümete ve gerici düzene karşı savaşta işçi sınıfı sürekli politik bir etken olmuştur. İşçi sınıfı, bu savaşta başa geçiyor, ön ateş çizgisinde vuruşuyor. Emperyalizme, NATO'ya, Amerikan köleliğine ve bu köleliği savunan işbirlikçi hükümete karşı gösteri yürüyüşlerine işçiler örgütlü çıkıyor. İşçiler yurtsever gençliği, öğrencileri, aydınları; gençlik de, işçilerin eylemlerini, grevlerini destekliyor. Bu politik oluşum, memlekette artık geniş yığınların anlamaya başladıkları bir sorunu: ulusal demokratik cephe zorunluğunu somut ve açık olarak ortaya koyuyor.

Savaşın yeni aşamaya ulaşmakta olduğunu gösteren veriler vardır: 1. Anayasaya aykırı gerici eğitim siteminin değiştirilmesi, fakültelerin, üniversitelerin Amerikancı ve faşist profesörlerden, öğretmenlerden temizlenmesi, halk çocuklarının okutulması isteğiyle, ilerici bir reform isteğiyle yapılan öğrenci boykotları yığinsal, sürekli bir savaş biçimini almıştır. Bu savaş gittikçe daha örgütlü ve daha bilinçli oluyor. Savaş ve örgüt biçimleri gelişiyor. Öğrenciler eylem komiteleri, yürütüm konseyleri kuruyor. Bu örgütler fakültelere, yüksek okullara el koyuyor. 2. İşçi hareketinde de, grevlerde de, köylü çıkışlarında da aynı eylem süreci, savaş biçim ve yöntemlerini görüyoruz. İşçiler, grevciler fabrikalara el koyuyor, eylem komiteleri seçiyor, örgütlü savaşıyor. İşçiler bu eylemlerinde ileriye doğru yeni yeni adımlar atıyor. NATO iş yerlerinde greve giden işçiler, çalıştıkları üslerdeki yerlere el koydular. İşçi sınıfı, böylece, topraklarımızdaki Amerikan saldırı alanlarını ele geçirmenin somut biçimlerinden birini halka gösterdiler. 3. Köylerde sınıf savaşları keskinleşiyor. Memleketin değişik semtlerinde: Atalan, Göllüce, Elmalı, Yunak köylerinde, Bafa'da, Söke'de, Akhisar'da, Adana'da, Konya'da, Karaman'da geçen olaylar köylünün yeni savaş biçimlerine, yöntemlerine, örgüt biçimlerine yatkınlığını ortaya koymuştur. Topraksız köylüler, Atalan'da olduğu gibi, toplu olarak ağaların topraklarına el koyuyor. Sürdükleri toprakları silâhla savunuyor. Köylü komiteleri kuruyor, ortak bir savaş yürütüyor. Köylüler, Akhisar'da, Söke'de, Adana'da, Ankara'da, İzmir'de Amerikalılara, NATO'ya karşı yapılan gösterilere katıldılar. «Amerikalı defol!», «Hükümet istifa et!», «Bağımsız Türkiye!» haykırışlarıyla yürüyen işçilerin, gençlerin sesine köylülerin gür sesi katılmaktadır.

Böylece memlekette sınıf savaşları, yabancı köleliğe karşı ülke çapında direniş yeni bir aşamaya ulaşmaktadır. Bu aşamanın bir özelliği de savaşların kanlı olmasıdır, kodaman burjuvazinin, gerici egemen çevrelerin yığın hareketlerine silâhla saldırmasıdır. Ayrıncı, belirli bir özelliği, bir çizgisi de, egemen çevrelerin, bu işçi hareketlerini, ulusal bağımsızlık direnişini, sosyalist hareketi, yurtsever gençlik hareketlerini içinden parçalamak, onu yozlaştırmak taktiğini kullanmasıdır. Bu bozgunculuk işinde burjuvazinin, egemen çevrelerin kullanageldiği çok sinsi yöntemler vardır. Bu karanlık, iğrenç işlerde kullandığı provokatörler vardır. Bunlar, işçi hareketinin, ulusal kurtuluş direnişinin, sosyalist, komünist hareketin içinde

düşman ajanlarıdır. İlerici güçleri içerden parçalama plânı, senatör Tunçkanat'ın açıkladığı gibi, CIA ile AP elebaşılarının üzerinde anlaştıkları bir Amerikan plânıdır.

Likidatörler – Bozguncular

Türkiyede işçi hareketine, sosyalist, komünist harekete musallat olmuş ters akımlar, anti-marksist görüşler, bu akımları savunan bozguncular yeni bir şey değildir. Türkiye Komünist Partisi, kurulduğu gündenberi, Marksçı-Leninci ilkelere düşman akımlarla, görüşlerle, işçi hareketini, Komünist Partisini içerden baltalayan likidatörler –bozguncularla savaşı gelmiştir. Likidatörler – bozguncular, sınıf savaşının keskinleştiği, ulusal bağımsızlık direnişinin ilerleme gösterdiği, azıli gerici çevreler, sömürücü egemen sınıflar, halk düşmanı hükümetler açık baskı ve teröre geçtikleri dönemlerde ortaya çıkmaktadırlar. Bunlar, işçi hareketini, sosyalist hareketi burjuvazinin kontrolü altına sokmak, Komünist Partisini dağıtmak yolundan yürümüşlerdir. Çalışma yöntemleri, taktikleri her zaman grupçuluk, fraksiyonculuk ve provokatörlük olmuştur.

TKP'nin örgütleri içine sızan bu bozguncular, her zaman parti programını, tüzüğünü, parti kararlarını, gizlilik ilkelerini çiğnemişlerdir. TKP tüzüğünün 7. maddesi kesindir: Sağlara, «sollara», oportünistlere, fraksiyonculara, grupçulara, bozgunculara, provokatörlere, partinin onurunu lekeliyenlere, dejenere olmuş soysuzlara partide yer yoktur. TKP'nin Marksçı-Leninci ilkelerine, parti kararlarına, parti disiplinine karşı gelenlerle, anarşistlerle parti savaşı gelmiştir.

Likidatörler – bozguncular, bunların elebaşları, TKP'nin gizli çalışmasına karşı çıkmışlar. Bu yoldan yürüyerek partinin dağıtılması için çaba göstermişlerdir. TKP, isteyerek illegal – gizli çalışmaya geçmemiştir. Gerici egemen çevreler, onların hükümetleri koydukları yasakla Komünist Partisini gizli çalışmak zorunda bırakmışlardır. Hükümet katları, polis, TKP'nin gizli çalışmasını yasak edemediği için, bu işi ajanlarına yaptırmak istemiştir. «Gizli çalışmak, gizli komünist örgütleri kurmak hiyanettir» diyenler polisin parolasını dillerine dolamışlardır.

Likidatörler, bir zamanlar, 1925–27 yıllarında, Komünist Partisi sesinin, işçilere, halka, köylülere, kamu oyuna bildirilerle, çağınlarla duyurulmasına karşı direndiler. Bunlar, parti içinde Lenincilere, aktif militanlara karşı değişik baskı yöntemleri kullandılar. O sıra likidatörlerin başında Vedat Nedim, Şevket Süreyya gibi burjuva ajanları vardı. Her ikisi de, 1925–27 döneminde, partiye büyük kötülükler yaptılar. Vedat Nedim, bildiği bütün parti örgütlerini ele verdi. Onun bir polis ajanı olduğu, 1927 komünist avında, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesindeki açık duruşmada,

bütün iğrençliğiyle ortaya çıktı. Şevket Süreyya, «Türkiye’de Komünist Partisine lüzum olmadığını» savundu. Ve, komünistlere karşı açık savaşa geçti. Şimdi, Kore’de Türk askerlerini kırdıran, Türkiye ulusal bağımsızlığını, toprak bütünlüğünü Amerikan emperyalistlerine satan, en gerici çevrelerin, büyük burjuvazinin, kodaman ağaların, işbirlikçi çevrelerin temsilcisi olan asık Menderesin savunuculuğunu yapıyor.

Likidatörler, daha sonraları türlü yalanlara başvurdular. Bunlar, «TKP’nin dağıldığı, dağıtıldığı» söylentilerini ortalığa yaydılar. Parti üyelerini, parti örgütlerini şaşırtmak amacıyla partinin strateji ve taktiklerini bile bile yanlış yorumladılar, bozdular.

Burjuvazi, polis, artık işine yaramayan, iyice ipliği pazara çıkmış olan provokatörleri, bozguncuları ya suyu sıkılmış limon gibi, çöp sepetine atıyor, ya da, zamanla, bunları yeniden piyasaya sürüyor. Bugün basında, akımlar, örgütler arasında gürültü partitiri koparan, kendilerine «eski sosyalistler» süsünü veren M. Belli gibi, H. Kivılcımlı gibi örnekler, likidatörler bunlardandır. Kivılcımlı komünist morali çamura buladığı, grupçuluk yaptığı, böylece partiye büyük zararlar verdiği, polisin amansızca saldırılarına yaradığı, özellikle TKP’nin İzmir ve İstanbul örgütlerini parçaladığı için, partiden bundan 30 yıl önce kovulmuştur. Hem kendisi, çok daha sonraları, komünist olmadığına, TKP ile bir bağı bulunmadığına bir duruşmasında polisi tanık göstermiştir. Böyle birisi şimdi, basında, politika piyasasına «devrimci», «bilgin», Kuva-i Milliye günlerinde «düşmana ilk kurşunu sıkanlardan biri» olarak, cıfcaflı etiketlerle sürülüyor. Yeni kuşaklar bilmezler bunların geçmişini. Biz onları bugünkü rolleriyle, asıl kimlikleriyle ortaya koyacağız.

M. Bellinin kimliği Kivılcımlı’ninkinden aşağı değildir. Bu adam, geçen yıl, Ankarada, Siyasal Bilgiler Fakültesinde: «Karşı-devrim» üzerine yaptığı konuşmasında, sosyal ve politik kimliğini ortaya dökmektedir. Kendisine çekti düzen vererek: «Biz kimiz? Çoğumuz küçük burjuvaziden gelmiyor muyuz? Bu zümre milliyetçidir.» Diyor. Evet, yalnız milliyetçi değil, şövenisttir. Küçük burjuva niteliği buram buram tütmektedir. Bir çok kalıplara girmiştir. Ama likidatörlüğü – bozgunculuğu, provokatörlüğü hiçbir zaman bırakmamıştır. En büyük provokatörlük rollerinden birini bundan 15 yıl önce, DP diktatorası zamanında, yüzlerce komünistin tutuklandığı, en korkunç işkencelerin uygulandığı, Harbiyenin bir «Bekirağa bölüğü»ne çevirildiği günlerde oynamıştır. Ve bu yüzden TKP’den kovulmuştur.

Bugün «üstün devrimci» geçinen bu likidatörler, hiç bir zaman ne basında, ne «komünist» diye yargılandıkları duruşmalarda TKP’nin savaş programından, ne için savaştığından tek söz etmemişlerdir. Ama hem basında, hem ötede beride, her zaman TKP’nin görüşlerine, savaş platformuna aykırı dedikodulara ara vermemişlerdir.

Tipik bir örnek verelim. TKP Merkez Komitesi, daha ilk günden, Ankara hükümetinin Truman «doktrinini» benimsemesine, Marşal «plânına» avuç

açmasına karşı çıkmıştır. Amerikan emperyaliminin Türkiye'ye bu dalışı Anayurdun ulusal bağımsızlığı için en büyük tehlike olduğunu TKP halkımıza duyurmaya çalışmıştır. Komünist Partisi bu görüşünü, bu olayı, bu tehlikeyi, elindeki bütün olanaklarla yalnız yığınlara duyurmakla, göstermekle kalmamış, buna karşı bütün yurtseverleri, güçleri, en başta işçi sınıfını, emekçi yığınlarını savaşa, savaşta birliğe çağırarak eyleminden geri durmamıştır.

Oysa likidatörler – bozguncular asıl iç yüzlerini bu aşamada daha belirli ortaya koymuşlardır. Bunlar, bir yandan Merkez Komitesinin kararlarını sabote ediyor, partinin gizli çalışmasına karşı direniyor, öte yandan da «Amerikan emperyalizmi tehlikesinin abartıldığı» propagandasını yayıyordu. Bu olay rasgele bir şey değildi. Egemen çevreler, işbirlikçi büyük burjuvazi, bunların hükümetleri, Anadolu topraklarına saldırı üstleriyle, atom yığınaklarıyla oturan, Ankara'da hükümet üstünde değişik misyonlarıyla hükümet kuran Amerikalılar, Türkiye'yi «Kuzeyden gelen tehlikeye karşı koruduklarını» gece gündüz, durmadan tekrarlıyordu. Bu uyutma, şaşırtma, halkın aklını çelme taktiğine, Amerikalıların ve işbirlikçilerin yavuz hırsız oyununa likidatörler – bozguncular hemen ayak uydurdular. Ve uzun zaman Amerikan emperyalistlerini Türkiyede baş düşman saymadılar. Bunlar, «Türkiye'de kaç tane Amerikalı var? Bir tutam.» Dediler.

Onlar, bugün bile, Türkiye'de Amerikan köleliğine karşı ulusal bağımsızlık direnişinin gelişmekte olduğu şu sırada, dünyanın dört bucağında Amerikan saldırganlıklarına karşı halkların savaştığı bu günlerde hâlâ gerçeklere karşı yürüyorlar. «Aydınlık» dergisinin 6. sayısında çıkan bir yazıda: «Amerikan emperyalistleri görünüşte ne kadar güçlüyseler, gerçekte o kadar kofturlar», deniliyor. Burada artık Mao'nun «kâattan kapıları» Türkiye halkına gösterilmek isteniyor. Emperyalizmin, gericiliğin baş jandarması Amerikan sömürgecilerinin canavarlıklarını küçümsemek, saldırganlığının kat kat artışı yumuşak «kâat» gibi göstermek, en azından halkımızı aldatmaktır, onun savaş uyanıklığını körletmektir.

Likidatörlük – Maoculuk:

Likidatörler – bozguncular, Türkiyede artık açıktan açığa Maoculuğu yayıyor, onun ajanlığını yapıyor. Mao'nun kitaplarını, yazılarını basıp yayıyorlar. Ve yazılarına Mao'nun anti-Marksist, anti-Leninist görüşlerini temel yapıyorlar. Burada da tencere yuvarlanıp kapağını bulmuştur. Sonra İsviçre kaynaklarının açıkladığına göre Maocu yayınların harcamalarını Pekin ödüyor.

Mao Tse-tung ve grubunun yaptığı nedir? Çinde ve uluslararası komünist hareketinde işledikleri en büyük suçları kaba taslak sayalım: 1. Çin

komünistlerinin, emekçilerinin bilincinden Marksizm-Leninizm öğretisini söküp atıyorlar. Bu öğretiyi «eskimıştır», «Mao Tse-tung çağına girdik» diyorlar. Leninizme «revizyonculuk» deyip çıktılar. 2. Çin Komünist Partisini dağıttılar, likide ettiler. Partinin eski, devrimci kadrolarını kırdılar. 3. Halkın demokratik diktatorasını uygulayan yeni devlet mekanizmasını, kurumları yıktılar. Bunun yerine gerici, militarist bir diktatora kurdular. 4. Halk Kurtuluş Ordusunu içinden parçaladılar. Savaşlarda çelikleşmiş komünist generalleri, subayları zindanlara attılar, öldürdüler. Şimdi orduyu halka karşı kullanıyorlar. 5. Sendikaları, komünist gençlik örgütlerini dağıttılar. 6. Köylerde sosyalist düzeni yıktılar, kollektiflerini dağıttılar. 7. «Kültür devrimi» sloganıyla saldırıya geçen Maocular, Çin'in ve dünyanın en seçkin kültür değerlerini yaktı, yıktılar. Bu arada Pekin meydanlarında, Nazım Hikmetin kitaplarını, şiirlerini ateşlere atıp yaktılar. Bu barbarlığı, bir zamanlar, Berlin meydanlarında Hitlerciler yapıyordu. 8. Maocular, Çin'de burjuvaziyi işçi ve köylülere üstün tutuyor. 9. Ulusal azınlıklara karşı, Tibetlilere, Uygurlara karşı «eritme» politikası güdüyor, bunları eziyor. 10. Maocular, Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin can düşmanı olmuştur. Pekin hükümetinin Çin - Sovyet sınırında, Usuri ırmağında çıkardığı kanlı, silâhlı provokasyon bu düşmanlıkta Maocuların nerelere vardıklarının yeni bir belgesidir. 11. Maocular, Amerikayla Sovyetleri çatıştırmak istiyorlar. 12. Onlar, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş hareketlerine yönetici olmak iddiasındadırlar. Bu amaçla, komünist partilerinden kovulmuş provokatörleri, likidatörleri, bozguncuları işe salıyorlar. 13. Maocular, komünist partilerini parçalamak taktiğini güdüyorlar. Marksizme-Leninizme bunun için saldırıyorlar. Onlar, dünya komünist hareketinin birliğine, proleter enternasyonalizmine düşmandırlar.

Türkiyedeki likidatörler, Maocuların bütün bu anti-Leninci, kaba şövenist tutumlarına bakıp bakıp bayağı coşuyorlar. «Aydınlık»'ın 4. sayısında, «Amerikan emperyalizmi ve Sovyet revizyonizmi» başlıklı yazıda Mao hayranlığı göklere çıkarılıyor. «Mao Tse-tungun yenilmez düşünceleri» gibi inciler döktürülüyor. Gene bu sayıda, M. Belli: «Çin dünyanın kaydettiği en büyük ve en önemli devrim hareketine sahne olmuştur... Tarihsel inisiyatif geniş ölçüde Doğuya geçmiştir», diyor. Böylece, bir kalemde, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimini silip atıyor. İnsanlık tarihinde yepyeni bir çağ: kapitalizmin, emperyalizmin, sömürgecilik sisteminin yıkımsız çağını, sosyalist devrimleri ve ulusal kurtuluş devrimleri çağını açan, Yüce Leninin yönettiği evrensel devrimi likidatörler görmezlikten geliyor. Sovyetler Birliği'nin karşılıksız ve dev ölçülerde yardımı olmasaydı Çin halkı emperyalistleri, onlarla işbirliği kuranları yenemezdi, devrim yapamazdı. Maocular tarihsel gerçekleri, dünyanın bildiği, gördüğü olayları koyu bir şövenistlikle, azgın bir Sovyet düşmanlığıyla inkâra kalkıyorlar, güneşi balçıkla sıvamak istiyorlar.

Likidatörlere bakarsanız, I. Dünya Savaşında «Türkiye Çanakkaleyi savunmıyorsa, Rusya'da Ekim Devrimi olamazdı», M. Belli bu dipsiz iddia-

siyle Osmanlıcılığını ortaya koyuyor. I. Dünya Savaşında kabak Türkiye'nin başına patladı. Emperyalistler, «hasta adam» dedikleri Osmanlı İmparatorluğunu üleşmek için kanlı savaşa tutuştulardı. O zamanki işbirlikçiler, bu kanlı operasyonda emperyalist gruplardan Almanların yanında yer aldılar. Milyonlarca Türk askerini Galiçyalarda, Sarıkamışlarda, Bağdat çöllerinde, Kanal boylarında kırdırdılar. Ve sonunda, yenilince, milleti, memleketi yüzüstü bırakıp kaçtılar. İngiliz, Fransız, Amerikan, İtalyan, Yunan donanmaları Boğazlardan 1918'de geçtiler. Karadenizden Sovyetlere saldırdılar. Hem daha önce, Osmanlılar, avantürist Enverler, Kafkasya'dan Sovyetler'in üzerine yürüdüler. Bakü petrollerini Almanlara sağlamak için Azerbaycan'a daldılar. İngilizlerin ve karşı devrimci Beyazorducuların Kafkasları kana boğmalarına yardım ettiler.

Sovyetler bütün bu düşmanların, bu saldırıların üstesinden geldiler. Türkiye halkının ulusal kurtuluş savaşına ellerinden gelen yardımı yaptılar. Sovyet devletinin, Lenin'in ilk işlerinden biri, Çarlığın gizli anlaşmalarını açıklamak, Boğazları, İstanbul'u Çarlığa veren bu anlaşmaları yırtmak olmuştur. Büyük Oktobr Devrimi ve Sovyet devleti olmasaydı emperyalistler Türkiye halkının göz yaşlarına bakmazlardı. Emperyalistler, Sovyetlere karşı saldırılarında Anadolu'yu tâ o zamanlar bir «atılma tahtası» olarak kullanmak istediler. Evet, o zaman Türkiye halkı ulusal kurtuluş savaşı vermekle, emperyalistlerin bu sinsî plânlarını bozmuştur. Bizim o zamanki ulusal bağımsızlık savaşımızın açılan devrimler çağına katkısı olmuştur. Düşman birdi, savaş ortaktı. Sovyetler, büyük komşumuz, Türkiye halkının ulusal kurtuluş savaşındaki onursal yerini hiç bir zaman küçümsememişlerdir. Bu savaşın tarihsel önemini her zaman belirtmişlerdir.

Sovyetlere «Emperyalist» Diyecek Kadar...

Türkiye yeniden ulusal bağımsızlığını yitirdi. Emperyalistler, NATO ve Amerikan üsleriyle, yeni bir «Duyun-ı Umumiye» – Genel Borçlar Kurumu – olan Konsorsiyomlarıyla Türkiye'nin üzerine çullandılar. Amerikan emperyalistleri Türkiye'nin üzerine çullanırken, «sizi Sovyet tehlikesinden» koruyorum diyor. Memlekette egemen gerici çevreler, işbirlikçiler bu masalı biteviye tekrarlayıp duruyorlar. Oysa 50 yıldır, sınır kesmece kapı komşumuz olan Sovyetler, bir karış toprağımıza saldırmamışlardır. Anadolu topraklarında Amerikan saldırı üsleri var. Sovyet sınırları boyunca atom mayın kuşakları var. Türkiye'nin ordusuna NATO komuta eder. Bütün bakanlıklara, «uzman» adı altında Amerikalı kontroller oturmaktadır.

Durum böyleyken, likidatörler – bozguncular, olayları ters göstermek yolundan yürüyorlar. H. Kıvılcımlı en azılı Sovyet düşmanlarının savurdıkları iftiralarla «Türk Solu»nda içini döküyor. Çekoslovak olaylarını, Batı

Alman emperyalistlerinin, Londra'nın, Vaşington'un açısından diline doluyor. Sovyetleri, küçük devletlerin «düşmanı» diye göstermek için yırtınıyor. Sovyetlere «emperyalist» diyecek kadar alçalıyor. Böylece, likidatörler, Türkiye'deki Sovyet düşmanlığı, komünist düşmanlığı yapanların değirmesine şu akıtıyor. Bunların gözleri öylesine dönmüş ki, Türk-Sovyet ilişkilerini, Amerikan ajanı Bedii Faik gibilerden daha aşağılık bir dille eleştiriyorlar. Bunlar, Sovyetlerin Türkiye'de kuracakları yeni fabrikaları, açtıkları ucuz kredileri, bu ekonomik anlaşmaları Türkiye halkına değil, işbirlikçi hükümete «yardım» için yaptıklarını ortalığa yayıyorlar. Onlar bütün bu iğrenç gevezelikleri Pekin'den alıp, Ankara'da, İstanbul'da piyasaya sürüyorlar.

Likidatörler, dünya komünist hareketinin birliğine karşıdırlar. Buna bir «Sovyet oyunu» diyorlar. Onlar yalnız Marksi-Lenini partilerin, proleter enternasyonalizminin karşısında değillerdir. Kendilerinin «milliciliğini» reklm eden bu adamlar, Arap halklarının ulusal bağımsızlık savaşlarını Maocuların gözlükleriyle görüyorlar. İsrail militaristleri, salgıncılarını bırakıp, Nasıra olmadık adlar takıyorlar. Basbayağı İsrail salgıncılarının, Amerikan-Batı Alman emperyalistlerinin kışkırtıcılıklarına çığırtkanlık ediyorlar. Nasırı an Kay-şek'e benzetiyorlar. Sovyetlerle Amerikan emperyalistlerini bir tutarlarda akıl, mantık aranmaz. Akdeniz'deki Sovyet donanmasıyla Amerikan 6. filosunu bir gösterenlerden sağduyu diye bir şey beklenmez. 6. filo, bu denizin çevresindeki devletlerin, halkların ulusal bağımsızlıklarına, bu bölgede barış ve güvenliğe karşıdır. Türkiye halkı, işçisi, genci, kylş bu korsanlara, bu Amerikan jandarmasına karşı direniyor, savaşıyor. Türkiye halkının VedatDemircioğlu gibi yiğit oğulları kan döküyor, şehit oluyor. Likidatörler, bütün bu gerçeklere boş veriyor. Sovyet donanması, doğrudan doğruya bu bölgede NATO'cuların saldırganlıklarını gemliyor, halkların ulusal kurtuluş hareketlerine yardım ediyor. Bu yardımdan, dolayısıyla halkımız da yararlanıyor, 6. filoya karşı daha güvenle savaşmak olanaklarını buluyor.

TİP'e Neden Saldırıyorlar

Likidatör – bozguncular, memlekette ulusal bağımsızlık direnişini sosyalist hareketin karşısına koyuyorlar. Ulusal kurtuluş hareketini işçi hareketinden ayırıyorlar. Bunu TİP'e ve Devrimci Sendikalar Konfederasyonu'na, bunların çevresinde kümelenen gençlik, ğrenci örgütlerine uluorta saldırmak yöntemleriyle yapıyorlar. Likidatrlerin taktiği TİP'i, ona bağlı örgütleri içinden parçalamak, onları içinden yıkmak taktiğidir. Bozguncuların bütün i yüzleri burada, bu alanda, daha kesin ortaya çıkıyor.

Likidatörler, TİP'i 1 numaralı hasım iln ettiler. Onlar, AP'yi, Amerikalı-

ları, faşistleri, komandocuları, kelle istiyen padişahçıları, hepsini bir yana bırakmış, işçi sınıfının örgütlerine saldırıyorlar. Ama, öte yanda, Türk-İş'in başında kilit yerlerini tutmuş, CIA'le, AP hükümetiyle elele çalışan sarı sendikacılara, Demirsoylara, işçi sınıfına hiyanet edenlere seslerini çıkarmıyorlar.

TIP yöneticileri, Amerikan köleliğine, gericiliğe, faşist diktatoraya, Anadolu topraklarındaki Amerikan atom harmanlarına karşıdır. Ağalığa, derebeylik kalıntısı bağıntılara karşıdır. Anti-emperyalist, anti-feodaldır. Bu parti, Türkiye'de, ve ilçelerde kurabildiği örgütlerle, Mecliste saygınlarıyla, elindeki basın ve yayın araçlarıyla ulusal bağımsızlık direnişini sosyalist ülkü ve ilkelerle bağlıyor, yayıyor. Bu parti, faşist komandolarla çatışıyor. Mecliste, toplantılarda, kongrelerde faşistler, AP'liler çivili sopalarla, muhtarlarla, tabancalarla, el bombalarıyla İşçi Partililere saldırıyor. Bu durumda, likidatör – bozguncuların TIP'e böylesine kinle, 1 numaralı düşman diye saldırmaları gerici egemen çevrelere, işbirlikçilere yardım değil de nedir? Bozguncular, TIP'e bir çok etiket yapıştırıyorlar: «Bunu burjuvazi kurdurmuştur», «sosyal-demokrattır», şudur, budur gibilerden ... Evet, TIP, komünist partisi değildir. Legal kurulmuştur, programı, tüzüğü meydandadır. Ama bozguncuların yamalamak istekleri gibi, işbirlikçi bir parti değildir. Batıda sosyal-demokrat partiler, örneğin Batı Almanya'da tekeli burjuvaziyle, Avrupa'yı yeniden ateşlere vermek planını güden Alman militaristleriyle ortak hükümet kurmuşlardır. Bu hükümet NATO'yu savunuyor, Amerikan emperyalizmini destekliyor. İsrail salıncılarını arkalıyor. Ve bu hükümet, Kayzerlerin, Hitlercilerin Türkiye'ye çöreklenme çabaları içindedir, «Drank Nach Osten» plânını yeniden denemek yolu üzerindedir. TIP bu emperyalist planlara karşıdır.

Lenin der ki: «Partide eleştirmeler, yanlışlara, oportünist eylemlere karşı yönelmelidir. Partiyeye rastgele saldırılamaz, hele onu parçalamak olamaz. Oportünist eylemlere karşı diye ona «sol» saçmalar dayatılamaz.»

«Emperyalistlerin yanında saf tutmuştu» çamurunu TIP'e sürmekle likidatörler kendilerinin kimin yanında yer aldıklarını kamu oyunundan saklamak istiyorlar. Bunu yaparken de, «milli demokratik devrim» sloganını biteviye tekrarlıyorlar. Bununla, yani «demokrasi», «devrim», «milli» deyimleriyle kendilerini «yaman ilerici» diye satmak canbazlığına kalkışıyorlar. Neden demokratik devrimi, ulusal bağımsızlık direnişini sosyalist, komünist hareketin karşısına koyuyorlar? Neden bunu yaparken kendilerine «eski sosyalistler» süsü veriyor, kendilerini «komünist» göstermek istiyorlar?

Kendilerine bu süsü veriyorlar, çünkü yığınlar arasında başka türlü tutunmazlar. Onlar, komünistlerin, TKP'nin 50 yıl boyunca, çetin savaşlarla yığınlar arasında kazanmış olduğu sevgiden, saygıdan, itibardan yararlanmak taktiğini kullanıyorlar. Bu iki yüzlülükle bozgunculuklarını yürütmeyi daha elverişli buluyorlar, TKP'nin eski «Aydınlık» dergisinin adını da bu amaçla ortaya çıkardılar.

Savundukları «milli demokratik devrime» gelince, onların bundan anladıkları şey TKP'nin programından, Marksçı-Leninci stratejiden büsbütün ayrı bir şeydir. «Aydınlık» dergisinin 4. sayısında, Mao Tse-tung'un demokratik devrim üstüne yazmış olduğu iki yazı birden çıktı. Adam bunları 30 yıl önce yazmış. Ama hâlâ o yoldadır. Diyor ki: «Çin'de, burjuva niteliğinde bir demokratik devrim yapıyoruz. Yaptıklarımızın hiç biri burjuva-demokratik devriminin sınırlarını aşmıyacaktır.»

Bizdeki likidatörlerin savundukları «milli demokratik devrim» de bu niteliktedir. Bu «devrim»i de, gene kendi deyimleriyle, «asker – sivil, aydın zümresi yapacak.» Çünkü, diyorlar, bundan önceki, yani kurtuluş savaşının getirdiği devrim bunların hegemonyası altında olmuştur. M. Belli «Karşı devrim» konuşmasında bunu ispatlamaya çalışıyor ve bütün tarihsel gerçekleri ters gösteriyor. O zamanki devrimin, üst katlarda geçen, güdük kalan, bir burjuva devrimi olduğunu, sınıfsal niteliğini, milli burjuvazinin köklü demokratik devrimden çekindiğini, ulusal bağımsızlık savaşının, emperyalistleri yendikten sonra, belli bir aşamada kösteklendiğini, egemenlik, hegemonya burjuva-ağa sınıflarının elinde kaldığını, kurtuluş savaşının, o devrimin itici gücünün işçi – köylü – halkın geniş tabakaları olduğunu likidatörler inkâr yoluna sapıyorlar.

Sonra savundukları «milli demokratik devrim»de işçi sınıfını bir kenara itiyor, devrimin ana gücü, savaşkan gücü olduğunu tanımıyorlar. «Türkiye'de işçi sınıfının örgütü yoktur» deyip çıkıyorlar. Ve, bu savaşta, diyorlar, «hegemonya, öncülük onu hakkedenindir». Onların bütün dedikleri, «albaştan etmek», geçen Kuva-i Milliyeçiliği yeniden oynamaktır. Olmıyacak şey. 50 yılda çok çok şeyler değişti. Türkiye işçi sınıfı hem nitelik, bilinç ve örgüt bakımından, hem nicelik bakımından çok gelişmiştir. Bu sınıf, memleketin politik yaşantısında sürekli etken olmuştur. Amerikan köleliğine, işbirlikçi diktatoraya, gericiye, faşizme karşı ön saflarda savaşmaktadır.

Likidatörler, işçi-köylü birliğine ve özellikle bütün anti-emperyalist, anti-feodal güçlerin, bütün yurtsever örgütlerin ulusal demokratik cephe kurmalarına karşıdır. TIP'e, DISK'e, yurtsever, ilerici gençlik – öğrenci örgütlerine bu açıdan saldırıyorlar. İşçi Partisine, Fikir Klüpleri Federasyonu yöneticilerine bu çamur atma taktikini kullanıyorlar.

Örneğin «faşist komandolar, faşist akım, sosyalist stratejinin yanlış uygulanmasından doğmuştur» diyorlar. Olayı böylesine karman çorman etmekle vurucu faşist komandoların, kelleci yobazların işlerini kimlerin kullandığını, bunları kimlerin örgütlediğini, faşizmin nereden geldiğini maskeliyorlar.

Türkiyedeki vurucu faşist – yobaz komandolar, AP ve hükümetinin desteklediği, ilericilerin üzerine saldırdığı bu örgütler, Amerikan malıdır. Arkalarında CIA vardır. Faşizm, finans kapitalin en gerici, en şöenist, en

emperyalist grubunun açık terör diktatorasıdır. Faşist diktatoranın kurulması, bir burjuva hükümet değişmesi değildir, burjuva diktatorasının açık zorbalık biçimine sokulmasıdır. Bugün Türkiye'de AP hükümeti, kodaman burjuva – ağa ikilisinin, bunların yerli ve yabancı bankalara dayanan finans oligarşi grubunun, mültimilyoner parababalarının egemenliğini artık eski yöntemlerle yürütemez bir duruma girmiştir. Meclisteki parmak çoğunluğu mekanizması büsbütün işleyemez olunca, Endonezya veya Yunanistan misali kanlı bir diktatora plânını tezgâhlamaya koyulmuştur. İşbirlikçi hükümetin tutumu, son ayların olayları bunu gösteriyor. AP yöneticileri, böylesine sert bir baskıyla, faşist komandoları, «yeşil bereli» komando birliklerini kullanarak, terörle seçimleri kazanmak istiyor.

Bu durum, burjuva demokrasisiyle faşist diktatora arasındaki çelişki, özellikle Amerikan emperyalizmiyle Türkiye halkı arasındaki uzlaşmaz çelişkiler Ulusal Demokratik Cephe kurma olanağını yaratmıştır. Likidatörler bu temeli baltalıyor. Onlar, «millet kaynaşım», «milli sınıfların birliği», «bütün Türk milliyetçileri elele» gibi sloganlarla sınıfları birbirine katıyor, işçi sınıfının bilincini, sınıf savaşını körletiyor. Burada kendilerinin şöenist, Marksizme, Leninizme yabancı ve düşman olduklarını daha açık ortaya koyuyorlar.

Onlar, milli burjuvazinin sınıfsal niteliğini, özellikle onun birbirine aykırı iki yönünü, ilerici yönüyle, gerici, uzlaşıcı yönünü, hele sömürücü sınıf niteliğini maskeleymeye çalışıyorlar. Milli burjuvazi derebeyliğe, emperyalizme karşıdır. Ama sosyalist hareketin de karşısındadır. Bu gerçeği unutmadan, TKP, bu burjuvazinin ilerici kolunu, bütün anti-emperyalist, anti-feodal güçleri, örgütleri bir Ulusal Demokratik Cephe plattformu üzerinde savaşa çekmeye çalışmıştır.

Durumu pek kestiremeyen, Ulusal Demokratik Cephe ülküsünü pek kavrayamayan kimi gençler, bir «ulusal kurtuluş cephesi» ortaya attılar. Bu olay Ulusal Demokratik Cephe kurma zorunluluğunu, bu ülkünün gittikçe yayıldığını, kafalara yer etmeye başladığını gösterir. Ama, bu cephe öyle bir kişinin, bir grubun, bir örgütün, bir partinin işi değildir. Bunun için, böyle bir örgütün kurulmasına yanaşan partilerin, sendikaların, gençlik, öğrenci, öğretmen örgütlerinin, ilerici derneklerin bir hazırlık yapmaları gerek. Bunların temsilcilerinin bir araya gelip ne üzerinde, nasıl bir savaş programı üzerinde yanyana gelebileceklerini konuşmaları gerek. Belki, ilk adımda bir iki örgüt buna önyak olur. Hazırlık böyle başlar. Ulusal Demokratik Cephe'de savaş birliği kurmak, bütün partilerin, öteki örgütlerin tek örgüt olması değildir. Bunların, kendi programlarına da uygun olan belirli hedefler etrafında birleşerek o amaçlar uğrunda ortak savaş yürütmeleridir.

Bugünkü aşamada savaşın sivri ucu Amerikan köleliğine, bu köleliği savunan işbirlikçi hükümete, onun temsil ettiği azılı gerici çevrelere, kodaman burjuva-ağa diktatorasına, bunların memlekete dayatmak istedikleri

faşist biçimi diktatoraya karşıdır. Bu gelişmeyi görmek, bu zorunluğu anlamak, bu savaşı geniş yığınlara mal etmek, bu savaşı örgütlemek, Ulusal Demokratik Cephe'yi kurma işine buradan başlamak günün en canlı politik sorunudur.

Sonra, işçi, köylü sorunlarından, bu iki gücün birliği sorunundan, faşist komandolarla savaştan, Amerikalılarla vuruşmaktan, bu işbirlikçi zorbalık hükümetini alaşağı etmek direnişinden başka sorunlar da vardır. Ulusal azınlıklar sorunu, bunların durumu, istekleri, savaşları günün canlı olayları arasındadır. İşbirlikçi hükümetin ulusal azınlıklara karşı, hele Kürtlere, Araplara, Lâzlara karşı ezgi politikası, bu halkları zorla eritme politikası günden güne geniş ölçüler almaktadır. Hükümetin ordudan ayırıp kurduğu özel birlikler, «yeşil bereli» denilen komandolar yalnız grevcilere karşı, yalnız ağaların topraklarına el koyan köylülere karşı değil, sürekli olarak Kürt halkına karşı kullanılmaktadır. Geçenlerde, Doğuda, 13 il ve ilçenin Yüksek Okul Öğrenci Dernekleri bir Duyuru yayınladılar. Bu illerdeki Kürt halkının acı durumunu dile getirdiler. Kürt halkının haklı isteklerini, demokratik hakların sağlanmasını öne sürdüler. Ve Kürt halkının bu savaşı bütün Türkiye halkının ulusal bağımsızlık için, demokratik Türkiye, barışçı Türkiye için yürüttüğü savaşla sınıksız bağlı olduğunu belirttiler. Bu politik canlı konu Ulusal Demokratik Cephe'nin savaş programına girmektedir.

Çağımızda evrensel devrim süreci ulusal bağımsızlık, ileri demokrasi ve sosyalist devrim hareketleriyle sınıksız örülüyor, böylesine geliyor. Bu geniş harekete halkın, emekçilerin proleter olmıyan tabakaları da gittikçe daha geniş ölçülerde katılıyor. Proleter olmıyan yığınlar devrim hareketine kendilerinin özel çıkarları ve görüşleriyle gelirler, katılırlar. Lenin, «işçi hareketinin büyümesi sırasında, burjuva ideolojisinin köleleştirdiği ve bu kölelikten zor kurtulan, biteviye ve dönüp dönüp bu ideolojinin etkisi altına düşen burjuva elemanlarının da, işçi hareketinden yana olanların arasına, belli sayılarda sokulduklarını» belirtir.

Türkiyemizde bunun canlı örneklerini görüyoruz. Likidatörler – bozguncular bunlardandır. Lâfta «devrimcidirler», mangalda kül bırakmazlar. İşte, eylemde burjuvazinin ajanlığını yaparlar. Bunların işleri güçleri işçi hareketini, sosyalist hareketi ulusal bağımsızlık direnişi ile karşı karşıya getirmek, yurtsever, ilerici örgütleri, güçleri birbine düşürmek, devrim hareketlerini baltalamaktır. Devrim ve kurtuluş hareketlerini burjuvazinin buyruğu altına sokmaktır. Bunlar proleter enternasyonalizmine düşmandır. İşte böylesine tehlikeli bir akıma karşı savaş kaçınılmazdır, zorunluktur.

Lenin'in öğütleri her zaman kulaklarımıza küpe olmalıdır. Hem yabancı, hem yerli sömürü ve ezgi cenderesi içinde bulunan Türkiye'de komünistlerin, Komünist Partisi'nin görevi yalnız işçi sınıfını örgütlemek, onun savaşını geliştirmek değildir. Onların önemli bir görevi de, Türkiye işçi sınıfını, onun savaşını, Türkiye halkının ulusal bağımsızlık hareketini dünya

işçi hareketleriyle, dünya devrim hareketleriyle, ulusal bağımsızlık savaşlarıyla bağlamaktır. Leninin dediği gibi: «Ortak savaşta başka ülkelerin proleterleriyle kaynaşmaktır.»

Türkiye halkı, işçi sınıfı, köylüsü, ilerici yurtseverleri ulusal kurtuluş, demokrasi ve barış uğrundaki savaşlarında yalnız değildir. Her cinsten ve her boydan iç ve dış düşmanlara karşı, düşman ajanlarına karşı savaşta uyanıklık, birlik zorunluktur.

1969

TÜSTAV

1 Mayıs Üstüne

Konuşma

TÜSTAV

1 Mayıs Üstüne Konuşma

Yoldaşlar!

1 Mayıs — işçilerin, emekçilerin emperyalizme, her tür sömürüye karşı savaşta uluslararası dayanışma, kardeşlik ve bayram günü, geldi, çattı. Türkiye işçi sınıfı haklarını savunmak, işbirlikçi büyük burjuvazinin halkımıza karşı açtığı saldırıları kırmak, Anayurdu yabancı kölelikten, Amerikan emperyalizminin boyunduruğundan kurtarmak, halkımıza demokratik bir düzen sağlamak savaşında sıralarını sıklaştırıyor. İşçi sınıfının örgütlenme, bilinçlenme, memleketin politik yaşamına sürekli etki yapma süreci gittikçe geniş ölçüler alıyor. Sınıf savaşları keskinleşiyor. Bunca baskılara bakmıyarak grevler, toplu sözleşmeler için savaşlar, taban iş ücretlerinin saptanması için sürekli direnişler gittikçe daha örgütlü biçimler alıyor. Bu direnişler, savaşlar geniş halk yığınlarının ana istekler için: Grev, söz, yazı, gösteri, yürüyüş, genel politik af, devlet mekanizmasını gericiilerden, emperyalizmin ajanlarından temizlemek için, köylüyü topraklandırmak için olan savaşla, NATO'dan çıkmak, ulusal bağımsızlığı geri almak için olan direnişle bağlanmaktadır.

Bu yıl 1 Mayıs'a hem Türkiye'de, hem dünyada politik, sosyal yeni oluşmalar, gelişmeler içinde giriyoruz. Çağımızın özelliği: İnsanlığın kapitalizmden sosyalizme geçme süreci, toplumsal gelişmenin özü, içeriği olan bu süreç gittikçe daha açık kendini ortaya koyuyor. Sosyalist ülkeler topluluğunun gücü, uluslararası işçi ve komünist hareketin gelişmesi, ulusal bağımsızlık savaşlarının sertleşmesi, bu yükselişler emperyalizm ve sömürgecilik sistemi üzerinde somut etkilerini gösteriyor.

Portekiz'de kart faşist düzenin, 50 yıllık diktatöranın çökmesi, sömürgecilik sisteminin yıkılışını bir kez daha dünya halklarının gözleri önüne seriyor. Portekiz olayları başka bir gerçeği daha, iyice su yüzüne, gün ışığına çıkarıyor. Emperyalizmin saldırganlık aracı olan NATO, Portekiz sömürgecilerini, halk düşmanı rejimi ayakta tutamadığı gibi başka yerlerde de, Türkiye'de, Yunanistan'da da tutamayacaktır. NATO içindeki çalkantılar, uyuşmazlıklar, çelişkiler bundan böyle daha da artacaktır.

NATO, bu saldırganlık örgütü, en başta Sovyetlere, sosyalist ülkeler topluluğuna ve ulusal bağımsızlık, kurtuluş savaşlarına karşı kurulmuştur. Ama somut olarak, NATO içinde ezilen, köle durumunda olan küçük ortakların arasında Türkiye başta gelir. Bayarlar, Demireller, Sunaylar, Tağmaçlar, Sancarlar, militarist klık, işbirlikçi, holdingçi burjuvazi: Koçlar, Ömerağalar, İş Bankası krallığı halkımıza en büyük kötülüğü, en büyük alçaklığı, ihanetlerin ihanetini yaptılar. NATO'ya girme karşılığı olarak onbinlerce Memetçiği Kore dağlarında, Amerikan emperyalist-

lerinin serüvenlik, yağmacılık, halkları köle etmek savaşları uğrunda kırdılar.

Bizde 27 Mayıs hükümet devirmesinin, Bayarların alaşağı edilmesinin bir nedeni de Kore serüvenidir. Bunun en taze, dumanı üstünde örneğini, bugün daha geniş ölçüde, başka koşullar içinde Portekiz'de görüyoruz. Kore'de yayılcı Amerikan harpçileri yenildi. O zaman Türkiye'de Amerikancı DP ve hükümeti devrildi. Angola halkının ulusal bağımsızlık için yürüttüğü silâhlı savaş Lizbon'da faşist hükümetin alaşağı edilmesi sonucunu getirdi. Amerikan emperyalistlerinin Viyetnam'da yenilgisi, dünyanın her yanında ulusal bağımsızlık ve demokrasi hareketlerini güçlendirdi.

Burada, yeri gelmişken somut bir olaya, tarihsel bir olguya parmak basmak gerek: Sovyetler Birliği'nin ve sosyalist ülkeler topluluğunun yer-yüzünde, devletler, halklar arasında sürekli, sağlam barış politikası, uluslararası gerginliği yumuşatma, «soğuk harp» havasını kırma girişimleri olumlu sonuçlar vermektedir. Her yerde olduğu gibi, Türkiye'de de halkın, kamuoyunun, toplumun başını çeken devrimci gücü olan işçi sınıfının gözleri her gün biraz daha açılıyor. Halklar, bu arada halkımız, bir gerçeği artık açık seçik görebilmektedir. NATO'larda kalmak Türkiye için yıkıcıdır. Bugünkü sürekli bunalımın başlıca nedenlerinden birisi Türkiye'nin NATO'lara, emperyalistlerin saldırganlık bloklarına bağlı olmasıdır. «NATO'ya paydos!» parolası halkın baş isteği oluyor. Yayımlanan bildirilerde bu slogan sürekli gidiyor.

Bu yıl 1 Mayıs, 14 Ekim seçimlerinin getirdiği başka bir politik ortam içinde geçiyor. İşbirlikçi – Amerikancı büyük burjuva partileri, en başta AP seçimlerde yenilgiye uğradı. Hükümetin kurulması, bu bunalım, uzun sürdü. Koçlar, holdingçiler, İş Bankası imparatorluğu yenilgiye baş eğmiş değildir. Halk düşmanı Demireller, Bozbeyliler, Türkeşler, çakallar, kurtlar, Meclis içinde ve dışında, hükümete, en başta işçi sınıfına, toplumun ilerici güçlerine saldırıyorlar. Bunlar düzenli komando baskınlarıdır. İşbirlikçi burjuvazi onun partileri: AP, DP, CGP, ne varsa hepsi hükümeti devirmek, aşındırmak için ellerindeki bütün olanakları, araçları kullanıyorlar. MIT'in CHP'li sayıtlara karşı Tekirdağ'ında tertiplediği öldürme tuzağı, bu baskın, karşı-devrimcilerin, Amerikalıların nerelere kadar gitmek istediklerini, kanlı plânlarını daha açık ortaya koymaktadır. Morison Süleymanlar hem para, hem otomat tabancaları bir arada kullanıyor. MSP'lileri satın almak, CHP'lileri öldürmek. Böylece Mecliste koalisyonu azınlığa düşürmek istiyorlar. Bu kirli, kanlı oyunların arkasında MIT, onun da arkasında CIA vardır.

MIT, Türkiye'de, bir bakıma, devlet içinde bir devlettir. Bununla sınıksız bağlı olan militarist klik – generaller cuntası, gölgede, ama Amerikanın – Pentagonun emrinde, bir hükümet olarak duruyor. Bu komando baskınlarını, silâhlı saldırıları doğrudan doğruya Sancarlar ve onların CIA şef-

leri yönetiyor. MIT, büyük bir ordudur. 122 binlik bir ajan ve personel kadrosu vardır. Halkımız, işçi sınıfı, ilerici güçler böylesi bir iç düşmanla boğuşuyor.

Amerikan emperyalizmi, NATO'suyla, Türkiye'de üzerine oturduğu saldırı üsleriyle, misyonlarıyla, her şeyleriyle hükümete baskı yapıyor. Yunanistan'ı Türkiye'ye karşı kıskırtıyor. Bir yandan da iki tarafı silâhlandırıyor. Öte yandan: Taziya tut, tavşana kaç oyunu oynuyor. Böylece, NATO içinde ve onun Güney Doğu kanadında durumunu kuvvetlendirmeye bakıyor. Bu oyunlarla, Kıbrıs'ta üslere konmak plânını uygulamaya çalışıyor.

Ama böylece NATO içindeki çelişkiler, halkımızla dünyanın başına ağ kesilmek yolundan ayrılmıyan Amerikan emperyalistleri arasındaki uzlaşmaz çelişkiler de o görelikte, o oranda artıyor.

Yoldaşlar! Halkımızın karşısında iki başlı bir düşman vardır. Emperyalizm ve onunla çitişen, sarmaşan, uluslararası tekellerle kucaklaşan işbirlikçi büyük burjuvazi – militalist klik ve toprak ağaları vardır. İşbaşındaki ortak hükümet, 14 Ekimde halkın istediği hükümet niteliğinde değildir. Halkın baskısı altında programına bazı olumlu şeyler, halkın vazgeçilmez bazı isteklerini koymak zorunda kalmıştır. Genel af. Demokratik haklar. Reformlar. Hükümet sözünü tutmak zorundadır. Halkın direnişlerini geliştirmek zorundadır. Halk yığınları sokaklarda, alanlarda isteklerini dile getirmelidir. Halka bu demokratik olanaklar sağlanmalıdır. Bu yapılmadıkça provokatör Demirellerle savaş çok daha zor olur. Onlar, Beyazıt meydanını, kendi kirli amaçları için, Amerikan emperyalistlerinin plânları için daha kolay kullanırlar. Beyazıt meydanındaki anti-komünist, anti-sovyetik curcunanın altında Türkiye'yi serüvenlere sürüklemek manevraları vardır.

Yoldaşlar! İşbirlikçi burjuvazi, kaybettiği konumlarını geri almak, egemenliğini, başıboş sömürüsünü sürdürmek çabasıdadır. Tehlikeyi ne abartmalı, ne de küçümsemeli. TKP, bildirilerinde bu olaya özellikle parmak basmaktadır. Büyük burjuvazi, onunla kalkola giden büyük toprak ağaları Mecliste, Senatoda dişlerini iyice gösterdiler. Onlar, halk düşmanlıklarını, Af Tasarısına karşı davranışlarıyla bir kez daha gösterdiler. Hükümet topaldır. Bir yanıyla NATO'ya dayanıyor. «Anlaşmalara bağlıyım» diyor. Halktan çok, Meclis içinde ve dışında ayak oyunlarına bakıyor.

Büyük burjuvazi, Demirel ve DP takımı yalnız hükümetteki ortakların arasına kama sokmak taktiğini, satın alma, adam öldürme plânlarını uygulamakla kalmıyor. Bunlarla birlikte, faşist komandoların yanında, sarı sendika ağalarını, Tunç takımını hem işçi sınıfına, hem hükümete karşı sürüyor. Tunçlar artık faşist komandolarla elele yürüyor.

General eskisi faşist Trn basında bir açıklama yaptı. Diyor ki: «Tepeden inmeciler, cuntacılar (bunlar onun sözleridir), bir pln hazırlamışlardı. Tek partiye dayanan bir düzen getirilecekti.» Sözün açıkçası, Meclis kapatılacak, açık faşist diktatoraya gidilecekti. Buna değil de, neden 12 Mart biçimi hükümet değiştirilmesine gidiildiğini de anlatıyor. Diyor ki: Ordunun içinde ikilik vardı. Sıkıyönetim hkmetlerinin, Tağmaların, Sunayların, Sancarların, Talların kim olduklarını halk, üç yıl boyunca bol bol gördü. Halk, özellikle işçi sınıfı, bu savaştan yeni yeni deneylerle ıktı. Ama, bir olguyu iyice belirtmek gerek: Tepeden inmeciler – pusuda yatıyor. Kanlı sıkıyönetim rejimini destekliyen işbirlikçi büyük burjuvazi: AP, DP, Feyzioğlu takımı bu faşist generallerden umutlarını kesmemişlerdir. Bunlar, hükümeti bir yandan yeni bir 12 Mart'la korkutuyorlar.

Evet, Trn'n de açıkladığı, olayların da doğruladığı gibi, ordu içinde «ikilikler» vardır. Bu ikilik militarist kliğin içinde de vardır. Tağmalar, Grlerler, Sancarlar birbirlerinin ayağını kaydırıyor. Ama bunlar hem OYAK'lara, bankalara, holdinglere, hem Pentagon'a, NATO'ya bağlıdır. Ordu içinde, burjuvazi, özellikle 21 Mayısıların Harp Okulu ayaklanmasından sonra, sürekli taramalar, «açıklamalar» yaptı. AP-Demirel hükümete geldi. O daeledi bir baş orduda kadroları. Sonra 12 Martılar, ordu kadrolarını bir kat daha kalbura vurdular. Halktan yana gördükleri yurtseverleri tutukladılar, çoğunun yerlerini değiştirdiler, kimini emekliye ayırdılar, kimini yargılayıp ağır hapis cezalarına arptırdılar. Elbette bütün bunlara bakıp, ordunun içi süt limonluktur kimse diyemez. Ordu içinde halktan yana, Türk ordusunun Türk subaylarının komutasında olmasından yana, Amerikan baskısına, ağalığına karşı olanlar derinlere çekilmişler gibi görünüyor. Kabağu içine yumulmuş gibi duruyor.

14 Ekimden sonra, koalisyon hükümeti işbaşına geldikten bu yana burjuvazinin içindeki çelişkilerin gittikçe ortaya çıktığını söyledik. Odalar birliklerindeki çatışmalar bu çelişkileri daha açık ortaya koydu. Buralarda, kendi deyimleriyle: «Yabancı sermayelerle bağlı olanlarla olmıyanlar», yani işbirlikçi burjuvaziyle yerli-ulusal endüstriyi savunan burjuvazi arasında etin bir savaş gidiyor. Sanayi ve Ticaret Odaları toplantılarında bunlar boğaz boğaza geliyor. Tekelciliğe – holdinglere yükselen, finans oligarşıyla, yabancı-uluslararası tekellerle itişen büyük burjuvazi egemenliğini sürdürmek yolundan ayrılmamıştır.

Buğn memlekette sınıflararası çatışmalar, savaşlar böyle si ölçüler almıştır. Memleket iki birbirine düşman uca – iki kampa ayrılmıştır. Bu süreç daha da gelişecektir. Veriler, olaylar bunu gösteriyor. Emekle sermaye arasındaki uzaşmaz çelişki, halkımızla Amerikan emperyalizmi arasındaki, bu emperyalistlere dayanan büyük burjuvaziyle, en gerici glerle geniş halk katmanları arasındaki çelişkiler, çatışmalar derinleşmektedir.

Buraya kadar tablosunu çizmeye çalıştığımız böylesi bir durumda, sınıfların böylesi yer alımında, böylesi bir güç dengesinde Türkiye Komünist Partisi'nin tutumu, politikası, stratejisi, taktiği nedir?

TKP Merkez Komitesi, yeni bir Eylem Programı Tasarısı hazırladı. Program ve Tüzük tasarılarını parti örgütlerine, parti üyelerine sundu. Bütün parti örgütleri bu tasarımı incelediler, toplantılarında tartıştılar, önerilerini ileri sürdüler. TKP'nin tarihinde böylesi bir uygulama ilk defa oluyor. Parti komiteleri, parti üyeleri program ve tüzük hazırlama eyleminin böylece, olanaklar oranında demokratik ilkelere dayanarak sunulmasını bir başarı ve kolektif çalışmanın bir örneği olarak nitelemektedirler. Tasarıların bu yolda sunulması parti kadrolarını canlandırdı. Onlara bir girişim getirdi. Bütün örgütler, tartışmalardan, eleştirilerden sonra aldıkları kararlarda bir olayı iyice belirtiyorlar: «TKP'nin varlığı, politikası, ne yapacağı, nereye gideceği, stratejisi, taktiği artık aydınlığa kavuşmuştur. Büyük bir eksikliğin üstesinden gelinmiştir» diyorlar. «Artık TKP'ye girenlerin onun program ve tüzüğünün ne olduğunu bilerek giriyor.»

Tartışma ve incelemelerde, çok az da olsa, yanlış, ters yorumlara kaçanlar da vardır. Örneğin, «Niye yakın ve uzak amaç deniyor? Neden proletarya diktatörlüğü ön plâna alınmıyor?» gibi. Burada «sola» kaçma gibi bir şey var. Ama pratikte, bakıyorsunuz, bu soruyu soranlar, temel örgütler kurmaya gitmiyor, legal eylemlerle yetinmek çabası gösteriyor. TKP'nin duyurulması girişimlerini «yersiz» sayıyor. Bu tür görüşleri, davranışları hemen sıcağı sıcağına düzeltmek, hemen göğüslemek zorunludur. Parti kadrolarını, parti üyelerini bu tür belirtilere karşı hemen uyararak gerek.

Lenin yakın ve uzak amaç için der ki: «Toplumu yeni baştan kurmak için ödevimiz proletaryanın sınıf savaşını örgütlemektir. Bu, sonunda, politik egemenliği proletaryanın ele geçirmesi, sosyalist toplumu kurması savaşıdır.»

Lenin, bunun için de: Devrimci teori demiş, bununla sınıksız bağlı devrimci eylem demiş. Yepyeni tip, devrimci bir parti demiş. Ve onu kurmuştur. Bununla birlikte her tür sapık akımlara karşı savaşmıştır. Bolşevikler, proletaryanın sınıf savaşının dışında kalan küçük burjuva «devrimciliğine» karşı sürekli bir savaş yürütmüşlerdir ve bu savaşlarda pishmişlerdir. Lenin, «Bir adım ileri iki adım geri» yapıtında küçük burjuva bireycileri için, anarşistler için der ki: «Parti örgütü bunlara korkunç bir «fabrika» gibi gelir. Parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa bağımlı olması onlarda «köleleşme» etkisi yaratır. Bunlar parti tüzüğüne yanaşmıyor, tüzüksüz, programsız da olur diyorlar.»

Yakın ve uzak amaçları alt üst edenler, «Eylem Programı» deyimine takılıyorlar. Fakat sınıf savaşlarının, devrim hareketlerinin somut aşama-

lardan geçtiğini göremiyorlar. Derme çatma bir örgütle işçi sınıfının sa-
vaşı başarıya ulaşamaz. Böylesi bir şey serüvenlik olur.

TKP, partimiz, derbederlikten, program ve tüzüğüne uymamaktan çok çekmiştir, büyük zararlar görmüştür. Yıkımlar geçirmiştir. Artık bu tür başıbozukluğa son verilecektir. Örgütlenmek. Yığınlarla bağlanmak. Parti tüzüğünün gösterdiği biçimde, o tipte, Leninci tipte örgütlenmek. En önemlisi savaşı kadrolar yetiştirmek. Kırık dökük, derme çatma kadro-
larla hiç bir şey yapılamaz. Kadrolar laklaklarla yetişmez. Devrimci kadro-
lar savaşların içinde yetişir.

Sıkı disiplin ve sıkı konspirasyona önem vermeyen bir parti örgütü, olsa
olsa bir mahalle kahvesi olur. Biz, böylesi bir tutuma, böylesi bir gidişe
kesinlikle son vereceğiz. Ters tutumlara, ters görüşlere, pasifliğe, tembel-
liğe dayanacak yanımız kalmamıştır.

Yeni kadrolar geliyor. Bu oluşma süreci gittikçe hızlanıyor. Yeni parti
üyelerini yetiştirmek, onları olanaklarına göre, yeteneklerine göre çalış-
tırmak, onların girişimlerini geliştirmek zorunluktur. TKP'ne, işçi sınıfın-
dan, yığınlarla bağlı, onların içinden yeni yeni elemanlar, militanlar geli-
yor. «Fabrikalar TKP'nin birer kalesi olmalıdır» sloganı üyelerin kafala-
rında yavaş yavaş yer ediyor. Grevleri, toplantıları, gösteri ve yürüyüş-
leri, yavaş yavaş yönetmeye, bu savaşlarda öncü olma çalışıyorlar.

Parti komitelerinin, komünistlerin çalışmalarını gösteren belgeler: çağ-
rılar, bildiriler sık sık elimize geçiyor. Okuyorsunuz, görüyorsunuz. Sevini-
yorsunuz.

Örgütler, 1 Mayıs olduğunda örgütlü, düzenli çıkıyorlar. Baş çekiyorlar.
Proleter enternasyonalizmi ilkesini somut olarak uyguluyorlar. Avrupada
Türk işçileri, Yunanlı, İtalyan, Alman, İngiliz, Fransız, İspanyol, Felemenk,
bütün Avrupa ülkeleri işçileriyle birlikte sokaklarda, meydanlarda 1 Mayıs
gösterilerine hazırlanıyorlar. Bu olayın önemini değerlendirmek gerek.
Türkiye işçi sınıfı, burjuvazinin, cuntacıların, faşistlerin, Demirellerin, azılı
komünist düşmanlarının bunca zorbalıklarına, yasaklarına bakmıyarak,
Avrupa ülkeleri işçi hareketleriyle, sendika hareketleriyle, barış, demok-
rasi ve sosyalizm uğrunda giden savaşla bağlanıyor. «Bütün ülkelerin
proleterleri, birleşiniz!» sloganı Türkiye işçi sınıfı için artık gerçek oluyor.

✱ Yoldeşler, bu konu üzerinde durmaya değer. Kimileri, memleket dışın-
daki Türkiyeli işçilerin arasında TKP'nin örgüt kurmasını pek anlamıyor.
Bu görüşün iler tutar yanı yoktur. Bugün 1 milyon Türk işçisi, horanta-
larıyla birlikte, Avrupaya yayılmıştır. Türkiye burjuvazisi, Avrupanın tekel-
lerine ucuz iş gücü, sudan ucuz, bedava iş gücü satıyor. Memlekette
işsizlik, geçim, yaşam bir cehennem olmuştur. Bu iş gücü göçüne karşı
TKP'nin kesin tutumu vardır. Bu, 1 milyon bir ordudur. Niye biz bu ordu-

yu örgütlemiyelim? Niye onların savaşlarına öncülük etmiyelim? Niye, onların içinden aktif, militan kadrolar yetiştirmiyelim? Niye onların arasında parti örgütleri kurmayalım? Neden! Neden! Komünist Partisi bu köprü başını daha da kuvvetlendirecektir. Bu kadroları yurt içindeki örgütlerle bağliyacaktır.

Partinin yeni organı «Atılım», bu bakımdan çok önemli bir rol oynayabilir. İlk gelen verilere göre, bu iyimser umut somutlaşacağa benziyor. Bütün parti örgütleri, bütün parti üyeleri, «Atılım»ı yayma, okutma, böylelikle yeni örgütler kurma eylemine önem veriyorlar. Bir çok örgütlerin kendi organları vardır. Alıyoruz. Okuyorsunuz. Olumlu, verimli bir gelişme vardır. Bütün bu gazete ve dergilerin aylık tirajı, şimdilik, 40 bini buluyor. «Bizim Radyo» geniş halk yığınlarının dili, gözü, kulağı olmuştur. «TKP'nin Sesi»ni parti örgütleri can kulağıyla dinliyor. Ve ona göre çalışmalarını ayarlıyor.

Bütün bu çalışmalarda, zincirleme, basamak basamak, tüm parti örgütlerinin, militanlarının somut payı vardır. Eylemlerimizi daha da iyileştirmek, geliştirmek, yığınlarla daha sıkı bağlanmak ödevimiz, görevimizdir.

Yığınlara, yığın örgütlerine inme girişimini yanlış anlıyanlar yok değildir. Kimi yoldaşlar, tek tek te olsa, sendikaları, genellikle yığın örgütlerini parti örgütünden üstün tutma eğilimi gösteriyor. Böylesi bir yanlış görüş TIP'te de vardı.

Yoldaşlar, TIP'in olumlu ve olumsuz yönleri yok değildir. Olumlu yönü: Sosyalizmi, bu ülküyü memleket çapında yaymaya yardım etmesidir. Legal çalışma yöntemlerini uygulamasıdır. Olumsuz yönü: Bütün küçük burjuva hastalıklarını, ters akımları içermiş olmasıdır. Adı işçi partisi, ama kadroları küçük burjuva, aydın, esnaf, memurlarla doluydu. Fabrikalarda parti örgütü yoktu. Buna kanunlar engeldi. Ama, yalnız legal çalışmayı, Anayasa var, Parlamento var deyip burjuva yasalarına sığınmayı başa aldıkları için, gizli, illegal örgüt kurmaya yanaşmadı. Bütün bu olumsuz tutumlar çok pahalıya oturdu. TKP, bu kardeş partiye, üyelerine, elinden gelen yardımı esirgememektedir. Ama yanlışlarını da eleştirmekten çekinmemektedir. Yıkıcı değil, yapıcı eleştirmeyi uygulamak borcumuzdur.

Kürt sorunu, bu ulusal konu çok bileşiktir. TKP'nin Kürt halkına karşı tutumu Leninci ilkelere göre, parti programına alınmıştır. Komünist partisi, kurulduğu günden beri Kürt halkının savaşına, savına, davasına var gücüyle yardımcı olmuştur. Kürt halkının kurtuluş direnişini Türk halkının emperyalizme karşı, demokratik bir düzen, barış ve sosyalizm için olan savaşından ayırmamıştır.

TKP, nereden gelirse gelsin, şovenizme, burjuva üstüncülüğüne karşıdır. Biz, Türk burjuvazisinin zorla, süngüyle Kürt halkını Türkleştirme, «özüm-

seme» politikasına karşıyız. Kürt halkının haklarını savunuyoruz. Bu politikamızı Lenin'in göstermiş olduğu yolda yürütüyoruz. Lenin der ki: «Ezgi altındaki ulusun burjuvazisi ezen ulusun burjuvazisine karşı savaştığı sürece biz, her zaman, her durumda ve herkesten daha kuvvetle ezilen ulusun burjuvazisinden yanayız. Çünkü, biz, zulmün en öngül, en ardıcıl düşmanıyız. Ama, ezilen ulusun burjuvazisi kendi burjuva ulusculuğunda direndiği sürece, biz, onun da karşısındayız. Ezen ulusun ayrıcalıklarına, zulmüne karşı savaşırken, ezilen ulusun ayrıcalık istemlerine ödün veremeyiz.»

Kürt sorunu, bizim için somut sorundur. Bu sorun, bir de, Ulusal Demokratik Cephe sorunudur. Biz, uydurma, sen, ben, bizim oğlandan derme çatma kurulmak istenen «tek cephe» oyununa karşıyız. Bu, hiç bir zaman gerçek tek cephe politikasından vazgeçtiğimiz anlamına gelmez. Tam tersine!

TKP'nin yakın amacı, önünde duran somut ödevi: Memlekette işçi ve komünist hareketini güçlendirmektir. Onu örgütlemektir. Örgütlü savaş yürütmektir. İşçi-köylü bağlaşıklığını kuvvetlendirmektir. Çünkü demokratik ve sosyalist devrimlerde sözkonusu proletaryanın hegemonyasıdır. Komünist partisinin çabaları, emperyalizme, Amerikan hegemonyasına, gericiliğe, işbirlikçi burjuvazinin egemenliğine karşı savaşta bütün demokratik ve ilerici güçleri, ulusal burjuvazinin sola açılan kanadının direnişlerini, Ulusal Demokratik Cephe kanalına yöneltmektir. Güç birliği kurmaktır.

Ama bunu yaparken, burjuva ideolojilerine, sağ, «sol» oportünizme, likidatörlere, Maoculara, Troçkistlere, bölücü akımlara karşı amansızca savaşmak zorundayız. Başkaca çıkar yol yoktur.

Ancak böylesi bir savaşla parti içinde devrimci, güçlü bir kadro yetiştirebiliriz. Kadro yetiştirme politikası boydan boya önümüzde duruyor. Biz, partimize, işçi sınıfının kurtuluşu savaşına, komünizm davasına bütün ömrünü veren devrimciler yetiştirmek peşindeyiz. Bu, bir komünist onuru, savaşıdır. Halk konuşmacıları, yazarları, devrim kürsüleri yaratmak istiyoruz. İstemek demek, yapmak demektir. Yapacağız!

Yoldaşlar! TKP atılımlar içindedir! Sloganları duvarlara yazılmıya başladı. Lenin'in izindeyiz! Bu sloganlar bize devrimci görevler, sorumluluklar yüklüyor. Boş laf edemeyiz. Komüniste yaraşmaz gevezelik! Sözümüzün eri olmalıyız!

Partimiz, dünya komünist hareketinin birliğini kuvvetlendirmek, proletarya enternasyonalizmi bayrağını her zaman yükseklerde tutmak, ulusal bağımsızlık savaşları yürüten halklarla bağlanmak, Marksizm-Leninizm ilkelerine bağlı kalmak yolundan hiç bir zaman ayrılmıyacaktır, ayrılmıyacağız! Sovyetler Birliği Komünist Partisiyle, Lenin'in partisiyle olan kardeşlik ilişkilerimizi göz bebeğimiz gibi koruyacağız!

TKP'nin kurucularından Etem Nejat yoldaş, daha 1919'da, bakınız ne diyordu: «Komünizmi, Marksizmi Türkiye'de yayacağız! Uluslararası politikada biz uluslararası sosyalizmle yürümek zorundayız! Devrimlerin devrimi Oktobru savunmak zorundayız. Proleter enternasyonalizmi bayrağı altında toplanmak bizi kurtuluşa götürecektir!»

İşte, size somut biçimiyle Leninizm! Yaşasın Leninizm!

30 . 4 . 1974

TÜSTAV

Kalıcıdır

TÜSTAV

Kalıcıdır

Nazım Hikmet 70 yaşında. Ölümlüydü o da herkes gibi. Ölümsüzdür o halkımızın savaşında, yaşamında. Ona böylesi bir boyut veren TKP'dir. Nazım: «önce, komünistim, sonra şairim» derdi. Bu bir övünme, bir abartma değildi. Ömrünün 40 yılını, bilinçli, savaş dolu kesimini Komünist Partisinde, onun savaşları içinde geçirmiştir. O, böylesi bir er meydanında yetişmiş, yoğurulmuş, böylesi bir ateşte, böylesi bir öreste dövülmüş, çelikleşmişti. Komünist Partisi böylesi bir savaş eri, evrensel ölçüde böylesi bir ozan yetiştirmekle kıvanç duyuyor.

Nazım, bugün de, partisinin savaş saflarında, ön sıralardadır. Devrimciler, yurtseverler, komünistler askersel faşist biçimi diktatoraya karşı, Amerikan köleliğine karşı Nazım'ın türkülerini, destanlarını, şiirlerini haykırarak savaşıyorlar. Nazım, ulusal bağımsızlık uğrunda, mutlu bir Türkiye uğrunda savaşan halkın, işçilerin, köylülerin, aydınların yanındadır. Onun sıcak, taptaze şiirleri, kıvıl kıvıl savaş destanları işçilerin, halkın yavan ekmeğine katık oluyor.

Yaşam savaştır. Nazım bu savaşın, sınıf savaşının dışında ele alınamaz. Memlekette faşist biçimi askersel bir yönetim kurulmuştur. Sıkıyönetim, sert terör var. Zorbalık-kolgeziyor. Toplu, yığinsal baskınlar zincirleme gidiyor. İstanbul, 1971 yılı içinde, biri «yıldırım», biri «fırtına» parolasıyla iki büyük baskına uğradı. I. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanı General Türün, 100 bin kişilik silâhlı birliklerini sürdü İstanbulun içine. 2,5 milyon yurttaş evlerine kapatıldı, aç, susuz bırakıldı. «Fırtına» taramasında 500 bin ev basıldı, gecekondu semtleri allak bullak edildi. Mezarlar açıldı, ölülerin tabutları arandı. Bütün bu baskınlarda, polis, elegeçirdiği, kitaplıklarda, sandıklarda, raflarda bulduğu Nazım'ın yapıtlarını, kitaplarını oracıkta, sokaklarda yaktı. Faşizm ölümlere, dirilere birlikte saldırıyor. Sınıf savaşı böylesine keskinleşiyor.

Nazım, TKP'nin yürüttüğü savaş süreci içinde yoğuruldu, özleşti, savaşkan formunu aldı. Olgunlaşması, Leninci-formasyonu-böyle gelişti. Nazım TKP'nin dışında düşünülemez. Nazım, komünist duyusunun en ince telerine kadar titrer TKP'nin üstüne. Ve bunu:

«Türkiye Komünist Partisi,

T. K. P'em benim,

seni düşünüyorum.

Sen dünümüz, bugünümüz, yarınımızsın,

en büyük ustalığımız,

en ince hünerimizsin,

sen aklımız, yüreğimiz ve yumruğumuzsun.»

Derken bize duyuruyor, gözlerimizin önünde canlandırıyor.

Burjuvazi, işçi sınıfının, Komünist Partisinin düşmanları, Nazım'ı halk yığınlarından, işçi sınıfından, devrimci hareketten koparmak için her aracı, en aşağılık provokasyon oyunlarından en sert ve kaba baskı biçimlerine, yöntemlerine kadar her şeyi kullandı. Komünist Partisinin düşmanları, hâlâ bugün de, Nazım'ı yığınlardan, ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyalizm için olan savaştan koparmak için her şeyi yapıyor. Gerici, halk düşmanı hükümetler, Nazım'ı sağlığında zindanlara tıkmak, yapıtlarını, şiirlerini yasaklamak yoluyla onu devrimci eylemden izole etmek istediler. Ölümünden sonra, burjuvazi yasakları sürdürmek, provokasyon ve iftiraların, yalanların arkasını kesmemek, Nazım'ın yapıtlarını sokaklarda yakmak «yoluyla» onu halk yığınlarına unutturmak çabasıdır. Ama bu faşist yöntem burjuvazinin ulaşmak istediğinin tamtersi sonuçlar vermektedir. Komünist Nazım yaşıyor savaş alanında, yığınların yüreklerinde.

Düşmanlar Nazım'ın gücünü biliyor, onun savunduğu devrimci ülkülerin yığınları gittikçe daha kuvvetle sardığını görüyor. İşbirlikçi, karşı-devrimci çevreler, bunların hükümetleri bu gelişmeyi körletmek, önlemek için kuduruyor. Bunun başka türlü de olamaz. Bu olay keskin sınıf savaşının bütün sertliğiyle açığa vuruludur.

İşçi sınıfının, Komünist Partisinin düşmanları saldırılarını bir de en sinsi yöntemlerle yürütüyor. Komünist Partisine dost görünüp onu arkadan hançerliyenler az değildir. Düşmanlar Nazım'a karşı aynı yöntemleri kullanıyor. Faşistler, bağınaz gericiler, işbirlikçiler Nazım'a açıktan saldırıyor. Ama bunun yanı sıra, her boydan ve her soydan sağ, «sol» oportünistler, bozguncular, kendilerine «devrimci» süsüveren provokatörler Nazım'ı yığınların gözünde küçük düşürmek için en kirlî ve sinsi oyunlara başvurmaktan geri durmuyor. Kendilerine «MDD»ci diyenler Nazım'ı sevmeyenler, ateşten korkarcasına ondan kaçıyorlar. Maoçu başıbozuklar, Pekinde, alanlarda Nazım'ın da kitaplarını, yapıtlarını ateşlere attılar, yaktılar. Türkiyede Maoçuluğu destekliyenler bu faşist barbarlığa karşı, sahte «kültür devrimi» yaftasıyla işlenen bu uluslararası zorbalığa karşı, Türkiye halkının ulusal onurunu, kültür değerlerini böylesine ayaklar altına alan alçaklığa karşı seslerini çıkarmadılar.

Nazım, şiirlerinde, destanlarında, türkülerinde, yapıtlarında yüreğinin en ateşli duyularıyla, bilincinin bütün gücüyle Marks'ı, Engels'i, Lenin'i Türkiye proletaryasına, devrimcilerine, halkımıza anlatmaya çalışmıştır. Nazım, dünya emekçilerinin büyük önderlerini Türkiye proletaryasına, halkına bütün yönleriyle tanıtmaktan geri durmamıştır. Bununla, bu davranışıyla Nazım, proletaryanın, işçi sınıfının, Komünist Partisinin elinde en keskin savaş silâhı olan Marksizm-Leninizmi, bu en devrimci ülküleri, ilkeleri yaymaya çalışmıştır. Nazım, kıvrak, usta bir dille, bütün komünist sevgisiyle bu ülküleri halkımıza aşılacak için savaşmıştır. Böylesi bir

davranış, savaş zorunluktur, bugün de, yarın da zorunluktur. Nazım, Marksizm-Leninizm düşmanlarını, ideolojik her alanda ortaya çekip çekip pataklamıştır, bunların iç yüzlerini açığa vurmuş, maskelerini düşürmüştür.

Bugün, memlekette, ideolojik alandaki savaşlar keskinleşmiştir. Ulusal bağımsızlık, kurtuluş hareketinin, komünist hareketin ideolojik — politik gelişmesine, eylemlerine temel olan Marksizm-Leninizme yapılan saldırılar en keskin biçimlerde ortaya çıkmıştır. İşbirlikçi burjuvazi, her soydan ve her boydan oportünist akımları, görüşleri ideolojik savaşta destekliyor, bunlara önemli rol veriyor. Sağ «sol» oportünistler, bozguncular, «MDD'ciler», bu Maocular, Türkiye de devrimci hareketin içine sızmakta ayak direyenler burjuvazinin «Truva atlarıdır. Bu «beşinci kolun» elebaşısı, en çok gençlere musallat olmuşlardır. Maocu «sollar» gericidirler, Maocular, Mao'nun kendisi, yer yüzünde emperyalizminin baş jandarmalığını yapan, Çin-Hindi halklarının başına yıllardır napalm bombaları yağdıran ve Türkiye'nin başına ağa kesilen Amerikalılarla, çağımızın barbarlarına başbuğluk eden Niksonlarla kucaklaştılar. Maocular ulusal bağımsızlık hareketlerinin can düşmanlarıdır. Açıktan açığa karşı devrimcidir.

«MDD'ciler» — Maocular yuvarlak, boş «sol» laflarla, çeşitli kışkırtmacalarla, özellikle yurtsever gençleri şaşırtıyor, burjuvazinin, polislin tuzağına düşürüyorlar. Gençlerin çoğu tecrübesizdir. Bunları uyarmak, korumak komünistlerin savaş ödevidir. İşçi sınıfı, onun savaşkan öncü kolu olan Komünist Partisi, bugün Türkiye toplumu içinde halk düşmanı rejime karşı savaş eğilimi gösteren, ama bu savaşın yollarını, yöntemlerini bilmiyen grupları kendi savaşından yana çekmek zorundadır. Bu tür eğilimler orta tabakalar arasına yayılıyor. «MDDci» — Maocular da en çok buraya dodanmışlardır. Bu alanda, bunlara karşı savaşta amansız olmak gerek.

Önemli başka bir olayı da belirtmek gerek. Kimileri Nazım'ın «eski dost», «eski arkadaşı», «yakını» olduklarını ileri sürüyor. Ama bunlar, TKP üyesi Nazım'ı olduğundan büsbütün başka göstermek çabasıındırlar. Kimisi, Nazımın TKP'ye geliş yolunu, onun devrimci oluşumunu, bunun aşamalarını tam tersine veriyor, gösteriyor. Kimisi onu, bir tür «gül — bülbül» ozanı kılığına sokuyor. Kimisi, neredeyse Nazım'ı ben «yetiştirdim» demeye getiriyor. Bir eski provokatör, Nazım'ın devrimci oluşumunu tepe takla gösteren bir kitapçık sürdürdü piyasaya. Ve: «Bu dünyadan Nazım geçti» dedi. Bu zokanın ucundaki yeme vuranlar olmadı değil. Nazımın kimi «dostları» mal bulmuş Mağribi gibi sarıldılar bu sahte slogana. Bu gibiler, daha çok, Nazım'ın yapıtlarından çöplenmek, onu bir arpalık yapmak istiyenlerdir. Nazımın sırtından hem dünyalık, hem kariyer yapmak için en bayağı dalaveralara başvuranlar da vardır. Bu gibilerin maskelerini düşürmek şarttır.

Türkiyede sınıfsal ideolojik savaş, her alanda olduğu gibi, kültür ve edebiyatın her dalında bütün hızıyla gidiyor. Nazım bu alandaki savaşın

borazanı, bayraktarı, başbuğudur. Yeni ozanlar, yeni kuşaklar, yazar olsun, sinemacı, tiyatrocu olsun Nazım'a özeniyor. Bu süreç doğaldır, normaldir. TKP'nin 52 yıllık bir geçmişi var. Bu savaşta, partinin militanlarından olan Nazım, 40 yıl boyunca gürc sallamıştır. Nazım yepyeni tip bir ozandı. Nazım şiirlerini ulusal renklerle, motiflerle, halkımızın savaş gelenekleriyle işlemiştir. Bunların, özü, içerikliği, devrimcidir. Yeni kuşaklar Nazım'ın deyiş biçimleri, tekniğini alırken onun yapıtlarındaki içerikliği de özümsemek, benimsemek zorunluğunu duyuyorlar.

Nazım evrenselci. Dünyada işçi hareketleri, devrim hareketleri, halkların kurtuluş, bağımsızlık savaşları üstüne, her dalda yazardı. Bir bakarsınız Nazım Viyetnam'da, savaşların içinde, Hoşimin'le hoş hoş konuşur, Amerikan barbarlarına saldırır. Bir bakarsınız o Korede, Memetçiğe tüfeğinin namlusunu Amerikalıya çevir, der. Bir de bakarsınız Suveyşte: «Ya aynı, ya habibi» türküsünü söyler Arap gönüllüleriyle bir ağızdan, omuzomuzaya savaşır Mısır Cumhuriyetine saldıran emperyalistlere karşı. Nazım'ı nerelerde görmezsiniz! O, Madrid kapılarında: «Geçemezsiniz!» deyip kar altında nöbet tutan İspanya cumhuriyetçilerinin yanına koşuyor, Türk halkını faşizme karşı ölüm, kalım savaşı yürütenlerin yardımına çağırıyor. O, Habeşistan dağlarında Musolininin «kara gömlekli»leriyle çarpışan «Taranto Babo»yu kucaklıyor. Nazım Kübada. Oraya gitti, şeker kamışı harmanında şiirler okudu imecelere. Nazım Afrika'da. Darüslâma uçtu. Forumlara katıldı, zenci bacılarla, kardeşlerle kucaklaştı. Nazım Mısırdı, Asvan barajı üstüne, çağımızın yepyeni, Sovyet dostluk yapılarından biri olan bu ehlâm üstüne röportaj yapıyor. Nazım Dünya Barış Konseyinde. Savaşıyor barış için. Savaşıyor «bulutlar adam öldürmesin» diye, «çocuklar şeker yiyebilsin» diye. Nazım Viyana'da, Paris'te, Romada, Stokholm'de, Helsinki'de; Barış savaşı alanlarında. Nazım Japon balıkçıların yanına. Amerikan emperyalistlerinin Hiroşima barbarlığını anlatıyor dünyaya, yıldırımlar yağdırıyor Trumanlara. Nazım Tuna ırmağı kıyısında durmuş, Petöfi'nin anıtıyla konuşuyor: «Hoş geldin Macar toprağına» diyorlar ona. Nazım Varna'da. Komşumuz Bulgaristan'da gür sosyalist kuruculuğuna, renklerine, güzelliklerine bakıyor. Ve: «İslâh be İslâh» deyip seviyor.

Nazım, II. Dünya savaşını Türkiye zindanlarında geçirdi. Ama yüreği, aklı, fikri, acısı, sevinci, duyguları Hitler ordularına karşı kıyasıya savaşan Sovyet halkının, Kızıl ordunun yanındaydı. Bursa cezaevinde: «Moskova senfonisi»ni, zafer türküsünü, destanını Çaykofski'nin müziğiyle eşliyor, yoğuruyordu. Nazım Sovyetleri, Lenin'in toprağını canı kadar seviyordu. «Toprağı çekmişti» derler. Ama o, şiirleri, destanları, yapıtları, savaşları, her şeyiyle, boydanboya Anadolu'da yatar. Onun salkım söğütleri «saçları» başı ucundan akan Kızılırmak, Yeşilirmak, Fırtınaderesi sularında yıklar . . .

Nazım çok yönlüydü. Ustalığı da öyleydi. Taklitçi, basma kalıpcı değildi. Hep yenilik arardı. Devrimciydi. Dili temizdi. Bir kuyumcudan çok daha ince işlerdi şiirlerini, yapıtlarını. Bir elektronik uzmanından çok daha ince hesaplardı şiirlerinin inceliğini, satırlarının boyunu, deyimlerinin biçimlerini. İşlediği konuları müziğin en ince, en gür, en bileşik sesleriyle ayarlardı. Nazımın lirizmi kadife kadar yumuşak, çelik kadar sertti. O, doğumu davulla duyurur, yaşama, savaşa salar. O, savaşta «Kerem gibi» yanar. Politik havanın, sosyal ortamın memlekette kurşun gibi ağır olduğunu belirtir. Sınıf savaşında, kurtuluş savaşında halkı kurşun eritmiye çağırır. Ve, «hava toprak gibi gebe» der. Yeniyi, doğacak olan yepyeni Türkiye'yi müjdelir.

Nazım yapıtlarını, destanlarını işçinin, köylünün, halkın dertleriyle, kaygılarıyla, savaşlarıyla, öfkesi, nefretiyle, sevdaları ve acılarıyla böyle-sine yoğurmıştır. Nazım, halkımızla et ve kemik olmuştur.

Nazım şiir olsun, iş olsun diye hiç bir şeycik yazmamıştır. Nazım, TKP Merkez Komitesi üyesiydi. Öyle öldü. Parti işlerinde, görevinde disiplinliydi. Nazım, bir demirciden, en ağır işlerde çalışan bir işçiden daha az çalışmazdı eline aldığı yapıtların üzerinde. Çok çalışırdı. Çok verimliydi. Onun uzmanlığını, yatkınlığını geliştiren, bu ustalığa öz veren komünist oluşudur, Marksçı-Leninci oluşudur. Her şeyi çabuk kapar, kafasında şimşek şimşek, hemen yoğururdu. «Beynimiz bal yoğuran bir kovan, ona balı dolduran arıdır hayat», der. Nazım savaşla taşıdı savaş çiçeklerinden balını, savaşla yoğurdu bunları.

Nazım, işçi sınıfının savaşına, devrimci savaşa kendisini bütün varlığıyla vermiştir. Onu, İstanbul'da Haliç işçilerinin grevinde: «Ayvansaray içinde kanlı bir değirmen var» türküsünü grevcilerle, hep bir ağızdan söylerken görüyoruz. Onu, İzmir tütün işçilerinin grevinde görüyoruz. Nazım, baştan-başta halkın içinde, kurtuluş savaşının içinde, «İnsan manzaraları»nda... Nazım, Ferhatla dağ deliyor, Şirin'le su içiriyor kuraklıktan yanan Anadolu köylüsüne. Nazım güzelliği, çirkinliği, gaddarlığı, gücü, sevdayı, hepsini döküyor sınıf savaş alanına. Nazım, Türk halkının, emekçilerinin savaş geleneklerini sürüyor savaş alanına. O, Ankara'da «Ahillerle beraberdik», der... Sonra, Bedrettinle konuşur derin derin. Ve de, Börklücelerle, Tonlaklarla dalar yalın kılıç padişah ordularının ormanına... Daha sonra — İstanbul'da, Beyazıt meydanında, kanları kaldırım taşlarına «şıp şıp damlayan» Turan Emeksizlerin yanındadır. Bu savaş, bu alanı zaptedene kadar sürecektir, der. Nazım, Amerikan köleliğine, faşist düzene, zorbalığa karşı dövüşenlerle omuz omuzadır.

Nazım iyimserdi. Bu iyimserliği, Leninizme, TKP'ye, işçi sınıfının gücüne dayanıyor. Nazım o gür sesiyle haykırıyor:

«Güzel günler göreceğiz çocuklar, güneşli günler...» 1972

TKP Yayınları

1. L. I. Brejnev, "LENİN'İN 100. YILDÖNÜMÜ, SBKP'NİN XXIV. KONGRESİ, SSCB'NİN 50. YILI"
2. NÂZİM HİKMET, BÜTÜN ESERLERİ (Şimdiye kadar 8 cilt çıkmıştır)
3. BİLİMSSEL KOMÜNİZM
4. LENİN (Biyografisi)
5. SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİ-SİNİN PROGRAMI
6. BÜYÜK OKTOBR 50 YAŞINDA
7. S. Üstünel, "GÜNEŞLİ DÜNYA"
8. A. Saydan, "ALMAN DEMOKRATİK CUMHURİYETİ"
9. A. Saydan, "YEDİ SOSYALİST ÜLKEDE DÜN-BUGÜN-YARIN"
10. A. Saydan, "SOVYETLER BİRLİĞİNDE 12 GÜN"
11. S. Üstünel, "TÜRKİYE OLAYLARI"
12. S. Üstünel, "SAVAŞ YOLU"
13. S. Üstünel, "GÜNÜMÜZDE TKP"
14. A. Saydan, "SEÇME YAZILAR" (Hazırlanıyor)
15. Veli Dursun, "İKTİDARI ELDE ETME YOLLARI" (Hazırlanıyor)

TKP nin SESİ

İşçi sınıfının, devrimcilerin sesidir. TKP'nin SESİ'ni Perşembe akşamları Orta Avrupa saatiyle 21.30'da orta dalga 908 khz. (330m) den, Pazar ve Salı sabahları da Orta Avrupa saatiyle 9.10, Türkiye saatiyle 11.10'da kısa dalga 31.5 ve 48.5 metrelerden dinliyebilirsiniz.

TKP'nin SESİ GERÇEĞİN SESİDİR

YENİ ÇAĞ

- **F. Muri:** Çağdaş kapitalizmin temel çelişkisi
- **P. Kurtie:** Fansada halk birliğine doğru
- **T. Görög:** Devrim ve yeni toplum kuruculuğu bilimi
- **İ. Nörlund:** Yeni yollar araştırma, prensiplere bağlılık
- **F. Gomeş:** Güçlükleri yeneceğiz
- **T. Dragoyçeva:** Devrimin silâhlı güçlerini meydana getirmede BKP'nin deneyi

Özel sayfalar

- **xx:** Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesinin bildirisi
- **A. Saydan:** Türkiyede sınıf savaşında gelişmeler, kuvvetler dengesinde değişiklikler
- **C. İrem:** Yıkıcılara karşı

2(128)

Şubat

1975

BARIŞ VE SOSYALİZM PROBLEMLERİ

Emperyalizm ve büyük işbirliği burjuvazinin içine atıldığı ekonomik, sosyal, politik bunalımlardan kurtulmayı, yurdunun kalkınmasını isteyen yurtseverlerin yeni işçi sınıfının yanında, TKP saflarındadır.

Çıkar yol

İşbirlikçi burjuvazi, azınlı gerici çevreler faşist biçimi yönetime kanla, silâhla yürüyor. İşçi sınıfında, bütün yurtsever, ilerici güçlere, örgütlere karşı harp açmıştır. Faşist komandoları, polisi, halkın üzerine sürüyor, kan döküyor. Ulusal bağımsızlık, sosyal kurtuluş, iletî demokrasi hareketini terörle bastırarak işliyor. Faşizmi önlemek, komando baskınlarını kırmak amacıyla yurdun pek çok yerlerinde yapılan yığınal protesto gösterilerine pozalar cuntası, İrmağ hükümeti ardu birlikleriyle saldırı.

Memleketin sınıl savaşları, ulusal kurtuluş savaşımı sertleşiyor, yeni boyutlar alıyor. İşbirlikçi burjuvazi NATO'ya sınımsız, soldırganlık politikası izliyor, Kıbrıs Cumhuriyetine saldırıyor, Kani döküyor. Ortalıkta yoktu, yaktı. Yeşil Ada'yı ikiye böldü. Yurduma bir "cumhuriyetçik" kurdu.

TKP, ötedenberi burjuvazinin NATO'cu, halk düşmanı politikasına karşı savaşmıştır. Halkı uyarmış, bu politika karşı direnişleri örgütlemiş çalışmıştır. Partimizin bu savaşta başa gitmemiştir. Memleketin, faşist saldırılara, baskı ve burjuvazinin halk düşmanı politikasına karşı gelişen, yeni yeni katmanları kucaklayan bir direniş vardır. Bu süreç gelişiyor. İşçi sınıfı, bu savaşta ön sırada, ateş boyunda yer alıyor. Savaş ağırlaşmış, gündün güne ve daha açık koyuyor. En önemli, ilerici güçlerin, bu savaşta, giderek, omuzomuz vermeye başlamalarıdır.

İşçi grevleri, öğrenci, öğretmen, köylü, yurtsever subay, bütün anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin, örgütlerin girişimleri, çıkışları, yığınal gösterileri, protesto mitingleri bu yönde gelişiyor.

TKP'nin, komünistlerin önünde çetin savaşlar duruyor: En başta işçi sınıfının, her türlü, örgütsel, politik, sendikalar, ideolojik birliği için savaşmak.

Bozgunculara, Macolara, oportünistlere, sağna, "soluna" karşı savaş faşizmin saldırılarına karşı savaşları ayırmak. Bugünkü halk düşmanı düzeni alaşağı etmek ve iletî demokratik bir düzen, halktan yana bir hükümet için olan savaşta devrimci, yurtsever güçlerin birliğini sağlamak. Çıkar yol budur!

Bildiri

Emperyalizmin dayanağı işbirlikçi burjuvazi halkımıza karşı faşist saldırıya geçti. Harp açtı. Bu kanlı saldırı, yalnız işçilere sendikalarla, komünistlere yurtsever gençlere, subaylara, öğretmenlere değil, burjuvazinin, liberal kalına, CHP'nin demokratik sola açılan kanadına da yöneliktir. Ortak düşman açıkta açığı kendini ortaya koyuyor. Bütün ulusa meydan okuyor. Açık faşizme geçiyor.

Emperyalizm, bunalımının yoğunlaştığı, çöküşünün hızlandığı bugünkü dönemde birçok kapitalist ülkelerde faşizmi hertlemeyi deniyor. Bunu Türkiye'de Demirel, İrmağ, Bayar, Feyzioğlu gibi politikacılar, ve Sarıca gibi militarist paşalar eylemleriyle uyguluyor. Komandolar silâhlendiriyor, yerli haldinglerle, topak-çiftlik beyleri ile birlikte politikacıları, generalleri, polis şeflerini, savcılarını satın alıyorlar.

Bu kanlı saldırının amacı, işçi sınıfının, geniş emekçi yığınlarının, bütün ilerici, devrimci güçlerin yürüttüğü ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyal kurtuluş savaşını ezmektir. Sömürü ve talan düzenini sürdürmektir. Türkiye Komünist Partisi emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin bu kanlı eylemine karşı çetin bir savaş yürütmektedir. Bu savaşlar başa gitmedi. Partimizin ulusal ve sosyal kurtuluş programı, Leninist politikası, tezleri, savaş sloganları geniş yığınlar, ilerici, yurtsever örgütlere mal oldu. Emperyalizme, onun vurucu yumruğu olan bütün örgütlerine, NATO'ya karşı savaş bayrağını ilk açan, bu savaş programlaştıran ve örgütleyen tek parti Türkiye Komünist Partisi'dir. NATO'dan çıkarak, İkili Anlaşmaları yırtarak, topraklarımızdaki bütün NATO ve Amerikan üslerini kaldırarak, bugünkü halk düşmanı rejimi devirmek, demokratik bir hükümet ve düzen kurmak, bağımsız, kararsız bir dış politika izlemek, yeni halk yığınlarınıca benimsenirdi. Bu savaşın kapsamı genişliyor, orta tabakaları, burjuvazinin belli kesimlerini içine alıyor. Kimi generaller, kimi burjuva politikacıları, bilim adamları, mühendisler, yazarlar, yargıçlar bu savaşta yerlerini alıyor. Anti-emperyalist, anti-faşist bir eylem birliğini kurulması için bütün olası koşullar meydana çıkıyor. Bozguncular, oportünistler, ayrıcalıklar, yıkıcılar toplanarak ortaya döküyor, gericiliğin hizmetinde olduklarını ilçe açıklıyorlar.

Ote yandan, anti-emperyalist, anti-faşist harekete yeni yeni güçler katılıyor, hareket genişliyor ve daha yüksek bir aşamaya ulaşıyor. Bugün bu aşamada, ulusal demokratik cephe birliği için somut koşullar meydana geldi. Bütün ilerici yurtsever güçlerin, somut bir savaş platformu çizmek amacıyla, bir araya gelmeleri tarihsel bir zorunluktur. TKP'nin, bütün örgütlerinin bu aşamada sorumlulukları artıyor. Bunlar, yeni yeni sorunlarla karşılaşıyor. Yığınlardan, değişik politik yönlere gelen ve gelişen anti-emperyalist, anti-faşist eylemleri, çıkışları biraraya getirmek, örgütlemek, derlemek ve savaşta sürmek, bugün komünistlerin başlıca eylemidir.

20 Şubat 1975

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Nato ve üsler

Dünyada kuvvetler dengesi barış, demokrasi ve sosyalizmden yana olan güçler yarandı. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, bütün sosyalist ülkelerin uluslararası ölçüde barışçı girişimleri bu süreçte daha da hızlandırdı. Ote yandan, NATO-SENTO gibi soldırganlık blokları da içinden sarılıyor. NATO'nun elebaşlarıyla bağımlı durumundaki küçük üyeleri arasındaki, bunların birbirleri arasındaki çelişkiler, sürüşmeler artıyor. Türk-Yunan ilişkileri gibi.

Bugün NATO'dan çıkma, bu saldırı-

yan örgütlerle her türlü ilişkiyi kesme eğilimi, yığınal çıkışlar geniş ölçüler alıyor. Örneğin, Yunanistan NATO'nun askersel örgütünden çekildi. Şimdi, Yunan hükümeti, topraklarındaki Amerikan ve NATO üslerinin kaldırılmasını istediğini ileri sürüyor. Partimizdeki ilerici hükümet NATO ve Amerika'ya ilişkilerini yeni baştan gözden geçirmeye gereğini duymaktadır.

NATO içindeki bu gelişmeler, ister istemez Türkiye'yi de etkiliyor. Türkiye Komünist Partisi, yurdumuzu bu saldırı-

[Devamı 3. sayfa]

Türkiye Komünist Partisi yurt çapında yükseliyor. Her gün yeni yeni Parti Komiteleri, taban örgütleri (hücreler) kuruluyor. Militanların savaşı, işçi sınıfına, fabrikaların içine yöneliyor. Parti safları, TKP'nin devrimci canlılık ve savaşkan geleneğine yaraşık genç komünistlerle doluyor. Partimizin yeni eylem programı, devrim mücadelesinde yolumuzu aydınlatıyor. TKP, dar boğazdan sıyrılıyor.

Bu gelişme, Üstüngel yoldaşın, bu kitaba aldığımız dört yazısı ile yakından ve sınıksız bağlıdır. Parti-içi ve parti-dışı tartışmalarda, Leninci ilkelerin, kitaplardan yaşama geçmesi yolunda, Üstüngel yoldaşın bu dört yazısının büyük bir yeri ve anlamı vardır.

...Bu yazıları dikkatle okuyup değerlendirmek, bütün parti üyelerinin, devrimcilerin, ilerici yurtseverlerin bir görevidir.

TÜSTAV